

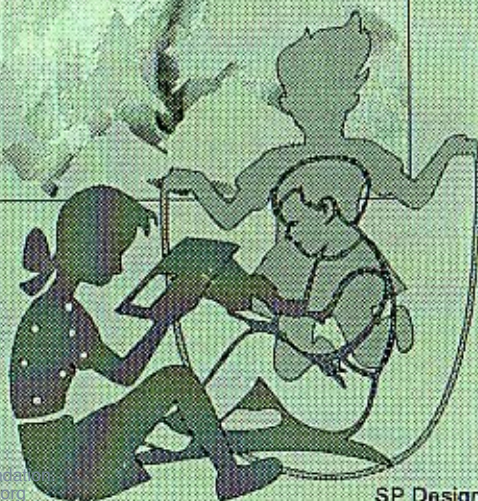
சுவடுகள்

சிறுவர் சிறப்பிதழ்

கட்டுரைபாளர்கள்:

வி.உதயன்
கோலிபூர் செல்வராஜன்
தமயந்தி
வ.வதனகோபாலன்
ரொபேர்ட் ஜெயானந்தன்
சிவசேகரம்
நிருந்தா அன்ரன் டேலிட்
நேர்காணல்: கவிதா

முதல் பக்கம்

நோர்வேயில் தஞ்சம் கோரிய தமிழர்கள் பலரின் மனு மறுக்கப்பட்டு நாட்டிற்குத் திரும்பி அனுப்ப நோர்வே அரசு முடிவு செய்துள்ளது. இது ஒரு துரதிவழமான நிலை தான். இதில் குறிப்பாக வடக்குக் கிழக்கிற்கு வெளியே இருந்து வருபவர்கள், அல்லது வெளியே இருந்தவர்கள், சொந்தம், பந்தம் கொழும்பில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே பாதுகாப்பு எனும் காரணத்தைக் கூறியே இந்த மனுக்கள் நிராகரிக்கப் படுகின்றன. இந்தக் காரணம் உண்மையில் ஏற்படையதல்ல. வடக்குக் கிழக்கில் பிரச்சனை உண்டு என்று சொல்லிக் கொண்டு, அதே வடக்குக் கிழக்கில் குண்டுகள் போடும், இராணுவத்தை ஏவி மக்களைச் சித்திரவதையும் கொலையும் செய்யும் அரசு தான் கொழும்பிலும் மிகவும் இறுக்கமான பிடிசூட்டுள் இருக்கிறது எனும் உண்மையை மறுதலிப்பதாகவே உள்ளது. கொழும்பில் கைதும், கொலையும் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது.

இதற்கு ஐக்கிய நாடுகளின் அகதிகளுக்கான உயர்வதானிகராலயம் (UNCHR) அறிக்கைகள் ஆதாரமாகக் காட்டி, அந்த அறிக்கைக்குப் பின்னால் ஒளித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றன. அகதிகள் தொடர்பான கடுமீ சட்டங்கள் உள்ள நாடுகள் எனக் கூறப்படும் ஐரோப்பிய சமூக நாடுகளுக்கு வெளியே உள்ள சலிற்சலாந்தும் நோர்வேயும்தான் இதில் முன்னணி வகிக்கின்றன. நோர்வேயில் இருந்து இந்த வரும் மாத்திரம் ஐவர் அனுப்பப் பட்டுள்ளனர்.

UNCHRஇன் பின்புறமும் அதை நிர்ணயிப்பவர்களும் யார் என்றும் கேட்கத் தோன்றுகிறது. ஐ.நா. சபையின் ஒரு பகுதியாக இயங்குவது UNHCR. ஐ.நா. சபை இன்று முற்று முழுதான அமெரிக்க, மேற்கு நாடுகளின் செல்வாக்கின் கீழ் இயங்குவது தெரிந்ததே. இத்தகைய அமைப்பின் நலன் எத்தகையது என்பது சொல்லாமலே புரியும்.

அது இருக்க இங்கு வந்தவர்களில் அநேகர் தமக்குப் பிரச்சனை வரும் போதே உணர்ச்சிவயப் படுவதும், மற்றவர்களுக்கு வரும் போது பாரா முகத்துடன் இருப்பதும் வழமையானது ஒன்றாகி விட்டது.

இதற்கு மேலாகத் தமிழர்களுக்கு எதிரான இந்த நடவடிக்கைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கப் போதிய 'நோர்வேயியக் குரல்கள்' நமக்கு இல்லாதது ஒரு கசப்பான உண்மை. இதுவரை ஆறாயிரம் தமிழர்கள் நோர்வேயில் வாழ்ந்த போதும் இந்தக் குரலைக் கட்டி எழுப்பாமல் போனதன் தவறுகளை நாம் இன்னும் உணரவில்லையே என்று தோன்றுகிறது. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிலேயே இருக்கும் பலஸ்தீனத்தினர், தென்னாபிரிக்கர், நிக்கரகுவாவினர் மற்றும் பல போராட்டம் நடக்கும் நாடுகளிற்கு நோர்வேயில் பலமான 'நோர்வே மக்கள் குரல்' இருக்கிறது. ஆயினும் இவ்வளவாயிரம் தமிழர்கள் வாழும் நாட்டில் ஏன் எமக்குப் போதிய ஆதரவுக் குரல் இல்லை என்று இப்போதாவது நாம் ஆராய வேண்டிய தருணம் இது.

இளைஞர்களும் நிறவாதமும் வன்முறையும்

யொஷான் சண்முகரத்தினம்
ஒஸ்

இளைஞர்களிடையே, அதிலும் குறிப்பாக வெளிநாட்டு இளைஞர்களிடையே வன்முறை அதிகரிப்பதாக அடிக்கடி கேட்கக் கூடியதாக உள்ளது. மேலும் மேலும் அதிக இளைஞர்கள் தாக்குதல்களுக்கான பயிற்சிகளில் ஈடுபடுவதாகப் பத்திரிகைகள் எழுதுகின்றன. இதற்கான காரணம் எதுவாக இருக்கலாம்? நோர்வேயிலுள்ள இளைஞர்களிடையே நிறவாதம் அதிகரிக்கிறதா? எவ்வாறு நிறவாதத்தையும் வன்முறையையும் நாங்கள் நிறுத்தலாம்?

ஒருநாள் எனது இந்திய நண்பன் ஒருவன், என்னுடன் கதைக்கையில் தான் 'குத்துச் சண்டைப் பயிற்சி' ஆரம்பிக்கப் போவதாகக் கூறினான். "ஏன் குத்துச்சண்டை பழகப் போகிறாய்?" என்று நான் திருப்பிக் கேட்டபோது, குத்துச்சண்டை பழகினால் நிறவாத இளைஞர்களிடம் தான் பயப்படத் தேவையில்லை என்று கூறினான். அத்துடன் ஒஸ்லோவில் 'தாய்லாந்துக் குத்துச் சண்டை' பழகும் பலரை அவனுக்குத் தெரிந்திருந்ததுடன் உதவி தேவைப்படும் பட்சத்தில் அவர்கள் இவனுக்கு உதவுவார்களாம்.

மேலும் நாம் இப்போது பெரிய பாடசாலையில் கல்வி பயில்வதால் வெளி இடங்களில் இருந்து பலரும் பாசாலைக்கு

வருவார்கள் என்றும் அதனால் நாம் எதற்கும் ஆயத்தமாக இருப்பது நல்லது என்றும் சொன்னான்.

உன்னுடன் யாராவது தவறாக நடந்துகொண்டார்களா? அல்லது, நீ நிறவாதத்தை எதிர்நோக்கினாயா என்று நான் பயத்துடன் அவனைக் கேட்டேன். நான் அறிந்தவரையில் அவனுக்குப் பகைவர்கள் இல்லை, அவனுடன் யாரும் தவறாக நடந்துகொண்டதும் இல்லை. அவனும் அதை ஒத்துக் கொண்டான். ஆனால் அவசியம் ஏற்படும்போது யாருக்காவது அடிப்பதை அவன் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினான்.

அவன் உண்மையில் ஒரு பிரச்சனைக்குரிய ஆசாமியில்லை. வலியச் சண்டைக்கும் போகாதவன். ஆனால் தனக்குள் மிகுந்த தடுமாற்றம் அடைந்திருக்கிறான்.

அவன் நோர்வே வந்து ஒரு சில வருடங்களே ஆகுவதால் இது இயற்கையாகிறது. நான் நோர்வே வந்து பத்து வருடங்கள் ஆகின்றன. இந்தப் பத்து வருடங்களில் நான் நேரடியாக நிறவாதத்துக்கு ஆளானதுமில்லை, அதனால் காயமடைந்ததும் இல்லை. அப்படி ஏதாவது இப்போது ஏற்படும் அதனைச் சரியான வழியில் கையாள என்னால் முடியும். எனக்கு

நோர்வேஜியர்கள் பலரையும் நன்கு தெரியும். அத்துடன் நோர்வேஜிய மொழியும் நன்கு பரிச்சயம். என்னை யாராவது தேவையில்லாது கீழ்த்தரமாக நடத்த முனைந்தால் அதற்கு இரண்டு மடங்கு என்னால் திருப்பிக் கொடுக்க முடியும். இதையே எனது நோர்வேஜிய நண்பர்கள் பலரும் செய்கின்றனர். ஆனால் அதற்காக நாம் எப்போதுமே வன்முறையைப் பயன்படுத்தியதில்லை. ஆனால் இனிமேல் எம்மில் எவராவது வன்முறையைப் பயன்படுத்தி யாரையாவது காயப்படுத்தினால் எமது கொள்கை அர்த்தமற்றதாகி விடும்.

பிரச்சனைகளைப் புத்திசாலித் தனமான கருத்துகள் மூலம் கையாளும் அறிவும் ஆற்றலும் இருந்தால் அனாவசியமாக அடிதடி என்று செல்லத் தேவையில்லை. எனது அண்ணா 'கராத்தே' பழகியுள்ளார். அதன் மூலம் அவர் பலமடைந்துள்ளார். ஆனால் அது தற்காப்புக் கருதியே. தனது நோர்வேஜிய நண்பர் ஒருவரது முன்பல் யாரோ ஒருவரால் உடைக்கப் பட்டதை அடுத்துக் 'கராத்தே' பழக ஆரம்பித்தார். அவசியம் ஏற்படின் நாம் ஏதாவது செய்யத்தான் வேண்டும். குழுக்களாக வெளிநாட்டு இளைஞர்களுடன் இணைந்து சண்டை பழகுவது புத்திசாலித் தனமாக இருக்கலாம். ஆனால் நாம் ஒன்றை மனதில் வைத்தல் அவசியம். அதாவது நாம் சண்டை பழகுவது தற்காப்புக்காக மட்டுமேயன்றி வேறு எதற்குமல்ல என்பதை.

நான் ஏன் இதைக் கூறுகிறேன் என்றால், என்னைப் போன்ற வெளிநாட்டு இளைஞர்கள் சிலர் எனது நோர்வேஜிய நண்பர்களை எதுவித உரிய காரணங்களின்றி அடித்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன். அது மிகமிகப் பிழை என்பது எனது கருத்து. எல்லா நோர்வேஜிய இளைஞர்களும் நிறுவாதிகள் அல்ல என்பது எனது கருத்தல்ல. ஏனெனில் அது வெறும் பொய்.

நோர்வேயிலேயே போதுமென்ற அளவில் நிறுவாதிகள் உள்ளனர். ஒல்லோவிலேயே பெரியளவில் இளைஞர் கோஷ்டிகள் காணப் படுகின்றன. இது கோஷ்டிச் சண்டைகள் ஏற்பட இலகுவாகிறது. தடுமாற்றம் நிறைந்த வெளிநாட்டு இளைஞர்கள், நோர்வேஜிய நண்பர்கள் கிடையாத வெளிநாட்டு இளைஞர்கள் வேறு வெளிநாட்டு இளைஞர்களுடன் இணைந்து தமக்கென ஒரு அந்நிய குழுவை உருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். விரைவில் அவர்கள் நிறுவாதத்துக்கு ஆளாகிக் குழப்பமடையத் தொடங்குவர். விளைவு அவர்கள் தமக்குள் பாதுகாப்பு உறுதிப் படுத்திக்கொள்ள கோஷ்டிகளை வகுப்பர். அது புத்திசாலித்தனமாக இருந்தாலும் அவர்கள் நிறுவாதிகளல்லாத நோர்வேஜியர்களையும் குறிவைப்பது நல்ல விடயமல்ல. எனது நிறுவாதிகளல்லாத நோர்வேஜிய நண்பர்கள் பலர் தாக்கப் பட்டதை நான் கண்டிருக்கிறேன். இப்படித் தாக்குபவர்களுடன்தான் எனது இந்திய நண்பரும் சேரவுள்ளார்.

இது நோர்வேஜியர்கள் மத்தியில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் விடயம். ஒருவர் தாக்கப் பட்டால் அவர் திருப்பித் தாக்கலாகாது என்பதல்ல எனது வாதம். ஆனால் இந்த நிறுவாத விடயத்தில் கோஷ்டி நடவடிக்கைகள் சரியான வழியல்ல என்பதே எனது வாதம்.

நிறுவாதத்துக்கு எதிராக கோஷ்டிகளை வளர்ப்பது அதை இன்னும் கடுமையாக்கும். என்னையும் குத்துச் சண்டை பழக வரும்படி எனது இந்திய நண்பன் அழைத்தான். நான் மறுத்துவிட்டேன். சண்டை பழகினால் நான் அனாவசியமான பாதிப்புகளுக்கு ஆளாக மாட்டேன் என்று அவன் சொன்னான். அவனது அக்கறைக்கு நான் அவனுக்கு நன்றி கூறினேன். ஆனால் அது சரியான வழியல்ல என்று கூறி நான் மறுத்துவிட்டேன். எனக்கு யாரையாவது

அடிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படின் தன்னுடன் தொடர்பு கொள்ளும்படியும், தான் ஆட்களை நகரத்தில் இருந்து வரவழைப்பதாகவும் கூறினான். அது நான் கடைசியாகக் கையாளும் முறை என்று

அவனுக்குக் கூறியதுடன், இப்படியான விடயங்கள் நிறுவாதத்துக்கு எதிரான

போராட்டங்களைத் தோற்கடித்துவிடும் என்றும் கூறினேன்.

நெருக்கிகள்

நோர்வேயில் கிட்டத்தட்ட 6000 தமிழர் வாழ்கின்றனர்.

• வித்யன்

ஆனால் இதில் 100 பேர் வரையில் தான் நோர்வே நாட்டுப் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்கள். இன்னும் இரண்டு மூன்று வருடத்தில் பெரும்பாலான தமிழர்களுக்கு பிரஜாவுரிமை கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கப் படுகின்றது.

முன்னரெல்லாம் இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒருவர் வேறு ஒரு நாட்டுப் பிரஜாவுரிமை கிடைத்தாலும், இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையை வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா காலத்தில் (1992ம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன்.) கொண்டு வரப்பட்ட சட்டத்தில் இலங்கையர் ஒருவர் வேறுநாட்டுப் பிரஜாவுரிமை கிடைக்கும் பட்சத்தில் அவர் இயல்பாகவே இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையை இழந்தவராகிறார். இது இலட்சக்கணக்கான புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழரிற்கு எதிராகவே கொண்டு வரப்பட்டதாக எண்ண இடமுண்டு.

அதிலும் இலங்கை சட்டப்படி தந்தைவழிப் பிரஜாவுரிமையுடைய அதாவது தந்தையர் இலங்கை நாட்டுப் பிரஜாவுரிமை உடையவராக இருந்தால் மட்டுமே இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை பிள்ளைகளுக்கும் கிடைக்கும்.

(பெண்ணிலை வாதிகள் கவனிக்க) இது இவ்வாறு இருக்க நோர்வேயில் அரசியல் தஞ்சம் கோரி வந்தவர்களில் அதிகளவினர் ஆண்கள். அதுவும் 20 முதல் 30 வயதிற்கு உட்பட்டவர்களே. இவர்கள் பின்னர் இலங்கையிலிருந்து திரும்பும் முடிப்பதற்காக பெண்களை சட்டப்படி (குடும்ப இணைவு) 'விசா' பெற்றே அழைத்துத் திரும்பும் முடித்துள்ளனர். இவ்வாறு வந்த பெண்கள் இலங்கைக் கடவுச் சீட்டில் நோர்வேயில் வசிப்பதற்கான அனுமதி பெற்றவர்களாக உள்ளனர்.

தற்போதைய பிரச்சனை என்னவெனில் பிள்ளைகள் பெற்றவர்கள் பொதுவாக தாயாரின் கடவுச் சீட்டில் பெயரைப் பதிய விரும்புகின்றனர். (பிரயாணங்களின் போது அழைத்துச் செல்வதற்கும் ஏனைய காரணங்களுக்காகவும்) அதனால் இவர்கள் தமது கடவுச் சீட்டு மற்றும் ஆவணங்களுடன் கவீடனில் உள்ள இலங்கைத் தூதரகத்திற்கு விண்ணப்பிக்கின்றனர்.

(இதில் இலங்கைத் தூதரகம் ஒரே தடவையில் வேண்டிய ஆவணங்களைக் கேட்காமல் ஒன்றொன்றாகக் கேட்டு இழுத்தடிப்பதாக தமிழர்களின்

அபிப்பிராயம் உள்ளது. அத்தோடு நீண்ட கால இழுத்தடிப்பு கவனிக்கத்தக்கது.) இவ்வாறு விண்ணப்பித்தவர்களிடம் தந்தையரின் கடவுச் சீட்டு, விபரம் என்பன கேட்கப்படுகிறது. அல்லது பிள்ளைப் பதிவு மறுக்கப்படுகிறது. இதில் உள்ள சிக்கல்களில் இரண்டு முக்கியமானவை.

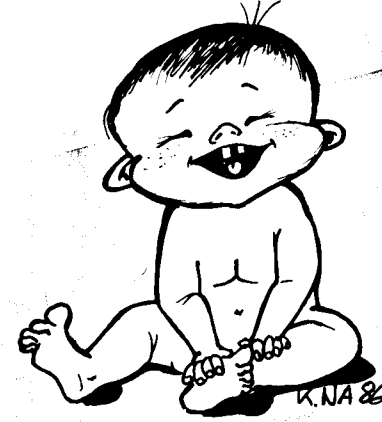
1. நோர்வேயில் அகதி அந்தஸ்துக் கோரிய ஒருவர் எந்த அமைப்புக்கோ, அரசுக்கோ எதிராகத் தஞ்சம் கேட்பவர் முறைப்படி அந்த அரசுடன் அல்லது அமைப்புடன் தொடர்புகள் வைத்திருக்கக் கூடாது. பெரும்பாலான தமிழர்கள் இலங்கை

சிங்கள இனவாத அரசின் அடக்கு முறையிலிருந்து தப்பி இங்கு வந்தவர்கள். எனவே அவர்கள் இவ்வாறான அரசுடன் தொடர்பு வைத்திருக்க முடியாது.

2. நோர்வே அகதிகள் கடவுச் சீட்டு வைத்திருப்பவர் அதைத் தமது பிள்ளைகளின் பதிவுக்கு அனுப்பி வைப்பின், அவர் அரசியல் தஞ்சம் கோரியவர் என்பது தெரியவதுடன் அவர் பற்றிய விபரமும் அரசுக்கு இலகுவாக எடுக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வாறான சிக்கலின் மத்தியிலே பல தமிழர்கள் மண்டையைப் பிய்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

●றொபேட் ஜெயானந்தன்

புலம்பெயர் நாடுகளில் தாய்மொழியும் பெற்றோரது பங்களிப்பும்

கட்டில் காதலி

முற்றத்து அலறி
என்னை காதலித்தது.

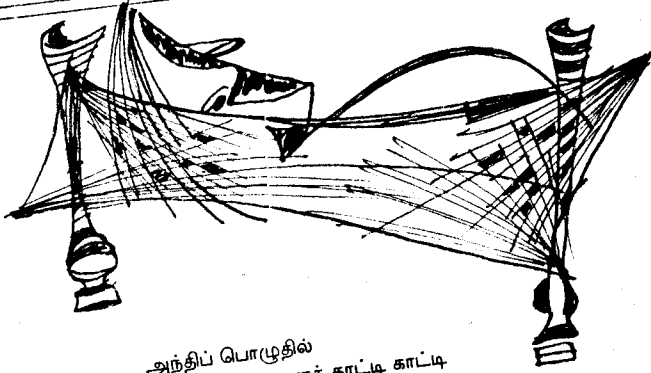
என் -
ஜன்னல் வழியாக
தன் முகத்தை நீட்டியவாறே
தினமும்
அது நின்றது.

கண்ணால் கதைத்தது
இடுப்பால் சிரித்தது.

தன் இலைகளால்
காதல் கடிதங்களை எழுதி எழுதி
என் கட்டிலை நிரப்பிக் கொண்டது.

நல்ல அலறி!
நளினமுள்ள அலறி:

நான் -
அன்று காதலித்த
அவளின் முகம்
அதில்
அப்படியே தெரிந்தது.

அந்திப் பொழுதில்
தன் அங்கங்களைக் காட்டி காட்டி
என் ஆண்குறியையும்
அடிக்கடி அரட்டிப் பார்த்தது.

இந்த தேசத்து
ஆன்மாறி* பெண்களை நேசிப்பதைவிட
இந்த வாய்பேசா ஜீவனை நேசிப்பது நல்லதுதான்.
சமாதியிலாவது -
காற்றாய் வந்து வீசும்.

* ஆணின் தன்மை

முகமட் அபார்
14.9.94

எமது தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழியை உரிய பருவத்தில் பயின்று பருவத்தே பயிர்செய் என்னும் பழமொழிக்கு உரமூட்டும் வகையில் எமது செல்வங்கள் நலம்பெற்று வளமாக வாழ வழிவகுப்போம். குழந்தைகள் கர்ப்பப் பையில் இருக்கும் போதே பல விடயங்களைக் கிரகிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அவர்களை உலகில் உத்தமர்களாக வாழவைப்பது பெற்றோர்களது தலையாய பணியாகும். புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் பெற்றோர் தமது செல்வங்களுக்குத் தமிழை உரிய பருவத்தில் ஊட்டுவது இன்றியமையாத ஒன்றாகும். பிள்ளைகள் முதலில் தாய்மொழியைப் பயின்று அம்மா, அப்பா என்று அழைப்பதில் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி, அந்நிய மொழி மூலம் வேறு விதமாக அழைப்பதில் ஏற்படுமா? சிறு பராயம் முதல் தமிழ் மொழியை ஊட்டி வளர்த்தால் அது பசுமரத்தாணி போல் பதிந்துவிடும். அவர்கள் பருவமடையும் போது தமிழின் தனித்துவத்தைத் தாமாகவே

புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெற்றுவிடுவார்கள். எனவே, இளமை தொட்டுத்தான் நாம் முழுமையை வளர்த்தெடுக்க முடியும்.

பல நூற்றாண்டுகளாக அந்நியராட்சியில் அடிமை வாழ்க்கை வாழ்ந்தோம், குறிப்பாக ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் எமக்கு ஏற்பட்ட ஆங்கில மோகமும், இது உலகின் பல பாகங்களிலும் பேசப்படும் மொழி என்பதாலும், ஆங்கில மொழிக்கு நாம் கொடுக்கும் முன்னுரிமையைத் தமிழ் மொழிக்கு நாம் கொடுக்கத் தவறுவோமேயானால், அது நாம் எமது செல்வங்களுக்கு இழைக்கும் பாரிய தவறாக அமையும். எமக்கென்றோர் நாடு, எமக்கென்றோர் மொழி என்று சட்டபூர்வமான அங்கீகாரம் இல்லாமையே இதற்கு அடிப்படைக் காரணிகளாக அமையலாம்.

பெரும்பான்மையான பெற்றோர்கள் தமிழர்களாகவே வாழ்ந்தோம், வாழ்கின்றோம், எமது பிள்ளைகளுக்குத்

தாலாட்டுப் பாடுவது முதல் அவர்களுடன் அளவளாவுவது வரை தமிழ் மொழியில் அமைந்தால் அவர்கள் மனத்திடம் உள்ள பிள்ளைகளாக வளர வாய்ப்பளிக்கும்.

மனோதத்துவ நியுணர் களின் கணிப்பீட்டின்படி சிறுவர்கள் பல மொழிகளை சிறுபருவத்திலேயே பயிலும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள். எனவே தாம் வாழும் நாட்டு மொழியை வீட்டிற்கு வெளியே அவர்கள் பயிலும் சந்தர்ப்பத்தைச் சிறு வயதிலேயே ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப் பெற்றோர் தவறிவிடக் கூடாது. அப்போதுதான் அவர்கள் தமிழ்ச் சிறார்கள் அல்லாத மற்றைய சிறார்களுடன் சேர்ந்து விளையாட இலகுவாக இருக்கும். இது குழந்தைகளின் மனவளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத ஒன்று.

பெற்றோர்கள் வீட்டில் தமிழில் அளவளாவுவதைப் பிள்ளைகள் கிரகித்துப் பயனடைய வேண்டுமெனில் அவர்களுக்குத் தமிழ்மொழி தெரிந்திருப்பது அவசியம். இது அவர்களது சிந்தனாசக்தியை மேலும் வலுவடையச் செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை. எமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் வேண்டாம்; அவர்கள் இந்த நாட்டு மொழியையே பயின்றால் போதும் என்று நினைக்கும் பெற்றோர்களும் இல்லாமல் இல்லை. இதன் விளைவு காலப் போக்கில் பிள்ளைகள் பெற்றோரிடம் இருந்து அந்நியப்புகும் சந்தர்ப்பத்திற்கு வழிவகுக்கலாம்.

உதாரணமாக ஒரே மொழி பேசும் இரு அந்நிய நாட்டவர்கள் சந்திக்க நேர்ந்தால் எந்த வகையில் அவர்களுக்கு இடையில் உள்ள உறவு வலுவடைகிறதோ, அதேபோன்றுதான் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையே உள்ள ஐக்கியம் மென்மேலும் வலுவடையச் சந்தர்ப்பம் உண்டு. வேற்று மொழி பேசும் நாட்டவர்களை மணமுடித்த பலர் தாம் பட்ட அவஸ்தைகளை எண்ணிக் காலப்போக்கில் கவலைப்பட்ட

சம்பவங்களும் உண்டு.

மொழி என்பது ஓர் முக்கிய தொடர்புச் சாதனம். எனவே பெற்றோர்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையில் சுமுகமான புரிந்துணர்வு ஏற்பட வேண்டுமானால் பிள்ளைகள் தமிழை நன்றாகப் பேசக் கற்றிருக்க வேண்டும். இதைச் செய்யத் தவறும் பெற்றோர்கள் காலம் தாழ்ந்து கவலைப்பட வேண்டிய நிலை ஏற்படும். பிள்ளைகள் பள்ளிப் பருவத்தை அடையும் பட்சத்தில் தாம் வாழும் நாட்டு மொழியை மென்மேலும் பயின்று தமது கல்வியைச் சிறந்த முறையில் தொடர இருமொழி பேசும் பிள்ளைகளுக்கு எந்தவிதத் தடங்களும் இராது.

தமிழர்களுடன் உரையாடும் சில சந்தர்ப்பங்களில் இருமொழிகளையும் கலந்து ஒரு புதுமொழி பேசுவார்கள். இதைத் தடுக்க முடியாது. ஆனால் காலப் போக்கில் அதைத் தாங்களாகவே திருத்திக் கொள்வார்கள். பாடசாலை ஆரம்பித்த காலப் பகுதிகளில் அந்நிய மொழி மூலம் பெற்றோருடன் பேச முற்படுவர். இதைத் தடுக்காது தமிழ்மொழி மூலம் பதில் கூறினால் அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். பெற்றோர்கள் தங்களுடைய மொழி வளர்ச்சிக்காக பிள்ளைகளுடன் அந்நிய மொழியில் பேச ஆரம்பித்தால் அவர்களின் தவறான உச்சரிப்புகளைக் குழந்தைகள் பழகி, பெற்றோர் பேசுவதுதான் சரியென்று அவர்களும் தவறான உச்சரிப்புடன் பேச ஆரம்பித்து விடுவார்கள். இந்த விடயத்தில் பெற்றோர் மிகவும் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும்.

பிள்ளைகளுக்குத் தமிழை எழுத, வாசிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தால் அது அவர்களுக்கு ஒரு சுபீட்சமான எதிர்காலத்தை உருவாக்கும். உதாரணமாக, சங்கீதம், பரதநாட்டியம், மிருதங்கம் போன்ற பாடங்களைத் தமிழ் மொழி மூலம் பயிலும்போது அவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும். தமிழ்

மொழியே தெரியாத தமிழ்ச் சிறுவர்கள் அந்நிய மொழி மூலம் இப்பாடங்களைப் பயிலவில்லையா என்ற கேள்வி பலருக்கு எழலாம். இல்லை என்று கூறமுடியாது. ஆனால் சில ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. தமிழில் கலை நிகழ்ச்சிகள் சிறுவர்களால் நடாத்தப்படும் போது தமிழை நன்றாகக் கற்காத பிள்ளைகள் அச்சிறுவர்களைப் பார்த்துக் கவலைப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும், அதைப் பார்த்து தாம் விட்ட தவறை உணர்ந்த பெற்றோர்கள் கவலைப்பட்ட சம்பவங்களும் உண்டு.

பெரும்பாலான ஒல்லோ வாழ் தமிழர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் மொழியை ஓரளவு பயிற்றுவிக்கிறார்கள். இதை 1994ம் ஆண்டு அன்னை யூபதி கலைக்கூட மூன்றாவது ஆண்டு விழாவில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொண்ட பிரபல நாடக ஆசிரியரான திருவாளர் தாச்சியல் அவர்கள் நேரிலே கண்டறிந்த சிறார்களின் குறிப்பிட்டார். குழந்தைகள் ஓரளவு விருத்தெரியும் காலத்தில் தமிழ்மொழி மூலம் சில நன்னூல்களையும், சமய நூல்களையும் வாசித்து அறிவை வளர்க்கவோ அன்றேல் அந்நிய மொழியின் அர்த்தத்தைத் தமிழ் அகராதிகள் மூலம் புரிந்துகொள்ளவோ வாய்ப்பளிக்கும்

என்பதை மறுக்க முடியாது.

எமது குழந்தைகளுக்குத் தமிழ் மொழியை உரிய பருவத்தில் ஊட்டத் தவறினால் அவர்கள் வளர்ந்த பிற்பாடு தமிழ் மொழியின் தனித் தன்மையை அலசி ஆராய முடியாத துர்ப்பாக்கியவான்களாக ஆகும்போது பெற்றோர்களுடன் முரண்படும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாம். இங்கு பிறந்து வளர்ந்த குழந்தைகள் முற்றும் முழுதாக இந்த நாட்டவர்களைப் போல மாறிவிடுவார்கள் என்று கூறிவிட முடியாது.

உதாரணமாக, நோர்வேயில் தமிழ்ப் பெற்றோர்களுக்குப் பிறந்த முதல் தமிழ்ப் பிள்ளை "இந்த நாடு சரிப்பட்டு வராது. விரைவில் தமிழீழத்துக்குப் போவதுதான் நல்லது" என்று கூறியுள்ளார். இதற்கு இனவாதப் பிரச்சனையையே முக்கிய காரணமாகக் குறிப்பிட்ட அவர் தமிழீழத்தில் இரண்டு மாதங்கள்தான் வாழ்ந்தார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

பிள்ளைகள் தமது சுபீட்சமான எதிர்காலத்தை எந்த நாட்டில் அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற முடிவை எடுப்பதற்குக் கூட தாய்மொழியாம் தமிழ் மிகவும் உறுதுணையாக இருக்கும். எனவே பெற்றோர்களே உங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தாய்மொழியை உரிய நேரத்தில் கற்றுக் கொடுக்கத் தவறிவிடாதீர்கள்.

அபாயம்

• ராஜன்

வெளிநாடுகளில் தமிழர்கள் எதிர்காலச் சந்ததி என்றதும், பெண்பிள்ளைகளைக் கவனமாக வளர்த்திடல் என்பதையே பிரதானப் படுத்துகிறார்கள். உண்மையில் வேறு பல்வேறு பிரச்சனைகள் பற்றிச் சிந்திப்பதாயில்லை.

இவ்வாறு கலாசாரத்திற்குப் பிள்ளைகள் முகம் கொடுக்க வேண்டி உள்ளதால் உள்ள மனோவியல் உள்நாடல் உள்ள மனோவியல் பிரச்சனை போன்றவற்றோடு நிறுவாதம், போதைப் பொருள் பாவனை, குடி போன்றனவும் இன்று பிரதான இடத்திற்கு முன் வருகின்றது. இது பற்றிக் கவனமற்ற நிலையிலேயே தமிழ் பெற்றோர்கள் இருக்கிறார்கள்.

போட்டியிடுவர். இவ்வருடம் நிகழ்ந்த போட்டிகளில் பத்துக் கழகங்களைச் சேர்ந்த அறுபது போட்டியாளர்கள் பங்கெடுத்தனர்.

ஹோகறா கழகத்தின் சார்பில் இம்முறை இரு தமிழ்ச் சிறுமியர் பங்கெடுத்தனர். பதினாறு வயதுக்கு உட்பட்டோர் பிரிவில் கிரிஷாந்தி குணரத்தினம் எல்லா வீராங்கனைகளையும் தோற்கடித்து முதலிடம் பெற்றார். இவரது இளைய சகோதரியான துஷாந்தி குணரத்தினம் பதினான்கு வயதுக்கு உட்பட்டோருக்கான ஒற்றையர் ஆட்டத்தில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றதுடன், இரட்டையர் ஆட்டத்தில் அனீதா :ப்ருக்னப் (Anita Furuknap) உடன் இணைந்து ஆடி முதற் பரிசைப் பெற்றார்.

இவ்விரு சகோதரிகளும் முன்னர் வடநோர்வேயின் :பின்மார்க் மாவட்டத்தில் வசித்தவர்கள். அண்மையிலேயே ஹோகறா கழகத்தில் இணைந்த சகோதரிகள் கழகத்திற்குத் தமது திறமையால் மூன்று பரிசில்களைப் பெற்றுத் தந்தனர். இந்தத் திறமை பாராட்டப்பட வேண்டியது. இவர்களது திறமை ஏனைய தமிழ்ச் சிறுவர் சிறுமியர்க்கும் உற்சாகம் தருவதாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அரசனும் குருவியும்

எனது கவிதைகளைப் படித்துக் காட்ட அராபியத் தாயகத்தில் பயணம் செய்தேன் கவிதை மக்களின் உணவு என்ற நம்பிக்கை எனக்கு சொற்கள் மீன்கள் மக்களோ தண்ணீர் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு.

ஒரே ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்துடன்தான் நான் அராபியத் தாயகத்தில் பயணம் செய்தேன்.

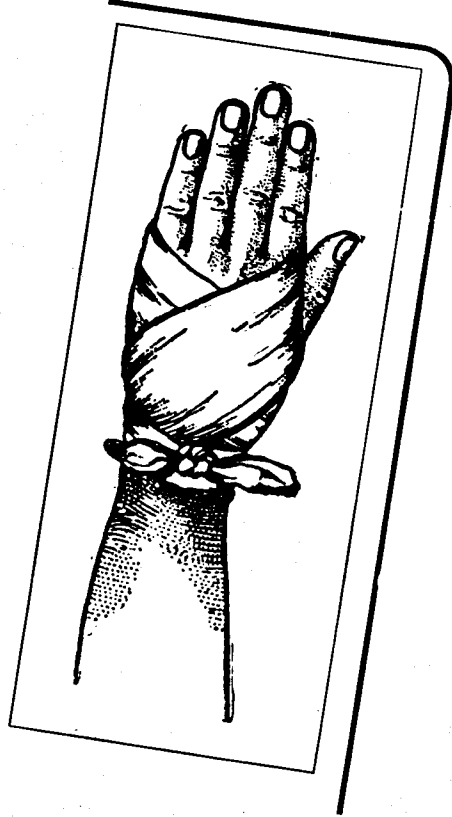
ஒரு காவல் நிலையத்திலிருந்து மற்றொரு காவல் நிலையத்திற்கு அலைக்கலைக்கப்பட்டேன். படைவீரர்கள் என்னை அலைக்கலைத்தனர் என்னிடம் இருந்ததெல்லாம் என் சட்டைப் பையிலிருந்த ஒரு குருவி மட்டும்தான் அதிகாரி குருவியின் கடவுச்சீட்டைக் கேட்டான்.

எனது நாட்டில் சொல்லுக்கு ஒரு கடவுச்சீட்டு வேண்டுமாம்.

அனுமதிச் சீட்டுக்காகக் காத்திருந்தேன் மணல் மூட்டைகளைப் பார்த்தபடி சுவரொட்டிகளைப் பார்த்தபடி அவை பேசின - ஒரே தாயகம் ஒரே மக்கள் பற்றி எனது தேசத்தின் நுழைவாயிலில் தூக்கியெறியப்பட்டேன் உடைந்த கண்ணாடி போல.

நீஸார் கப்பானி

தமிழில்: வ.கீதா எஸ்.வி.ராஜதுரை

வ.வதனகோடாலன்

முரண்பாடுகளும் புரிந்துணர்வுகளும்

வெளிநாட்டுக்கென்று புலம்பெயர்ந்த நம்மின மக்கள் வாழ்க்கையில் பல தரப்பட்ட பிரச்சனைகள், சிக்கல்கள், குழப்பங்கள் தினமும் நிம்மதியை இழக்கச் செய்யாமலில்லை என்றே சொல்லலாம். குறிப்பாக நிறவேற்றுமை, மொழி வேற்றுமை, வேலைப் பிரச்சனை, இடப் பிரச்சனை, நிரந்தர விசாப் பிரச்சனை என்று சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். பிரச்சனைப் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகும். ஆனால், இவற்றையெல்லாம் முன்னோக்கிய ஒரு பிரச்சனை இன்று தமிழ் மக்களின் மனதினை வாட்டி நிற்கிறது.

நம் நாட்டில் தமிழ்ப் பாரம்பரியம், கலாச்சாரம், கட்டுப்பாடு, பந்தபாசம், பண்பாடு என்றெல்லாம் வாழ்ந்த பெற்றோரும், அவர்தம் அன்புக் குழந்தைகளும் இரட்டைத் தோணியில் கால் வைத்த பழமொழியை வெளிநாட்டில் நினைவூட்டி நிற்பது உண்மை எனலாம். அவ்வாறே 'கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை' என்ற பழமொழியை இன்னொரு சாரார் கூறுவதும் நிஜம் எனலாம்.

வெளிநாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும், எப்படியும் வாழலாம், இப்படியும் அப்படியும் வாழலாம் என்று மூன்று வகையான பிரிவில் நம் மக்களின் வாழ்க்கை காலங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்து வந்த பெற்றோருக்கும், அவர்தம் பிள்ளைகளுக்கும் இடையில் சில முரண்பாடுகள், கருத்து வேறுபாடுகள் உருவாகுவதை அன்றாடம் ஆங்காங்கே அறிய முடிகிறது; உணர் முடிகிறது. காரணம் பெற்றோரின் அழுத்தமாகவிருக்கலாம். அவர்கள் மனதிலுள்ள எதிர்பார்ப்பும் உந்தலுமாக இருக்கலாம் அல்லது வெளிநாட்டு வாழ்க்கை அமைப்பு, வாழ்க்கை முறை பிள்ளைகளை ஊடுருவிப் பாதித்ததனால் நம் கலாச்சாரத்தை மீறுவதாக அமையலாம். இதில் யார்

குற்றவாளியென்று கூற முனைவது கஷ்டமே.

பெற்றோரின் அழுத்தத்திற்கு என்ன காரணமென உற்றுக் கவனித்தால் அதுவும் சரி போலவே தோன்றும். காலா காலமாய் நம் நாட்டில் நம் முன்னோர் மூதாதையர் தமிழ்க் கலாச்சாரங்களை, பாரம்பரியங்களை, பண்பாடுகளை, கட்டுப்பாடுகளை நீண்ட சங்கிலித் தொடர்பான சொந்த பந்தங்களோடு, இரத்த உறவுகளோடு சங்கமமாகக் கட்டிக் காத்தனர். அந்த மரபு வழிவந்த பெற்றோர் காலக் கிரகத்தால் வெளிநாட்டுக்கு வந்திருந்தும் பாரம்பரியம், கலாச்சாரம், பண்பாடு, கட்டுப்பாடு என்பவற்றை விட முடியவில்லை. பரம்பரை பரம்பரையான இரத்தத்தோடு உருவானதை விடத்தான் முடியுமா?

அதேபோன்று அவர்தம் பிள்ளைகளின் வெளிநாட்டு நிலைப்பாட்டையும் நாம் விசாலமாய் அறிய வேண்டிய அவசியமாகிறது. எத்தனையோ பல தமிழ்க் குழந்தைகள் வெளிநாட்டில் பிறந்திருக்கிறார்கள்; பிறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; பிறக்கப் போகிறார்கள். எத்தனையோ பல மழலைச் செவ்வங்கள் கைக்குழந்தைகளாவே வெளிநாட்டுக்கு வந்து வாழுகிறார்கள்.

இவர்கள் வெளிநாட்டுப் பாடசாலைகளில், சிறுவர் பூங்காக்களில் (Barnechage) அந்த நாட்டு மொழிகளில் படிக்க முடிந்தது; வினையாடி வளரமுடிந்தது. வெளிநாட்டின் கலாச்சாரம், பண்பாடு, சுதந்திரம் இவற்றைப் பாடசாலைகளிலும்... பொது இடங்களிலும் கற்க முடிந்தது, காண முடிந்தது. ஊரைப் போல சுற்றம் குழ, சித்தப்பா, பெரியப்பா, குஞ்சியப்பா, அப்பம்மா, மாமா, மாமி என்ற உறவு வட்டங்கள் குழந்தைகளைக் கட்டியணைக்க, முத்தம் கொடுக்க, அன்போடு புத்திமதி கூற இங்கில்லை. போதுமான அளவு தமிழ்ச் சினேகிதங்கள்

வகுப்புகளில், அயல்களில் இல்லை. பொதுவாய்ப் பல வெளிநாட்டவரும் கதைப்பது வெளிநாட்டு மொழியேதான்! இந்நிலையில் பிள்ளைகள் மனதில் பதிவது வெளிக் கலாச்சாரம். அப்பா வேலையென்றும் அம்மா 'ஸ்கூல்' என்றும் 'பிஸி'யாக இருக்கும்போது சில பிள்ளைகளின் வேண்டுகூல்கள், விருப்பங்கள் நிராசையாக்கப் படுகின்றன. இவ்வாறான காரணிகளின் விளைவாக இருசாரார் மத்தியிலும் முரண்பாடுகள் உதயமாகின்றன.

இனி, வெளிநாட்டில் வாழும் நம் மக்களிடையே நடைபெறும் சில அன்றாட சம்பவங்களை அந்தப் பாத்திரங்களில் இருப்பவர்களின் உரையாடலை, உற்றுக் கவனிப்போம். இங்கு பெற்றோரின் நிலைப்பாட்டையும், பிள்ளைகளின் நிலைப்பாட்டையும் நன்கு உணர முடியும்.

"அம்மா! நான் ஸ்கூலுக்குப் போயிட்டு வாறன். வீட்டுக்கு வர வேறாகும்....." என்றவாறு ஸ்கூலுக்குப் புறப்பட்டாள் பன்னிரண்டு வயதான சிந்து.

"ஏன் பிள்ளை..... ஸ்கூல் முடிய நேரே வீட்டுக்கு வர வேண்டியது தானே? பிறகென்ன வேறே?!" குளியலறையிலிருந்து தாய் இந்திராணியின் குரல் சற்றுக் கோபமாய் ஒலித்தது.

"அம்மா! கிளாஸ் முடிய 'எலெவர் மோத்த' (clever mōte: மாணவர் ஒன்றுகூடல்/ கூட்டம்) இருக்கு. அட முடிய எங்கடை வகுப்பிலை படிக்கிற கிறிஸ்ரியானுக்கு 'புஸ்டாக்' (bursdag: பிறந்த தினம்). எல்லாரையும் வரட்டுமாம் வீட்டை"

"சிந்து! நீ என்ன நினைச்சுக் கொண்டு இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறாய். பொம்பிளைப் பிள்ளையள் நேர காலத்துக்கு வீட்டுக்கு வரவேணும். நீ ஸ்கூலுக்குப்

போய் ஒழங்காப் படிச்சுக் கெட்டிக்காரியாய் வந்தால் அது போதும். அதுதான் எங்களுக்குப் பெருமை. விளங்குதோ? ஊரிலை நாங்கள் அப்பிடித்தான் வளர்ந்தனாங்கள்"

"அம்மா! ஏன் இப்பிடி உறுமிக்கதைக்கிறியள். நான் இப்ப என்ன கேட்டுட்டன்? என்ன செய்திட்டன். ஊரிலை வாழ்ந்தது மாதிரி வெளிநாட்டிலை எல்லாத்தையும் கடைப்பிடிக்கேலாது. அப்பாவின்ரை அம்மா ஊரிலை இருந்து முண்டு மாதத்துக்கு முன்னம் இங்கை வந்திருக்கிறா. அவ ஊரிலை சொக்ஸ் போட்டு, சப்பாத்துப் போட்டு, லோங்ஸ் போட்டே வாழ்ந்தவ? இப்ப இஞ்சை வந்து இதையெல்லாம் போட்டுத்தான் வாழறா. மூன்று மாதத்துக்கு முதல் வந்த அப்பம்மாவே அப்பிடியிருக்க வேண்டிய கட்டாயமும் நிர்ப்பந்தமும் இருக்கும்போது பதினொரு வருஷமாய் இங்கை வாழுகிற எனக்கு, இந்த நாட்டு ஸ்கூலிலை... இந்த நாட்டு

மொழியிலை.... இந்த நாட்டுப் பிள்ளையளோடை வளர்ந்த எனக்கு எப்பிடி இருக்கும்?"

"உன்னோடை கதைக்கேலாது. எல்லாத்துக்கும் அப்பா வரட்டும்...." என்றவாறு குசினிக்குள் நுழைந்தார் இந்திராணி.

மேற்கவனித்த தாய் மகள் உரையாடலில் தாய் மகள் மீது செய்துகொண்டது அழுத்தமென்பர் சிலர். நம் நாட்டின் கலாச்சாரத்தை மீறிவிடுவாளோ என்றொரு பய உணர்வு என்பர் சிலர். மொத்தத்தில் தாயின் இந்த அழுத்தமும், பய உணர்வும் பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்குத் தான் என்பர் சிலர்.

அதேவேளை மகள் கூறியவைகளும் ஒத்துக் கொள்ளவேண்டிய விடயமாகவே தெரிவதும், பலர் அசைக்க முடியாமல் ஒமென்று தலையசைப்பதும் நிஜமே.

இது ஒரு தந்தையதும் மகனதும்

உரையாடல்.

"அப்பா! எனக்குப் படிக்கிறது தலையிடியாய், சூழ்ப்பாய் இருக்கு"

"என்ன சொல்றாய்? எனக்கு உன்னை கதை விளங்கேல்லை"

"அப்பா! நொல்க் படிக்கோணும். தமிழ் படிக்கோணும். இங்கிலீஸ் படிக்கோணும். போதாததுக்கு மியூசிக் படிக்கச் சொல்லுறியள். என்னால கிளார பண்ணேலாமற (klare: சமாளித்தல்) கிடக்கு"

"உங்கை எல்லாரும் படிக்குதுகள்தானே. உனக்கு மட்டும் ஏன் இயலாமற கிடக்கு. அந்த இந்தக் கதையை விட்டிட்டுக் கவனமாய்ப் படி! படி!! எல்லாப் பாடங்களிலையும் முதல் பிள்ளையாய் வரவேணும். என்னை மரியாதையைக் காப்பாற்றப் பார்!! என்னை பிள்ளை கெட்டிக்காரன்!!"

"அப்பா! ஒருநாள்கூட எனக்கு 'ஃப்ரீ' (fri: ஓய்வு) இல்லை. கிழமையிலை ஐந்து நாளும் நொல்க் ஸ்கூலுக்குப் போகோணும். சனிக்கிழமை தமிழ் ஸ்கூலுக்குப் போகோணும். ஸ்கூலாலை வந்து மியூசிக் பழகப் போகோணும். ஞாயிறு இங்கிலீஸ் ரியூசனுக்குப் போகவேணும். படிக்கிறதெல்லாம் குழம்புது. விசராய்க் கிடக்கு!"

"தம்பி! அப்பா அம்மா சொல்லுறதைக் கேட்டு நடக்கோணும். ஊரிலை எங்கடை அப்பா அம்மா அன்பாயும் அதேவேளை கட்டுப்பாடாயும் தான் எங்களை வளர்த்தவை"

"Pappa! Alt du sier går ikke i vesten" (அப்பா! நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் மேல்நாட்டிலை சரிவராது)

"தம்பி உனக்கு எத்தினை தரம் சொன்னான், வீட்டிலை நொல்க் கதைக்க வேண்டாமெண்டு. உன் தம்பிக்கு இப்பதான் மூன்று வயது. அவன் முதல் தமிழ் கதைக்கப் பழகவேணும். அவனைக் குழப்பாதே!!"

"நொல்க் ஸ்கூலலை தமிழ்ப் பிள்ளையளோடை தமிழ் கதைத்தால்

நொல்க் 'லாரர்' (Lærer) நொல்க்தான் கதைக்க வேணும் என்று கோபிக்கிறார். வீட்டிலை நொல்க் கதைத்தால் நீங்கள் ஏசுறியள். எந்த மொழியெண்டு ஒழுங்காய்ப் படிக்கிறது, கதைக்கிறது என்று தெரியேல்லை"

மேற்கவனித்த உரையாடலில் தந்தை தன் மகன் எல்லாவற்றையும் படிக்க வேண்டும், எல்லோரையும் விடப் புத்திசாலியாய், கெட்டிக்காரனாய் புகழ்பெற வேண்டும் என்பதற்காகக் கொடுக்கும் அழுத்தம், பிள்ளையைத் தடுமாற வைப்பதாயும், மனச் சலிப்பை ஏற்படுத்துவதாகவும் உணர் முடிகிறது. அதே சமயம் தன் மகனின் எதிர்காலம் சிறப்பாக அமைந்துவிட வேண்டும் என்கிற உத்வேகம், இங்கே அழுத்தமாய்ப் பிரயோகிக்கப் படுகிறது என்பதும் உண்மை.

"அம்மா வாற கிழமை எங்கட வகுப்பு 'ஹித்தூர்' (Hytte tur: வெளித்தங்கற் பிரயாணம்) போகினம். ஒரு கிழமை அங்கை நிண்டுதான் வாறது. குளிக்கிற உடுப்பெல்லாம் கொண்டு வரட்டாம்"

"இன்னும் என்ன சின்னப் பிள்ளையெண்ட நினைப்பே? அர்ச்சனா! எங்களை விட்டிட்டு ஒரு கிழமை போய் வேறை இடத்திலை தங்கிறதெண்டால் முடியிற காரியமே? அப்பா கேள்விப் பட்டாரெண்டால் நான் இருந்த பாடில்லை. உந்தப் பயணமெல்லாம் வர இயலாதெண்டு ஸ்கூலலை சொல்லிப் போடு!!"

"எதுக்கெடுத்தாலும் அப்பாவைச் சொல்லி வெருட்டாதையுங்கோ அம்மா. நீங்கள் சொல்றதெல்லாம் நான் கேட்டு நடக்கோணும், செய்யோணும். ஆனால் என்ற விருப்பத்தை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுறியளில்லை. என்னோடை படிக்கிற எல்லாப் பிள்ளையளும் போகினம். நான் போகாட்டில் என்ன நினைப்பினம்? முந்தியும் இப்பிடிப் போகக் கேக்க நீங்கள்

விடேல்லை"

"எங்கடை கலாச்சாரத்தை மீறி நடக்கேலாது பிள்ளை. படிச்சுக் கெட்டித்தனமா வாற வழியைப் பாருங்கோ"

"இல்லையம்மா.... நான் கட்டாயம் இந்த 'ருறு'க்குப் போகவேணும். எல்லாத்தையும் நினைக்க எனக்குக் கவலையாயிருக்கு. முந்தியெல்லாம் பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளையளோடை அன்பாய்ப் பழகி விளையாடப் போறனான். கடையளுக்கெல்லாம் போட்டு வாறனான். இப்ப கொஞ்ச நாளாய் என்னை வீட்டுக்குள்ளையே வைச்சிருக்கிறியள். நான் கடைக்குப் போறதெண்டாலும், யாரோ ஒருவர் கூட வாறியள். 'ஃபிரெண்ட்ஸ்' எல்லாம் வெளியிலை ஏன் விளையாட வாறேல்லை? 'இக்க லோவா?' (Ikke lov: அனுமதி இல்லை) என்று பகிடி பண்ணிச் சிரிக்கினம்! வீட்டையும் வாறதில்லை"

"பிள்ளை! இனி உப்பிடயெல்லாம் கண்டபடி வெளியிலை ஓடியாடி விளையாடப் போகேலாது. அப்பா வேலையாலை வாறார். இப்ப அவற்றை மூட்டைக் குழப்பாமல், முகத்தைக் கழுவி, தேவாரம் பாடிச் சாமியைக் கும்பிட்டிட்டுப் படு"

முரண்பாடுகள், ஒவ்வாமைகள் அதிகரிக்கும்போது சில பெற்றோர்கள் விரக்தி அடைவதையும் காண முடிகிறது. "இஞ்சாருங்கோ! என்னாலை இஞ்சை வாழ இயலாது. பிள்ளையளின்ரை எதிர்கால வாழ்க்கையை நினைக்கத் தலை சுத்துது"

"கவலைப் படாதேயும்! லண்டன் பறவாயில்லையாம். சிற்றிசன் இங்க கிடைச்சதெண்டால் லண்டனிலை போய்ப் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கலாம். வளர்க்கலாம். கிட்டத்தட்ட யாழ்ப்பாணம் மாதிரித்தான் வாழ்க்கை முறையாம்"

"லண்டன், கனடாவெண்டு தாவிக்கொண்டிருக்கேலாது. என்னால் இந்த

யந்திர வாழ்க்கையிலை கிடந்து பலதையும் பத்தையும் யோசித்து அழுந்தேலாது.

பெற்றோரும், பிள்ளைகளும் இரண்டும் கெட்டான் வாழ்க்கையாக - முரண்பாடுகளை - கருத்து வேறுபாடுகளை வளர்த்துக் கொள்வதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது பெருங்கவலையே! இரு சாராரது இந்நிலைப்பாட்டை எவ்வாறு திருத்திப் படுத்த முடியும், எவ்வாறு நிவிர்த்தி செய்ய முடியும் என்பது அவரவர் 'புரிந்துணர்வை' பெற்றுத்தே அமையுமென்று திட்டவட்டமாகக் கூறலாம்.

(கதாபாத்திரப் பெயர்கள் கற்பனை)

SUVADUGAL,
A Tamil monthly from Norway.
Estd: Sept'1988
Bank account:
16075213062
SparebankenNOR

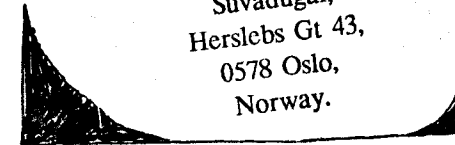
Editorial Group:
Thuruvalpalagar

Price: 25Nkr

Subscription:
300Nkr/ year

Published by:
Norway Tamil Culturel Centre,

Address:
Suvadugal,
Herslebs Gt 43,
0578 Oslo,
Norway.

சுழந்தைக் கலைஞர் கோபிராஜ்

கொக்குவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பிரபாகரன் - கௌரி தம்பதிகளின் புதல்வன் கோபிராஜ் தனது ஒன்றரை வயதில் (தாய், தந்தையருடன்) நோர்வேக்குப் புலம் பெயர்ந்திருந்தார். இப்பொழுது கோபிக்கு ஒன்பது வயது. (B)பரிட்சொய் சிறுவர் பாடசாலையில் (Fosnavåg Høerøy மாநகரசபை) 3ம் வகுப்பில் படித்து வருகிறார். இதுவரைக்கும் இவர் 80க்கும் மேற்பட்ட படங்களை வரைந்திருக்கிறார். பார்த்ததைப் பார்த்தபடியே வரையும் கோபி, அப்படங்களில் இருக்கும் உயிரோட்டத்தை அப்படியே பிரதியீடும் செய்து விடுகின்றார். இந்தச் சின்னஞ் சிறிய வயதில் அவரிடம் இருக்கும் அந்த நுட்பம் வியக்கத்தக்கது. பதினைந்து A-4 'பேப்பர்'களை இணைத்து (3x5) ஒரு பெரிய உலகப் படத்தை ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன் வரைந்திருக்கிறார் என்றால் பாருங்களேன்! இந்தச் சின்னஞ் சிறிய ஓவியனின் திறமையை.

கோபியின் வகுப்பாசிரியையான சிக்னே ஸ்கார்ஸ்டைன் (SIGNESKARSTEIN) எமக்களித்த பிரத்தியேகக் குறிப்பொன்றில்; "நான் கோபியின் முதலாம் வகுப்பு முதல் இன்று வரை அவரது வகுப்பாசிரியராகப் பணியாற்றி வருகின்றேன். இன்று எமது வகுப்பில் 22 மாணவர்கள் படிக்கின்றார்கள் (9பெண்கள்). வகுப்பிலுள்ள கெட்டிக்கார மாணவர்களில் கோபியும் ஒருவர். கோபிக்குக் கணிதப் பாடமென்றால் மிகவும் விருப்பம். ஆனாலும், இவை எல்லாவற்றையும் விட அவர் கூடுதலாக

விரும்புவது வரைதலையே. எமது வகுப்பிலுள்ள எல்லாரும் கூடுதலாக வரைதலை விரும்புவதால் அடிக்கடி அதைச் செய்து வருகின்றோம். கோபி ஒரு திறமை வாய்ந்த வரைஞர். அவர் தனது வரைதலுக்குக் கெட்டித்தமமான முறையில் அவதானத்தை உன்னிப்பாகச் செலுத்தி, அதற்காகக் கூடுதலாக வேலை செய்து படத்தை வரைந்தெடுப்பார். ஏற்கனவே உள்ள அவதானத்தின்படி கோபி முதலாம் வகுப்பிலிருந்தே வாழும் ஒரு சித்திரக் கலைஞர் ஆவார். - எனக் கூறியுள்ளார் சிக்னே ஸ்கார்ஸ்டைன்.

ஒரு முறை லேசான காய்ச்சலும், இருமலும் வந்துவிடவே 'டொக்ர'ரைச் சந்திப்பதற்காகக் காத்திருக்கின்றார் கோபி. இவரொத்த வயதுப் பிள்ளைகள், வினையாடுவதற்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள மேசையின் மீதுள்ள வர்ண (கலர்) பொத்தான்களைப் பொருத்தி வினையாடிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். கோபி கந்தோரில் பென்சிலும், ஓர் ஒற்றையும்

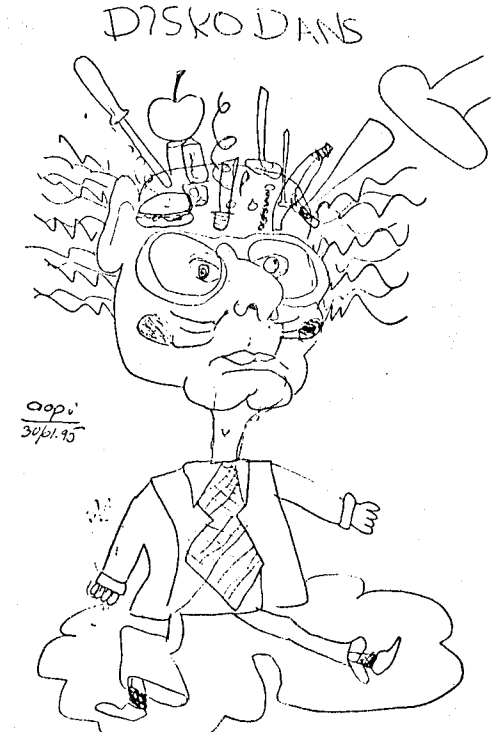
வாங்கி அங்கே தொங்கிக் கொண்டு இருக்கும் படம் ஒன்றைப் பார்த்து வரைந்து கொண்டிருக்கின்றார். சுமார் 20நிமிடம், 'டொக்ரர்' அவரை அழைக்கும் போது அவர் கையிலோ தொங்கிக் கொண்டிருந்த அந்தப் படத்தின் உயிரோட்டமான பிரதியீடு. கோபி ஒரு கையில் படத்துடனும் மறு கையால் சளிந்த தனது 'ரவுசரை' மேலே இழுத்து விட்டுக் கொண்டும் கந்தோரின் பென்சிலைக் கொடுத்து TAKK(தக்-நன்றி) சொல்லிவிட்டு டொக்ரரைச் சந்திக்க அறைக்குள் நுழைகின்றார்.

கோபியின் படத்தைப் பார்க்கும் பலருக்கும் கோபி கீறுகின்றாரா அல்லது பதிந்தெடுக்கின்றாரா என்ற சந்தேகம் எழுவதுண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் இவர்களின் கண் முன்னாலேயே தனது திறமையைக் கோபி நிரூபித்துக் காட்டி விடுவதால், அவர்கள் தங்களால் அடக்கி வைக்க முடியாமல் பாராட்டுகளை அவ்விடத்திலேயே கொட்டி விடுவதையும் நான் பார்த்திருக்கின்றேன். கோபியின் இந்தக் கைத்திறன் அவரின் தாய் மொழியின் வளர்ச்சிக் கு ஏதாவது

வகையில் உதவுகின்றதா? என அவரின் தாய் மொழி ஆசிரியையான திருமதி. உதயகுமாரன் வனஜா அவர்களை வினாவிய போது; "கோபியின் சித்திரத் திறனால் அவரது எழுத்துக்கள் உறுப்பாகி வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது என்றும், தான் வகுப்பில் பிள்ளைகளுக்கு 'சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப் பழக்கம்' எனச் சொல்லிக் கொடுக்கத் தவறுவதில்லை." என தனது மாணவர்களின் மீது ஆதங்கம் பொங்கக் கூறிய அவர், "கோபி ஒரு சித்திரக் கலைஞர் மட்டுமல்ல, அவர் ஒரு 'டான்ஸ்'லரும் கூட" என ரூபகப் படுத்துகின்றார் இவர்.

ஆரம்பத்தில் கோபியின் வயதிற்கேற்ப TURTLES போன்ற உருவப் படங்கள் அவரது கவனத்தை ஈர்த்து வந்த போதிலும், சமீப காலங்களில் சற்றுக்

கனதியான கருத்துப் படங்கள் அவரை ஈர்த்துள்ளது என்பதை அவரது வரைதலின் ஓடாகவே அறிய முடிகின்றது. 'டிஸ்க்கோக் களியாட்டங்களில் மூடுண்டு போகும் இளைஞர்களின் சிந்தனையைச் சித்திரிக்கும் ஒரு கருத்துப்படம் கோபியையும் வெகுவாகக் கவர்ந்துள்ளது என்பதை அவரது படத்தினூடாக நீங்களும் கண்டு கொள்ள முடியும்.

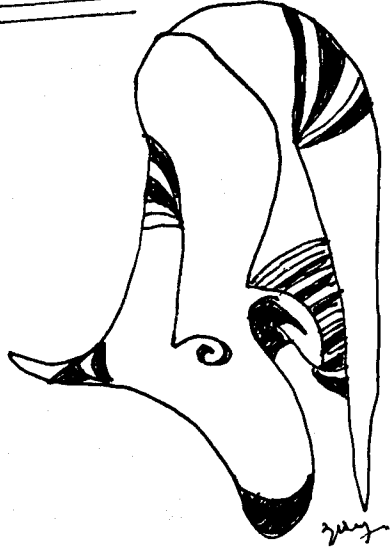
கோபியின் இந்த மாற்றத்திற்கு அவரது நல்லாசிரியர்களும், பெற்றோர்களும், குழுவின் நண்பர்களும், நோர்வீஜிய சமூகத்தொடர்புகளும் காரணம் என்று எண்ணும் பொழுது கோபியுடன் சேர்ந்து இவர்களையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

நல்ல கலைக் குடும்பங்களின் (நோர்வீஜிய) சமூகத் தொடர்பு கோபிக்குக்

கிடைக்கப் பெற்றிருப்பதால், எதிர்காலத்தில் கோபி ஒரு சோடை போன கலைஞர் ஆக மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை இருப்பினும், கலையே வாழ்வாகி, அவர்களது வாழ்வே கலையாகி உலகம் என்றுமே மறக்கமுடியாத உன்னத கலைஞர்களின் வரிசைக்கு கோபி உயர்வதற்கான ஆரம்பநெறிப்படுத்தலையும், ஆக்க ஊக்கங்களையும் அவருக்குக் கொடுத்து உதவவது அவரது பெற்றோர்களின் கடமை மாத்திரமன்றி சமூகப் பொறுப்புள்ள அனைவரது கடமையுமாகும் எனவும் கூறத் தோன்றுகிறது.

நன்றி: கோபியின் திறமையில் அக்கறை கொண்டு தமது எண்ணக் கருத்துக்களை வாசகருடன் பகர்ந்து கொள்ள முன் வந்த அனைவருக்கும்.

துப்பாக்கியின் தெரு

என்னிடம் சிறிய நீலவானமொன்றிருந்தது. ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் அதை என்மீது விழுத்தினர். சிறிய இருண்ட நிறக் குருதியொன்றும் தேன் கனவுப் பொதியொன்றும் சேகரித்த புத்தகங்களும் என்னிடம் இருந்தன. அவர்கள் அவற்றையெல்லாம் கொள்ளையடித்தனர்.

ஆயினும் அவர்கள் என் சருமத்தை மாற்றி என் முகத்தைச் சிதைக்க வந்தபோது நான் வெண்பனியும் இடியொலியும் பூண்டு என் தாயகத்தைத் தோளிற சுமந்து துப்பாக்கியின் தெருவில் இறங்கினேன்.

றபீக் ஸபி
துருக்கியக் குர்தியக் கவிஞர்
பிறப்பு: 1956/61 தன் குர்திய்தான்

வதிவட்டம்: கலீடன்
(கமால் மீராவ்டலியின் ஆங்கில
மொழிபெயர்ப்பையொட்டித் தமிழில்:
முனி)

(முன்தொடர்)

கைலாசபதியை அடிக்க எந்தப் பொல்லானாலும் சரி

கைலாசபதி positivism என்கிற பொருண்மைவாதத்தாலேயே வழிநடத்தப்பட்டார் என்று மிகவும் சிரமப்பட்டு விளக்க முயல்கிற தமிழவன் அதற்குப் புறநடையாகக் கைலாசபதியின் ஆய்வுகள் அமையும் போது அதற்கு வேறு விளக்கங்களைத் தந்துகொண்டு போகிறார். கைலாசபதி அன்றைய தமிழ்ப் புதுக்கவிதையை நிராகரித்தமை, ஜேம்ஸ் ஜொய்ஸ் முதலான நாவலாசிரியர்களது

சமத்துகிறார் என்றே தெரிகிறது. இயங்கியல் பற்றிய விஷயத்திற் தமிழவன் காட்டும் அசட்டை அமைப்பியல்வாதத்தினுள் புகுந்துள்ள ஒரு மாறா நிலையியற் போக்கின் விளைவுதானோ தெரியவில்லை. விஞ்ஞானமும் மாயவித்தையும் ஒரு வகையில் ஒன்றேதான் என்று ஜோஸப் நீடம் (Joseph Needham) கூறுவதன் அடிப்படை தமிழவனுக்கு விளங்காததில் அதிசயமில்லை. தமிழவனைப் பொறுத்தவரை, விஞ்ஞானமென்பது அவர் அறிந்த ரலாயனம், பௌதிகம் போன்று திட்டவட்டமான விதிகளாலானது. இந்தக்

சி.சிவசேகரம் அமைப்பியலும் தமிழவனின் வாதங்களும்

அமைப்பியல்வாதமும் தமிழ் இலக்கியமும்.
தமிழவன், காவ்யா, பெங்களூர், 1991, 151+8ப.,
விசை இந்திய ரூபா 30.

தனிமனிதவாத முனைப்பை விமர்சித்தமை, அதிலும் முக்கியமாக மு.தளையசிங்கம், க.நா.சுப்பிரமணியம் போன்றோர் மீது கடுமையான தாக்குதல்கள் தொடுத்தமை போன்ற விஷயங்கள் தமிழவனது முக்கிய குற்றச்சாட்டுகள். அதைவிட, விஞ்ஞானம் அகவயப் பார்வைகளை ஏற்பதில்லை, கருத்துகளிலிருந்து சமுதாயம் தோன்றுவதில்லை, புறவயமானது அகவயமானதை நிர்ணயிக்கிறது, மொழியும் மதமும் கலாச்சாரமும் பொருளாதார அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளன என்பன போன்ற கருத்துகளை மிகவும் கொச்சையாகவே விளக்கிக்கொண்ட தமிழவன் அந்தக் கொச்சைத் தனத்தைப் பிறர் மீதும்

கருத்து இன்று வெகுவாக மாறிவிட்டது. டாவினின் ஆய்வுமுறை அப்படியே அகவயமானது என்ற தமிழவனின் கருத்தும் விஞ்ஞான முறை பற்றி அவரது குழப்பமான கருத்தின் பிரதிபலிப்புத்தான். விஞ்ஞானம் எப்போதுமே மாதிரியுருக்களைக் காட்டி அவற்றின் அடிப்படையில் நடைமுறை - கொள்கை - நடைமுறை என்ற சுற்றிலேயே வளர்ந்து வந்துள்ளது. இந்த மாதிரியுருக்களை விஞ்ஞான ரீதியானவையாக்குவது அவற்றின் "பொய்ப்பிக்கப் படக் கூடியமை" என்று கால் பொப்பர் (Karl Popper) விளக்கியுள்ளார்.

விஞ்ஞானமும் அகச்சார்பும்
கருத்துகளிலிருந்து சமுதாயம்

தோன்றுவதில்லை என்பது சமுதாய மாற்றத்துக்குரிய கருத்துகளும் சமுதாய நடைமுறையின் விளைவுகளே என்பதையும் சமுதாயத்திற்குப் புறம்பாகக் கருத்துகள் தோன்றிப் புதிய ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியாது என்பதையும் குறிக்கிறது. அதாவது, நடைமுறையே அடிப்படையானது என்று கூறுகிறது. ("சரியான கருத்துகள் எங்கிருந்து வருகின்றன?" என்ற மாஓ சே துங்கட்டுரையைப் பார்க்கவும்). விஞ்ஞானம் அகவயப் பார்வைகளை ஏற்பதில்லை என்பதன் சாராம்ஸம், விஞ்ஞான உண்மைகள் ஒருவரது விருப்பு வெறுப்புகளால் நிர்ணயமாவதில்லை என்பதே. விஞ்ஞான உண்மைகள் மனிதர் உலகில் மனித வியாக்கியானங்களாக உள்ளன. விஞ்ஞானத்தின் முனைப்பிலும் நடைமுறையிலும் மனிதரது அகச்சார்பு பங்களித்தே வந்துள்ளது. ஆயினும் எவ்வளவு சிக்கலான விஞ்ஞானமாயினும் அதன் விதிகள் (மனிதர் அறிந்தாலும் அறியாவிட்டாலும்) மனிதரது ஆளுமைக்கு வெளியில் நின்றே இயங்குவன. அவற்றை அறிவதன் மூலம் மனிதர் தமது குழலுடனான தமது உறவையும் தமது இருப்பின் மீது தமது ஆளுமையையும், வரையறைக்கு உட்பட்டு, நிர்ணயிக்க முடியும். ஆனால் அடிப்படையான விதிகளை அவர்கள் ஒருவேளை அறியலாமே ஒழிய மாற்றமுடியாது.

மொழியும் மதமும் பண்பாடும் பொருளாதாரத் தளத்தின் மீது அமைந்திருப்பதால் அவை எளிமையான குத்திரங்களால் பொருளாதாரத்துடன் உறவுபடுத்தப் படுமென்றோ சமுதாய அமைப்பின் மீது அவற்றுக்கு ஒருவிதமான தாக்கமும் இல்லையோ என்று கருதவேண்டுமா? இங்கே வலியுறுத்தப்படும் விஷயம் பொருளாதாரம், அதாவது சமுதாய உற்பத்தியும் உற்பத்தி உறவுகளுமே, அடிப்படையாக நிற்கின்றன. பிரதான

முரண்பாடு என்று ஒன்று இருப்பதால் மற்ற முரண்பாடுகள் இல்லாமலோ தம் முக்கியத்துவத்தை இழந்தோ போக அவசியமில்லை.

கைலாசபதியும் க.நா.ச.வகையறாக்களும் கைலாசபதி போன்றோர் பிரதான முரண்பாடுகளை வலியுறுத்திய குழல் பற்றித் தமிழவன் அறியாமலிருக்க முடியாது. க.நா.ச. கும்பல் கலாசாரத்தைப் பற்றி எச்சரித்த காரணத்தால் அவர் பற்றிக் கைலாசபதி கொண்டிருந்த கருத்துத் தவறாகி விடுமா? க.நா.ச. எந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து இலக்கியத்தை நோக்கினாரென்றும் அவரது வாரிசுகள் எந்தத் திசையிற் போகிறார்கள் என்றும் தமிழவன் தனது கட்டுரையிற் சிறிது கூடிய கவனங் காட்டியிருக்கலாம். ஈனொக் பவெல் (Enoch Powell) என்ற தீவிர வலதுசாரிப் பிரமுகர் அணு ஆயுதக் கொள்கை, கல்வி, சுற்றாடல், ஐரோப்பிய பொதுச் சந்தை போன்ற பல விஷயங்களில் பிரித்தானிய இடதுசாரிகள் பலருடன் உடன்படுகிறார். ஆனால் அவரது அணுகுமுறை என்ன? க.நா.ச., கும்பல் கலாச்சாரத்தை எந்தக் கோணத்திலிருந்து அணுகுகிறார் என்பது தமிழவனுக்கு முக்கியமில்லா திருக்கலாம். கைலாசபதிக்கு அது முக்கியமானது.

மு.த. விஷயத்திலும் தமிழவன் மிகவும் மேலோட்டமாகவே மு.த.வின் எதிர்ப்புப் பற்றிய கோட்பாட்டையிட்டுப் பாராட்டுகிறார். இந்த விஷயத்தில் மு.த.வின் குழப்பமான சிந்தனை பற்றியும் அதன் தோற்றுவாய் பற்றியும் சிறிது கவனங் காட்டியிருக்கலாம். மு.த. பஜனைமடமொன்று சிறிதாக இலங்கையில் இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டிலும் பக்தர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதையும் நாங்கள் கவனிப்பது நல்லது. "ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில்" மு.த. உதிர்த்த முத்துக்களில் ஒன்று: தாழ்த்தப்பட்ட சாதி எழுத்தாளன்

சாதியத்திற்கெதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்துவது பயனற்றது என்ற விதமான கருத்து. (இதை நியாயப்படுத்த முயன்று சுந்தர ராமசாமி கனடாவில் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டுப் போனார்). மு.த. மாக்ஸியத்தை எவ்வளவு தெளிவாக ஆய்ந்து தாண்டிச் செல்ல முயன்றார் என்று தமிழவன் கவனித்திரா விட்டால் அதுபற்றிய எளிமையான கட்டுரை சி.சிவசேகரத்தின் "மரபும் மாக்கியமும்" என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பில் உள்ளது.

தனிமனிதத்துவத்திற்கும் தனிமனித வாதத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு பாரியது. தனிமனித வாதத்தைக் கைலாசபதி சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய தேவையும் வாய்ப்பும் நாவல் தொடர்பாக இருந்த காரணத்தாலேயே அதை அவர் செய்தார். அகச்சார்பிற்கும் புறவயமான நடுநிலைப் பார்வைக்குமிடையே தமிழவன் காணுகிற முரண்பாட்டைப் பற்றி இங்கே சிறிது கூறவேண்டும். நமது அகச்சார்பான தேவைகளை நிறைவு செய்ய நாம் அகச்சார்பான ஆய்வுகளை மட்டுமே மேற்கொள்ள முடியாது. புறவயமான உண்மைகளை நம் அகச்சார்பான பார்வை கவனிக்கத் தவறலாம். நமது விருப்பம் நிறைவேறக் கூடியதா என்பதைக்கூட அந்த விருப்பத்தின் அடிப்படையில் நாம் முடிவு செய்ய இயலாது. கைலாசபதி ஊக்குவிக்க முனையும் யதார்த்த பாணியானதும் சமூகப் பிரக்ஞையுடையதுமான எழுத்துகள் அவர் காண விரும்பும் சமுதாய மாற்றம் தொடர்பானவை. புதுக்கவிதையைப் பொறுத்தனவிலும் கைலாசபதியின் மதிப்பீடு அன்றைய புதுக்கவிதையின் முனைப்பாலேயே தீர்மானிக்கப் பட்டது. உண்மையிற் தமிழிற் புதுக்கவிதையின் வருகை தமிழ்க் கவிதை மரபின் நெருக்கடியின் நேரடி விளைவாக அமையவில்லை. சமுதாய நெருக்கடிபுடன்

நோர்வே
 நோர்வேயில் 50 வீதமான பெண்கள் குழந்தைகள் தமது வேலை வாய்ப்புகளுக்கு இடைஞ்சலாகக் கருதுகின்றனர். 40% வீதம் பெண்களும், 30% ஆண்களும் குழந்தை தேவையானது எனவும், குழந்தைகள் வாழ்க்கைக்குச் சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்துவதாயும் கருதுகின்றனர்.

புதுக்கவிதை உறவு கொண்டபின்பே உயிருள்ள கவிதைகள் எழுந்தன.

தமிழவனின் அமைப்பியற் பிரயோகம் "அமைப்பியல் திறனாய்வும் தமிழும்" என்ற கட்டுரையிற் தமிழவன் எப்படி அமைப்பியல் முறையைத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் உள்ள திறனாய்வு முறைகளிற் பயன்படுத்தலாம் என்று விளக்க முயன்றுள்ளார். இனி இதைப்பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். மாக்ஸிய யதார்த்தவியல் பற்றித் தனது இறுக்கமான பார்வையை இங்கும் தளர்த்தாமலே தமிழவன் எழுதுகிறார். தமிழவனைப் பொறுத்தவரை மாக்ஸிய இலக்கியப் பார்வையின் விருத்தி (அவரது அமைப்பியலின் ஆசியில்லாமல்) விறைப்பான ஒரு சட்ட வரம்புக்குள்ளேயே நடந்து வந்துள்ளது. Brecht (பிரெஷ்) ஒருபுறமிருக்க, ஜாஷன், மாக்ஸிய வட்டாரங்களிற் போற்றப் படுகிறார். அவரது படைப்புகளும் இத்தகைய 'உள்ளதை உள்ளபடியே கூறும்' கதைப் பாங்கில் அமைந்தவையா? அவரது யதார்த்தம் எத்தகையது என்ற கேள்விகளைத் தமிழவன் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாரா?

சில இடங்களில் தமிழவனின் மொழியாற்றலின் குறைபாடா அல்லது விறைப்பான பார்வையா என்று விளங்காத விதமாக வாக்கியங்கள் அமைகின்றன. உதாரணமாகக் கீழ்வரும் வாக்கியம்:

"இலக்கியக் குழு ஆகட்டும் மாக்கியத்திறனாய்வாகட்டும், இவர்களெல்லாம் பெரும்பாலும் ஆசிரியரின் சிந்தனையிலிருந்து வருவதுதான் படைப்பு என்றே கருதுகிறார்கள். இதற்கு எதிராக, வாசகனின் வெளிப்பாடுதான் படைப்பு என்ற கருத்து மேற்கத்திய இலக்கிய உலகத்தில் தோன்றியுள்ளது"

இதன் அர்த்தத்தை நான் விளக்க அவசியமில்லை. எந்த ஒரு கருத்துப் பரிமாற்றத்திலும் சொல்பவர் குறிப்பதும் கேட்பவர் உணர்வதும் வேறுபடுகிறது. எழுத்தைப் பொறுத்தவரை 'கேட்பவர்' சொல்பவரது குறுக்கீட்டிற்றித் தன் பாட்டிலேயே வாசிப்பதற்கு அர்த்தம் கற்பித்துக் கொள்கிறார். இது உண்மை. அப்படியானால் 'காகம் கறுப்பு' என்ற வாக்கியத்தை வாசிப்பவர் 'எனக்கு நித்திரை வருகிறது' என்ற விதமாக விளங்கிக் கொள்ள முடியுமா? அது முடியாததல்ல. ஏனென்றால் வாசிப்பவர் அத்தகைய உள்ளார்த்தத்தை மனதிற்கொண்டிருப்பவரானால் 'கடல் நீலம்' என்ற வாக்கியத்திற்கும் 'எனக்கு நித்திரை வருகிறது' என்றே அர்த்தம் கூற அவருக்கு முடியும். யதார்த்தம் (மன்னிக்கவும்!) சற்று வித்தியாசமானது. ஏனெனில் மொழி சமுதாயத் தன்மை உடையது. சமுதாயத்தின் இயக்கம் தெளிவான கருத்துப் பரிமாறலிற் தங்கியுள்ளது. எனவே மேற்கூறியவாறான மாறுபாடான விளக்கம் விசேஷமான குழ்நிலைக்குரியது. கவிதையில் அதற்கான வாய்ப்பு அதிகம். சிறுகதைகள், நாவல்களிலும் இது சாத்தியம். ஒரு குறிப்பிட்ட கால, சமுதாயச் சூழலுக்கு வெளியே ஒரு படைப்பை விளங்கிக் கொள்வது சிரமமானதுதான். ஒரு படைப்பு அடிப்படையில் படைப்பாளி தனது சமுதாயச் சூழலினின்று பெற்றவற்றின் விளைவான வெளிப்பாடு. அங்கே படைப்பாளியின் மொழியாற்றலின்

குறைபாடுகள் கருத்தை விகாரப்படுத்த இடமுண்டு. வாசிப்பவரது மொழியறிவும் உலகநோக்கும் அதை விளங்கிக் கொள்ளும் முறையை நிர்ணயிப்பன. எழுத்தானுக்கும் வாசகனுக்கும் இடையே ஒரு பொதுவான மொழியும் அணுகுமுறையும் இல்லாதனவில் இரண்டு செவிடர்களின் தொலைபேசி உரையாடல் மாதிரியேதான் கருத்துப் பரிமாறல் இருக்கும். ஒரு பொதுமொழியைக் கண்டறிவதன் மூலமே நாம் நமக்கு அயலான சூழலுக்கும் காலத்துக்கும் உரிய

விஷயங்களை அறிய முடியும். "ஆசிரியன் இறந்துவிட்டான்" என்ற அமைப்பியல்வாதக் கூற்றை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டால், எவரும் எதையும் எவ்விதமாகவும் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். அதற்குமேல், கைலாசபதியை தமிழவன் விளங்கிக் கொள்வதுகூடத் தமிழவனுடைய சொந்தக் கருத்தின் வெளிப்பாடு என்று ஆகிவிடும். இங்கேதான், மொட்டையான ஸ்லோகங்கள் பற்றி நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். "ஆசிரியன் இறந்துவிட்டான்" என்ற நியதி வெறுமனே ஆக்க இலக்கியத்துக்கு மட்டுமுரியதல்ல. அது கொஞ்சம் கூர்மையான கத்தி. கவனப் பிசகாயிருந்தால் பாவிக்கும் கையையே பதம் பார்த்துவிடும்.

இந்தக்கட்டுரையில் அமைப்பியல் பற்றிய சில பயனுள்ள குறிப்புகள் இருந்தாலும் அமைப்பியலை வெவ்வேறு அணுகுமுறை விமர்சனங்களில் எவ்வாறு பிரயோகிப்பது என்று விளக்கும் உதாரணங்களிற் தமிழவன் செய்வதெல்லாம் மிகவும் அகச்சார்பாக, அவர் தெரிந்தெடுத்த அணுகுமுறைக்குப் பரிச்சயமான சொற்றொடர்களைத் தூவி ஏதோ பாவனை செய்வதுதான். தமிழவன் முன்வைக்கும் அமைப்பியல் அணுகுமுறை மூலம் எந்த விதமான பேத்தலுக்கும் அர்த்தம் கண்டு ஆஹோ ஓஹோ என்று

தமிழ்க் கல்வி

நோர்வே நாட்டில் முதன் முதலாகத் தமிழ் மொழிக் கல்விக் கூடமானது 'தமிழ் நோர்வே மக்கள் இணைவு கூடத்தினால்' (தொய்யன் தேவாலயத்தில்) 1987ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சில வருடங்கள் இயங்கிய பின் 'சில' காரணங்களால் இப்பாடசாலை இயங்கவில்லை.

மீண்டும் கடந்த வருடம் (1994) முதல் தமிழ் நோர்வே மக்கள் இணைவு கூடத்தினால் 'முத்தமிழ் அறிவாலயம்' எனும் பெயரில் பாடசாலை நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது.

இதைத் தவிர்த்து 1992ம் ஆண்டு முதல் 'அன்னை யூபதி' கல்விக் கூடமும்

வியந்து கொண்டாடும் பாக்கியம் நமக்குக் கிட்டும்.

முடிவாக

அமைப்பியல் என்பது மொழியியல் மாணுவியல் போன்ற துறைகளில் பயன்பட்ட ஒரு அணுகுமுறை. அதன் பிரயோகத்தின் மூலம் புதிய பார்வைகளை நாம் பெற முடியுமாயின் நல்லது. ஆயினும் தமிழவன் காட்டும் அமைப்பியல் அணுகுமுறை மூலம் அவர் இந்த நூலிற் சாதித்தவைகளைப் பார்க்கும்போது ஏமாற்றமாகத்தான் இருக்கிறது. மாக்கிய விமர்சனத் துறையில் ஏற்பட்ட தவறுகட்கெல்லாம் மிகையாக எளிமைப் படுத்தப்பட்ட விளக்கங்களைத் தந்துகொண்டே போகிற தமிழவன், குறைபாடுடைய 'விஞ்ஞானப் பார்வை', 'அலசல் பார்வை', positivism எனும் பொருண்மைவாதம், empiricism எனும் பரிசோதனாவாதம் போன்றவற்றைப் பாவிப்போரைவிட வேகமாக

இயங்கி வருகின்றது.

இது மட்டுமல்லாது நோர்வேயின் பல பாகங்களில் தமிழ்க் கல்விக் கூடங்கள் தொடங்கப்பட்டு தமிழ் மொழி, இசை, நடனம் என்பன பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஒஸ்லோவில் உள்ள பாடசாலைத் தொடர்புகளுக்கு:

முத்தமிழ் அறிவாலயம்,
Herlebs gata 43.

0578 Oslo

அன்னை யூபதி கல்விக் கூடம்,

Pb. 118 Blindern,

0314 oslo.

இடறி விழுவதற்குக் காரணம் அமைப்பியலில் உள்ள கோளாறாகத் தெரியவில்லை. அமைப்பியலைக் கொண்டு தன் அகச்சார்பான அணுகலை

நியாயப்படுத்தும் போக்காக இருக்குமோ? நிச்சயமாகத் தமிழவன் இன்னும் நீர்மேல் நடந்து காட்டவில்லை.

(பி.கு: தமிழவனின் ஆங்கில - தமிழ்க் கலைச்சொல் மொழிபெயர்ப்பு சிறிது கவலைக்குரியது. folk tale என்பது தேவதைக் கதையல்ல; value - free என்பது வெறுமனே நடுநிலையல்ல; objective என்பதும் நடுநிலை நோக்கல்ல. இதுபோலவே பேர்கள் பற்றியும் கவனமாக இருக்கலாம். Arnold Toynbee ஆர்னால்ட் தாயன்பி அல்ல டொயன்பி (டொய்ன்பி). குழப்பத்தைத் தவிர்க்கப் பேர்களை யெல்லாம் ஒரு அட்டணையிலாவது ரோமன் எழுத்துகளில் தந்திருக்கலாம். சி.சி) ●

வாருங்கள் உவாக்கீக

ஐரோப்பா எனும் புதிய குழுவில் தமிழர்களின் அடையாளங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் எனும் பலமான குரல்களை இப்போது கேட்க முடிகிறது.

இவற்றில் குறிப்பாக:

* முற்றுமுழுதாக ஐரோப்பியக் கலாசாரத்தை உள்வாங்க வேண்டும். அப்போதுதான் இங்கு நாம் வாழலாம்.

* ஐரோப்பிய கலாசாரத்தை முற்றுமுழுதாக நிராகரிக்க வேண்டும். இங்கும் சுத்தத் தமிழ்க் கலாசார அடிப்படையில் வாழவேண்டும்.

* இல்லை, நமது தமிழ்க் கலாசாரத்தின் நல்ல அம்சங்களைப் பாதுகாப்பதே ஐரோப்பியக் கலாசாரத்தின் நல்ல அம்சங்களை உள்வாங்கவேண்டும்.

* இல்லை, இவ்விரு கலாசாரத்தை விட்டுப் புதிய ஒரு கலாசாரத்தைக் கட்டவேண்டும். இப்படிப் பல்வேறுபட்ட கருத்துகள் பலரிடையே உள்ளன. ஆயினும் இவ்வகையான கருத்துப் பரிமாற்றங்கள், விவாதங்கள் மிகச் சிறிய அளவில்தான் நிற்கின்றன. இவை போதிய அளவில் மேலெழவில்லை. பலரிடையே ஒரு குழப்பமான ஒரு நிலையே மேலெழுந்து நிற்கிறது.

குறிப்பாக 83க்குப் பின் ஐரோப்பாவிற்கு அதிகளவில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் இளம்வயது ஆண்கள் (குறைந்தளவிற்கு பெண்களும்). இவர்கள் திருமணம் முடித்துக் குழந்தைகள் பெற்ற நிலையில் ஒரு இக்கட்டான கருத்தியல் குழுவை நோக்குகின்றனர்.

தமது பிள்ளைகள் புதிய குழுவில் வளரப் போகின்றன. அதனால் பிள்ளைகளை எவ்வாறு வளர்ப்பது என்பது பரந்த மட்டத்தில் புலம்பெயர்ந்தேதாரிடையே உள்ள கேள்வி. இதுவும், இந்த இதழ் சிறுவர் சிறப்பிதழாக வரக் காரணம். இதில் பல்வேறு தளங்களில் இயங்குபவர்கள், ஒன்றுக்கொன்று முரணான கருத்துகளைக் கொண்டவர்கள் என்போரது கருத்துகளைப் பெற்றுப் பிரசுரித்துள்ளோம். ஒன்றுக்கொன்று நேரெதிரான கருத்துகளைப் படிப்பதில் உங்கள் எண்ணங்களும் தூண்டப்படும், விவாதத்தில் பங்கேற்க உங்களுக்கு இது உதவும் என நம்புகிறோம். வாருங்கள் விவாதிப்போம்.

இந்த இதழ் சிறப்புற உதவியோடு நன்றி கூறுவதுடன், இந்த இதழை மேலும் சிறப்புறச் செய்ய முனைந்தபோது தமது பங்களிப்பை வழங்கவும் சிலர் மறுத்தார்கள் என்பதையும் வாசகர்கள் கவனத்திற்கு அறியத் தருகிறோம்.

உங்கள் கருத்துகளை எதிர்பார்த்து,

● கவடுகள்

தமிழுக்கும் அமுதென்று பெயர் அந்தத் தமிழெங்கள் உயிருக்கு நேர்

ஒரு சிறிய விமானம் மண்ணிலிருந்து மேலெழுந்து பறந்து சிறிது சிறிதாகக் கண்ணுக்குத் தென்பட்டு அப்படியே மறைகின்றது. சிறுவயதில் அடிக்கடி என் வீட்டு முற்றத்தில் நின்று ரசித்துப் பார்ப்பேன். உதுபோல நானும் என் தாய் மண்ணைவிட்டு, உறவுகளை விட்டு நோர்வே நாட்டுக்கு பெற்றோருடன் வந்தேன். ஓர் புதிய நாட்டில், ஓர் புதிய சமூகத்தில் சுமார் இரண்டரை வருடங்களுக்கு முன்பு எனது வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தேன். பயமும் அத்துடன் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. பாடசாலையில் ஒரு புதிய மொழியை கற்று அதில் நான் எனது பாடங்களை ஆரம்பிக்க வேண்டிய நிலை. அங்கு புதிய மாணவ மாணவிகளை சந்தித்தேன். பாடசாலையில் நான்தான் ஒரே ஒரு தமிழ் மாணவி. இந்த விதியை எண்ணி என் மனம் நோக ஆரம்பித்தது. ஆசிரியர்கள் நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக என்னிடம் மிக அன்பாக பழகினார்கள். ஏன் இந்த வயதில் இங்கு வந்தாய்? என கேட்டார்கள். நான் அங்கு பல வருடங்களாக நடக்கும் இன அடக்குமுறையை என்

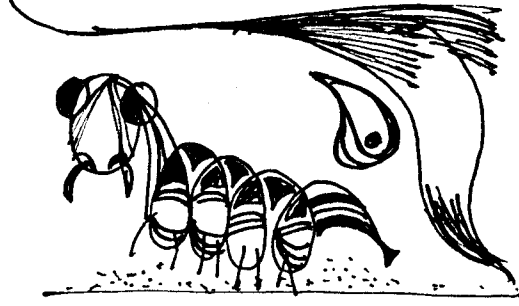
வயதிற்கெட்டியபடி அவர்களிடம் கூறினேன். ஆரம்பத்தில் மாணவ மாணவிகள் என்னை ஒரு விதமாகப் பார்த்தார்கள். கேலி செய்வது போலும் தெரிந்தது. அப்பொழுதும் மனம் நொந்தேன். காலப் போக்கில் அதுவும் எனக்குப் பெரிதாக தெரியவில்லை. நான் வந்த நாள் தொட்டு ஆசிரியர்களிடம் என் தமிழ் கலை கலாச்சாரம் பற்றி பேசியபோது எனது தமிழ் பாடல்களையும் நடன நிகழ்வுகளையும் எனக்கு தெரிந்த அளவிற்கு பாடியும், ஆடியும் காட்டுவேன்.

செல்வி நிருந்தா அன்ரன் டேவிட்

அப்பொழுது என் மனம் எனக்குள்ளேயே பெருமைப்படும். என்னை ஏனெனம் செய்த மாணவ மாணவிகளும் என் கலை ஆர்வத்தைக் கண்டு என்னோடு சேர்ந்தார்கள். நான் மாத்திரமல்ல, கலைஆர்வமுள்ள மாணவிகளுக்கும் இந்த நிலை இருக்கும் என்பதை நான் நம்புகிறேன். நான் இங்கு வந்ததும் எனது தாய்மொழி மற்றும் சமூக பொதுநிலை வளர்ப்பதற்கு அன்னை பூபதி தமிழ் கலைக்கூடம் மிகவும் உதவியாய் இருந்தது. இருந்தாலும் என் தாய்மொழியை முழுமையாகக் கற்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் எனக்கு இல்லாமலில்லை. கரும்புக் கட்டோடு இருந்தால் ஏறும்பு தானாகவே போய்விடும் என்பது எமது தாய்நாட்டுப் பழமொழி. அதுபோல இங்கு வாழுகின்ற நாமும் எமது கலை கலாச்சாரம் போன்றவற்றை பாதுகாத்து ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் வாழ்ந்தால் மேலைநாட்டு மோகம் எம்முள் வளராது. என்னதான் இந்த புதிய சமூகமும், புதிய வாழ்வும், புதிய கல்வியும் பல மாற்றங்களும் ஏற்பட்ட போதிலும் என் சிந்தனை சில நேரம் வகுப்பறைக்குள் இருந்து பல ஆயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் இருக்கும் எனது தாய்நாட்டின் பாடசாலை வகுப்பறையை நினைத்துப் பார்க்கும். இடைவேளை நேரத்தில் கொட்டங்காய் உடைத்து எல்லோரும் சாப்பிடுவதையும், கிளித்தட்டு விளையாடுவதையும் நினைத்துப் பார்க்க, இங்கு எவ்வளவுதான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் அந்த வாழ்க்கைபோல் வராது.

என்றில் தாய் மண்ணில் இருந்து புறப்பட்ட ஆகாய விமானம் எப்படி மீண்டும் அப்படியே தன் மண்ணில் வந்து தரை இறங்குகிறதோ அதுபோல் நானும் எனது நாட்டிற்கு திரும்புவதற்கு தாய்நாட்டின் விடியலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறேன்.

இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு

சின்னா

சுற்றிலும் பார்க்கிறேன்
ஆசிரியர் பாடமெடுக்க
குறிப்பெடுத்த பேனாக்களுடன்
மாணவர்கள் அமைதியாகக் கேட்டபடி

மணி ஒலிக்க அமைதி கிழியும்
சிரிப்பும், கதையும், ஓட்டமும், சண்டையும்
வகுப்பறை நொடியில் விளையாட்டரங்காகும்
எல்லாமே நோர்வே மொழியில்

வீடு வந்ததும்
தம்பியும், தங்கையும் சண்டையில் முழுகவும்
அவசர அவசரமாக
அம்மா,
சமைத்து வீடு துப்பரவாக்கவும்
அவளின் 'காலை' வேலையின் களைப்பு தெரிந்தது.
இரண்டாவது வேலை முடித்து
அப்பாவும்
விடியோவில் தமிழ்ப்படத்தை ரசித்தே
ஒரு நேரச் சாப்பாட்டை மென்றபடி....
எல்லாமும் தமிழில்....

இதுவும் அல்ல
இதுவும் அல்ல
இது எனது இன்னொரு நாள்....

சொல்லாமல் சொல்ல

நோர்வேயில் அரசியல் தஞ்சம் கோரிய தமிழர்கள் மனு நிராகரிக்கப்பட்டுத் திருப்பி அனுப்பப்படுவதை எதிர்த்து கடந்த பெப்ரவரி மாதம் முதலாம் திகதி ஒஸ்லோவிலும் நோர்வேயின் பல பாகங்களிலும் தீ பந்த ஊர்வலம் நடாத்தப்பட்டது. இதனை 'எஸ்.ஓ.எஸ். நாஸிஸ்மெ' (SOS rasisme) ஒழுங்கு செய்திருந்தது. இதற்குப் பல நோர்வேயிய அமைப்புகள், அரசியல் கட்சிகளின் இளைஞர் அணிகள் இணைந்து ஆதரவு வழங்கியிருந்தன.

அப்படி இருந்தும் மிகக்குறைந்த அளவிலேயே நோர்வேயியர்கள் வந்திருந்தது கவலை தருவதுடன், 'ஏன்?' என்று கேட்க வைத்தது. ஆயினும் எதிர்பாராத அளவில் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் பேர் வரை வந்திருந்ததாகக் கணிக்கப் படுகிறது.

இதுபற்றி அபிப்பிராயங்கள் இவ்வாறு இருக்கிறது:

* வழமையாக ஈழத்தில் மக்கள் மீதான படுகொலைகள் நடைபெறும் போது குறைந்தளவிலேயே மக்கள் பங்குபற்றுவது கவலையானதாகும்.

* இது இங்கத்தைய பிரச்சனை. அதாவது இஞ்ச வாழ்ந்த தமிழர்களோட நேரடியாகத் தொடர்பு பட்டது. அதோடு இதனால் நேரடியான பாதிப்புக்கு இவர்கள் உட்படுவதால் தமிழர்கள் திரண்டு வந்திருக்கின்றனர்.

* இது சுயநலம். தங்களை மட்டுமே இவர்கள் நினைப்பது. கொஞ்சம் நாட்டிலயும் பற்று இருக்க வேணும்.

* பொதுவாகத் தமிழனுக்கு

நாட்டுப்புற்றுக் குறைஞ்சு போச்சு.

* இல்லை 'அது' இயக்கங்கள் நடத்திறதும் ஒரு காரணம்.

இப்படிப் பல அபிப்பிராயங்களைக் கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஆயினும் இதில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு விடயம் உண்டு. அதாவது கழுத்தளவு தண்ணீர் வந்த பிறகாவது இஞ்சத்தையான் தமிழன் முழித்து விட்டான் போலும். இங்குள்ள எல்லா வகையான அமைப்புகளும் இணைந்து ஒரு முகமாக, ஒரு குரலில், ஒரு அமைப்பாக செயல்படுவது முக்கியமான அம்சமாகும்.

குறிப்பாக ஊர்வலத்தில் தத்தமது அரசியல், சமூக, முரண்பாடுகளை விடுத்து அனைத்துத் தரப்பும் அணி திரண்டு வந்ததை காணக்கூடியதாக இருந்தது. இதன் மூலம் சொல்லாமல் சொல்லிப் போன விடயம் ஒன்று உண்டு. அதுதான் ஒன்று பட்டால் உண்டு பலம் என்பது தான்!

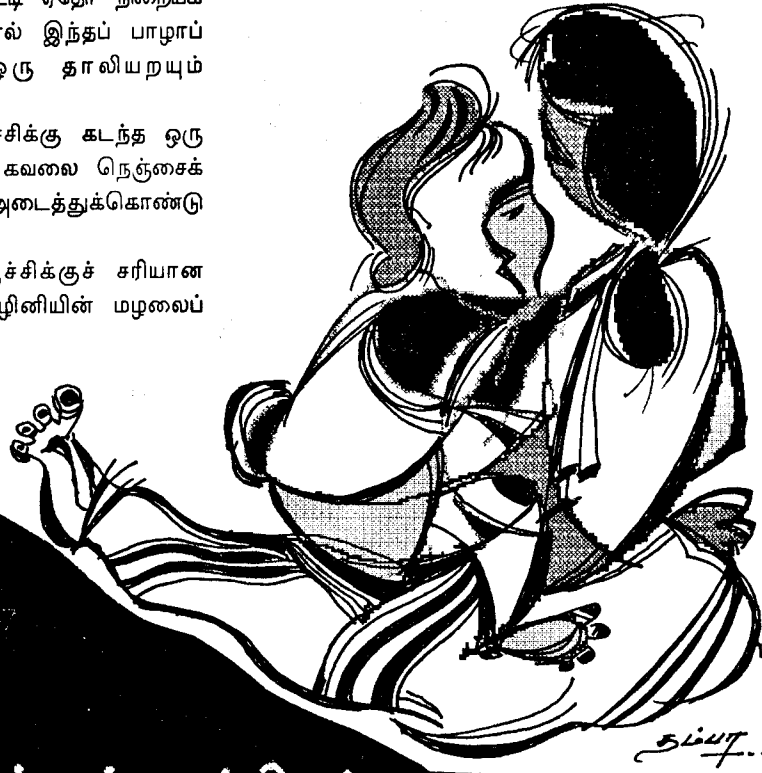
ஊர்வலத்திற்கு வந்த ஒரு தமிழர் கூறியது, " இப்ப இந்த நிமிஷத்தில என்னைப் பிடிச்ச நாட்டிற்கு அனுப்பினாலும் நான் சந்தோசமாப் போவன். ஏனென்றால் 'ஒற்றுமை இல்லாமையே தமிழர் கலாச்சாரம்' என்ற நிலைமையை நோர்வேத் தமிழன் மாற்றிப்போட்டான். இதைப் பார்த்து மற்ற நாட்டுத் தமிழனும் செயல்பட வேண்டும். நோர்வேத் தமிழன் வழிகாட்டியாகி விட்டான்!" என்று சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்டே சொன்னதுதான்! ●

● ஈழவர்.

"என்னட தங்கக் கட்டி ஏதோ நிறையக் கதைக்கிறாள். ஆனால் இந்தப் பாழாப் போன பாசயில ஒரு தாலியறயும் விளங்குதேயில்லை"

சந்தானபூரணம் ஆச்சிக்கு கடந்த ஒரு வாரகாலமாய் இந்தக் கவலை நெஞ்சைக் குறுக்குப் பக்கமாய் அடைத்துக்கொண்டு கிடந்தது.

சந்தானபூரணம் ஆச்சிக்குச் சரியான கோபம். பேத்தி தமிழினியின் மழலைப்

தமயந்தி

வண்ணத்துப் பூச்சிகள்

பேச்சுக்களின் அர்த்தங்களையும், அவற்றின் அருமைகளையும் தனக்குப் புரியவைக்க மறுத்து அடம்பிடிக்கும் இந்த அந்நிய தேசத்துப் பாலை மீதும், 'தமிழினி' என்று தாறுமாறாய்த் தமிழ் ததும்பி வழியும் தமிழ்ப் பெயரை மகளுக்குச் சூட்டிவிட்டு, தமிழ்மொழியை தங்கள் மகள் பேசினால் தங்கள் தன்மானம் சீரழிந்து போய்விடும் என்பதுபோல், பிள்ளைக்குத் தமிழின் வாசனையையே நுகரக் கொடுக்காது மறுக்கும் தனது மகன் பேரின்பநாயகம் மீதும், மருமகள் வசந்தநாயகி மீதும் சந்தானபூரணம் ஆச்சிக்குச் சரியான

கோபம். ஆச்சியின் கோபம் நியாயமானதுதான். ஆனால் கோபிப்பதால் மட்டும் ஆச்சியால் எதைத்தான் சாதித்துவிட முடியும்? கோபப்பட்டால் மாத்திரம் பேத்தி தமிழினியின் மழலைப் பெருமைகள் ஆச்சிக்குப் புரிந்துவிடப் போகிறதா என்ன? அப்படிச் சாத்தியமெனில் ஆச்சி நிறையவே கோபித்துத் தள்ளத் தயார். ஆனால் சாத்தியம்தான் இல்லையே. கோபிப்பதால் மட்டும் நாம் நினைப்பவை எல்லாவற்றையும் சாதித்துவிட முடியுமெனில் எல்லா மனிதர்களும்

"கோபமே திருவினையாக்கும்" என்னும் மந்திரத்தையல்லவா தினமும் ஜெபிப்பார்கள்.

சந்தானபூரணம் ஆச்சியின் ஒரேயொரு தவப்புதல்வனான பேரின்பநாயகம் பன்னிரண்டு வருடங்களின் முன்னாலேயே நோர்வேக்கு வந்துவிட்டான். அவன் வந்த நான்கு வருடங்களில் வசந்தநாயகியைத் திருமணம் செய்துகொண்டான். இரத்த உறவு நிலைக்கவேண்டும் என்பதற்காக தனது தங்கை பாக்கியபூபதியின் மகளை மகனுக்குக் கட்டிவைத்தார் ஞானவேலர்.

பஞ்சாங்க நாட்காட்டியில் நல்லநாள் பார்த்து, பொன் உருக்கி, நிறைந்த நிலவு நாளில் பந்தற் கால் நட்டு, பலகாரச் சட்டி மூட்டி, கூறை எடுத்து, மகளை நோர்வேயிலிருந்து ஊருக்கு அழைத்து சுற்றம் குழுவருகை தந்து வாழ்த்திச் செல்லப் பேரின்பநாயகம் வசந்தநாயகியின் திருமணம் சிறப்பாய் நிறைவேறியது.

சடங்கு முடிந்த சில வாரங்களிலேயே பேரின்பநாயகம் நோர்வே திரும்பிவிட்டான். சில மாதங்களில் பார்க்கவேண்டிய அலுவல்கள் எல்லாம் பார்த்து வசந்தநாயகியும் வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

இருவரும் மணமாகி நான்கு ஆண்டுகளின் பின்னர்தான் தமிழினி பிறந்தாள். மகன் மணமாகி நான்கு வருடங்களாகக் குழந்தை குட்டி இல்லையே என்ற ஏக்கம் சந்தானபூரணம் ஆச்சிக்கு. ஆச்சி ஏறி இறங்காத கோயில் குளமே இல்லையெனலாம். 'பயிலி பிளானி'ல் மகனும் மருமகனும் இருக்கிறார்கள் என்பதை ஆச்சி அறிய நியாயமில்லைத்தான். தமிழினி பிறந்த சேதி கேட்டதும் கடவுள்கள் தனது வேண்டுகலைச் செவிமடுத்து, வரம் அருள் தந்துவிட்டார்கள் என்ற சந்தோசம் ஆச்சிக்கு. எல்லாக் கோயில்களின் சாமிகளுக்கும் ஆண் தெய்வம், பெண் தெய்வம், மிருக தெய்வம் என்ற பேதமற்று சரிமனமாய் வரியும் செலுத்தினாள் ஆச்சி.

தாய்தந்தையை நோர்வேக்கு வரும்படி

பேரின்பநாயகம் பல தடவைகள் கடித வேண்டுகலை விடுத்தான். மண்ணைவிட்டு ஓரடி நகர மாட்டேன் என்று ஞானவேலர் பிடிவாதமாய் மறுத்துவிட்டார். சந்தானபூரணம் ஆச்சிக்கு விருப்பமாய் இருந்தபோதும் கணவனின் வார்த்தைகட்கு முன்னால் தன் விருப்பை வெளிப்படுத்தாமலேயே அடக்கி விட்டான். மண்ணைவிட்டு ஓரடிகூட நகர மாட்டேன் என்ற ஞானவேலர் மண்ணுக்குள்ளேயே அடக்கமான பின், கடந்த வாரம்தான் இந்தப் புண்ணிய குளிர் பூமிக்கு சந்தானபூரணம் ஆச்சி வந்திறங்கினாள்.

பேத்தியோடு நிறையக் கதைகள் பேசவேண்டும், அவளின் செல்லப் பேச்சுகளை மழலைத் தமிழின் இனிய தொனியை ரசிக்க வேண்டும், காது நிறையக் கேட்டு மகிழ வேண்டும், அவளுக்குக் கதைகள் சொல்ல வேண்டும், அவளிடம் பாட்டுப் பாடச் சொல்லிக் கேட்க வேண்டும், தானுமேயார் குழந்தையாய்ப் பேத்தியோடு வினையாட வேண்டும் என்றெல்லாம் அத்தகற்பனைகளை (நியாயமான கற்பனைகளை) சுமந்து வந்த ஆச்சிக்கு ஒரே ஏமாற்றம். விமான நிலையத்தில் இறங்கியதும் அவளை அழைத்துச் செல்ல

வந்த மகனின் ஆரம்பமே ஆச்சரியத்தில் தள்ளியது. "ஆச்சி என்னோய்..." என்று முச்சுக்கு முன்னூறு தரம் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழைக்கும் தனது மகன் இப்போது புதிதாய் "அம்மா" என்கிறான். "ஆச்சி எண்டு கூப்பிட்டால் என்ற பிறெண்டீஸ் பட்டிக்காட்டுண்டு நினைப்பினமனை" என்று இரகசியமாய் விமான நிலையத்தில் காதிற் முணுமுணுத்தான் மகன் பேரின்பநாயகம். "இன்னும் என்னன்னல்லாம் பட்டிக்காடு எண்டு சொல்லி வெட்டிப் போட்டானோ என் பிள்ளை...?" ஆச்சி தனக்குள் கேள்வியோடு.

ஆச்சிக்கு அடுத்த அதிர்ச்சி, தமிழினி தமிழ் பேசமாட்டாள், தமிழ் புரியவும் மாட்டாது. தமிழினிக்கு வயது நான்கு. தமிழினி. தமிழைத் தனக்குள் அடக்கி வைத்திருக்கும் அசல்த் தமிழ்ப் பெயர். தமிழினிக்குத் தமிழ் பேச வராது, யாரும் பேசுவதும் அவளுக்குப் புரியாது. நான்கு வயதுத் தமிழினி தமிழ் வாசனையே அறியாதவள். ஆச்சிக்குப் பேரதிர்ச்சி.

"தமிழினிக்காக நாங்கள் வீட்டில தமிழே கதைக்கிறதில்லையம்மா. அவள் தமிழில கவனஞ் செலுத்தினால் பிறகு நொஸ்க் ஒழுங்காப் படிக்காமல் வீட்டிருவாள். அவளின்ரை எதிர்காலம் அநியாயமாய்ப் போயிரும்" இது பேரின்பநாயகத்தின் நியாயம்.

"இங்க ஒரு தமிழ்ச் சங்கமிருக்கு. உங்கட மகன்தான் தலைவர். சங்கத்தாலை ஒரு தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடமும் நடத்துகினம். ஆனால் தமிழினியை நாங்கள் அனுப்பிறதில்லை. அவள் அங்க போனால் தமிழாக்களின்ரை கண்கண்ட பழக்கமெல்லாம் பழகிக்கொண்டு வருவாள். நொஸ்க்குகளின்ரை கலாச்சாரத்துக்குத் தமிழ்ச் சனத்தின்ரை பழக்க வழக்கங்கள் ஒத்துவராது. நீலப் புத்தககாற்றரை பிள்ளையள் அங்க படிக்குதுகள். அதுகளுக்குத் தமிழ் தேவைதானே. அதுகளுக்காகத்தான் உங்கட மகன் ராப்பகலாக் கஷ்டப் படுகிறார்" சிவப்புப் புத்தககாரர் தாங்கள் என்ற பெருமிதம் முகத்தில் வீங்கி முட்டிக் கிடக்க மருமகள் வசந்தநாயகி பொரிந்து தள்ளினாள். அடக்கிக் கொண்டாள் ஆச்சி தனக்குள் எழுந்த கொதிப்பை.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை. பேரின்பநாயகமும், மனைவியும் வீட்டில் இல்லை. தமிழ்ச் சங்கத்தின் கலாசார விழா நானை. அதன் அலுவல்களை மேற்கொள்ள வெளியே போய்விட்டான் பேரின்பநாயகம். வசந்தநாயகியும் கழுவித் துடைக்கும் மாலை வேலையொன்றுக்காகச்

சென்றுவிட்டாள். சந்தானபூரணம் ஆச்சியும் தமிழினியும் வீட்டில் தனியே. தாய்தந்தை வெளியேறியதுதான் தாமதம் தமிழினி ஓடிச்சென்று ஆச்சியின் மடியிலேறி அமர்ந்துகொண்டாள். மடியேறி அமர்ந்து கொண்ட தமிழினி, ஆச்சியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், நீண்டநேரம். அந்தப் பிஞ்சு முகத்தின் ஏக்கங்களை ஆச்சியால் அணுஅணுவாக வாசிக்க முடிந்தது. தமிழினி நிறையவே பேசுகிறாள். ஆனால் ஒரு வார்த்தைகூடத் தமிழில்லை. ஆச்சியால் புரிந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை. "ஓமடா செல்வம். ஓமடா என்ற தங்கக் கட்டி" என்று தானும் ஒப்புக்காய் ஒப்புக்கொண்டாள் ஆச்சி.

தனது இயலாமையையும், மகன், மருமகளின் மடமையையும், போலித் தனத்தையும் எண்ணி நொந்தாள் ஆச்சி. ஆச்சியின் விழிகள் பனித்தன.

ஆச்சியையே உற்று நோக்கியபடி அந்நிய பாஷையில் ஏதோ கேட்டாள் தமிழினி. தான் அழுவது பற்றித்தான் குழந்தை கேட்கிறாள் என ஆச்சியால் உணர் முடிந்தது. "ஒண்டுமில்லையடா செல்வம். சந்தோஷம்..." ஆச்சி இப்போது பெருங்குரலில் அழுகிறாள். தமிழினி

* ஆண்கள் (28 வயது முதல் 43 வயதுவரை) குழந்தைகள் வேண்டாம் என்பதற்குக் கூறியுள்ள காரணங்கள்: 1. கயாதீனமாக சாமான் வாங்கத் தடையாக இருத்தல் (20%). 2. குழந்தைகளால் பிரச்சனைகள், பயம் உருவாகின்றன (20%). 3. குழந்தைகளால் செலவு அதிகம் (20%).

* 1991ம் ஆண்டு நோர்வேயில் தத்தெடுக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் தொகை 833. இவற்றில் 83 மட்டுமே நோர்வேக்கு உள்ளேயே தத்தெடுக்கப் பட்டுள்ளன. அனேக குழந்தைகள் தென்னமெரிக்காவில் இருந்தே தத்து எடுக்கப் பட்டுள்ளன.

ஆச்சியை இறுகக் கட்டித் தழுவி நிறைய முத்தங்கள் கொடுத்தாள். ஆச்சியும் தமிழினியைத் தன் அணைப்புக்குள் ஆட்படுத்தினாள். இருவரும் சைகைகளால் பேசிக்கொண்டனர். நிறையவே பேசிக்கொண்டனர். சிரித்தனர். ஆச்சரியமான விடயங்களையெல்லாம் சைகைகளால் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

சனிக்கிழமை. தமிழ்ச்சங்கத்தின் கலாசார விழா. குளிர்நடைக்குள் திணிந்துபோன ஆச்சியும் விழாக்காண வந்திருந்தாள். ஆச்சியின் மடியில் தமிழினி.

கடவுள் வணக்கம். உரை நிகழ்த்த கம்பீரமாய் ஒலிவாங்கி முன்னால் பேரின்பநாயகம்.

".... எங்களுக்கென்றொரு பாரம்பரிய தேசம், உலகமொழிகளிலேயே முதன்மையானதும், இனிமையானதும், தனித்துவமானதுமான தமிழ்மொழி, பாரம்பரிய கலை கலாசாரங்கள் பண்பாடுகள் உண்டு. கடல் கடந்து, பல்லாயிரம் மைல்களைத் தாண்டி நாம் இந்த மேலைத் தேசங்களில் குழந்தைகளின் காரணமாய் எமது இருப்பைத் தக்கவைத்தாலுங் கூட, இந்தத் தேசங்கள் எமது சொந்தத் தேசமாகி

விடாது. எந்தத் தேசத்தில் நாம் வாழ்ந்தாலும் எமது தேசத்தை, எமது மொழியை, எமது கலை கலாச்சாரம் பண்பாடுகளை நாம் மறக்கக் கூடாது. அவற்றைப் பாதுகாக்கவும், வளர்க்கவும் பாடுபட வேண்டும். இந்தத் தேசங்களில் வளரும் எமது அடுத்த தலைமுறையினருக்கு எமது தேசம் சார்ந்த, மொழி சார்ந்த, கலை கலாசாரம் சார்ந்த விடயங்களை நாம் புகட்ட வேண்டும். இது இங்கே எல்லோர் முன்னாலும் உள்ள கடமை. இதனை மறக்கக் கூடாது. சங்கத்தின் தலைவன் என்ற முறையில் என்னால் இயன்றவரை இவற்றிற்காக நான் உழைப்பேன். அயராது பாடுபடுவேன்"

மகனின் உரை ஆச்சியைக் கொதிப்படையச் செய்தது. அதிலேயே எழுந்து நல்ல 'கிழியல்' கொடுக்க வேண்டும்போல் இருந்தது. அடக்கிக் கொண்டாள். 'ஊருக்குத்தானடி உபதேசம்....' என்ற கதைபோல் மகனின் வார்த்தைகள் ஆச்சிக்குப் பட்டன.

மகன் சனத்தை ஏமாற்றுகிறானா அல்லது தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்கிறானா என்ற கேள்வி ஆச்சிக்குள் எழுந்தது.

எதிர்கால சந்ததி பற்றித் தெளிவாகத்தானே பேசுகிறான்?! பின்பு ஏன் தனது பிள்ளைக்குத் தாய்ப் பாஷையின் வாசத்தையும் காட்டாமல் வளர்க்கிறான்...? ஆச்சிக்குப் புதிராய் இருந்தது.

"அடுத்த நிகழ்ச்சியாகத் தமிழ்ப் பாடசாலைச் சிறுவர்களின் அபிநயப் பாட்டு" அறிவிக்கப் பட்டது. திரை விலகியது. வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் கண்காட்சி போல் சின்னஞ்சிறுசுகளின் கள்மறியா வதனரூபங்களால் மேடை முழுவதும் வியாபித்திருந்தது. பாடல் தொடங்கியது. பிஞ்சுக் கரங்கள் அபிநயங்கள் பிடித்தன.

பார்வையாளர் மத்தியில், ஆச்சியின் மடியிலிருந்த தமிழினி துள்ளிக் குதித்தாள். தனது சின்னக் கரங்களால் அபிநயம்

செய்தாள். ஆச்சியை தன் சிறு விரல்களால் சுரண்டி மேடையைச் சுட்டிக் காட்டினாள். தமிழினியின் சைகையை ஆச்சி புரிந்துகொண்டாள். "வாறது வரட்டுக்கு. தலைக்கு மிஞ்சியா போகப் போகுது..." தனக்குள் கூறிக்கொண்டு ஆச்சி எழுந்தாள். தமிழினியைத் தூக்கினாள். மேடையை நோக்கி நடந்தாள்.

வண்ணத்துப் பூச்சிப் பட்டாளங்களோடு தமிழினியும் ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியாய் சிறகு விரித்தாள் மேடையில்.

● **நீலப்புத்தக்காரர்: நோர்வேஜியப் பிரஜாவுரிமை பெறாத/ கிடையாத அகதிகள்**

சிவப்புப் புத்தக்காரர்: நோர்வேஜியப் பிரஜாஉரிமை பெற்றோர்.

வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றோம்!

அண்மையில் கொழும்பில் வைத்து புளொட் இயக்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினரான கரவைக் கந்தசாமி அவர்கள் இரவில் வீட்டில் வைத்து சுட்டுக் கொல்லப் பட்டுள்ளார். இதனையடுத்து உடனடியாக புளொட் இது புலிகளினால் நடத்தப் பட்டது என அறிக்கையை விட்டு உண்மையை மூடி மறைக்க முனைந்துள்ளது.

இக் கொலை உட்கட்சிப் படுகொலை என்று சம்பந்தப் பட்ட வட்டாரங்கள் மூலம் தெரியவருகின்றது. கரவைக் கந்தசாமி அன்றைய தினம் டக்ளஸ் தேவானந்தாவைச் சந்தித்ததாகவும், டக்ளஸ் இவர் தனது கட்சியான ஈ.பி.டி.பி.க்கு வந்தால் ஒரு எம்.பி. பதவி தருவதாகவும், இதற்குக் கரவை கந்தசாமி சம்மதித்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. எந்தக் காரணத்திற்காக இது நடாத்தப்பட்டு இருந்தாலும் இக்கொலை வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட வேண்டியதே. கரவை கந்தசாமியின் அரசியற் கருத்துகளுடன் எமக்கு எதுவித உடன்பாடும் இல்லாதபோதும், அவரது படுகொலையைக் கண்டிப்பதுடன், அவ்வாறு கண்டிப்பதில் எவரும் பின்னிற்கக் கூடாது என்று வலியுறுத்துகிறோம்.

இது இவ்வாறு இருக்க இங்கிருந்து நாடு திரும்பிய பிரபல தமிழ்க் கவிஞர் ஜெயபாலனையும் 'வான்' ஒன்றின் மூலம் அடித்துக் கொலை செய்ய அரசு சார்புத் தமிழ்க் குழு ஒன்று முனைந்ததாக நோர்வேஜியப் பத்திரிகை 'ஆப்தன் போஸ்தனு'க்கு ஜெயபாலன் வழங்கிய பேட்டியில் தெரிவித்துள்ளார். வன்முறையால் ஒருவனை அழித்து விட முயலும் இச்செயற்பாடுகள் என்றென்றைக்கும் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவை.

கவடுகள்

பெற்றோர்களே!

"குழலினிது யாழினிது என்பர் தம்மக்கள் மழலைச் சொல் கேளாதவர்" என்றான் வள்ளுவன். இம் மழலை மொழியானது புலம்பெயர்ந்து வாழும் சில தமிழர்கள் வாழ்வில் பொய்யாகி விடுகிறது. வள்ளுவன் பொய் சொன்னானா? அம்மா அப்பா என அழைத்து மழலை மொழி பேசும்போது இருக்கும் சுகம் மம்மி, பப்பா (டாடி) என்று அழைக்கும் போது இருக்கிறதா? இல்லை. தாய் மடியிலும் தாய் மொழியிலும் இருக்கும் சுகம், சின்னம்மா மடியிலும் மொழியிலும் இருப்பதில்லை. ஒர் தாய்மொழியில் தான் உணர்வுகள் ஆழ்ந்து சஞ்சரிக்கிறது. ஆனால் எமக்கும், எமது பிள்ளைகளுக்கும் தாய்மொழி வித்தியாசப்படும் பொழுது, எமது பிள்ளைகள் எமக்கு அந்நியமாகின்றனர். எமது உணர்வுகளைப் பிள்ளைகளும், அவர்களின் உணர்வுகளை நாமும் அறிந்தும், உணர்ந்தும் கொள்வதற்கான மொழி அந்நியப்பட்டு நிற்கிறது.

எமக்கு வலிக்கும்போது 'ஐயோ அம்மா' என்று அழும்போது இருக்கும் உணர்ச்சி வெளிப்படும், உணரும் தன்மையும் வேறு எந்த மொழியிலும் கிடையாது. காரணம் தமிழ் எமக்குத் தாய்மொழியாக இருக்கிறது. இதேபோன்று எமது பிள்ளைகளுக்கு மற்றைய மொழி தாய்மொழியாக இருந்தால் அப்பிள்ளையின்

உணர்வுகளைப் பெற்றோரால் முழுமையாக உணர முடியாது. நோர்வே, சுவீடன், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகளின் முடிவும் நிகழ்தகவும் எமக்கு ஒரு பாடமாக இருக்க வேண்டும். "தாய்மொழியில் எந்தப் பிள்ளை திறமையுடனும் தேர்ச்சியுடனும் இருக்கிறதோ அந்தப் பிள்ளையே மற்ற மொழிகளிலும், கல்வியறிவு போன்றவற்றிலும் திறமையாகவும் முதன்மையாகவும் இருக்கிறது." இங்கு தாய்மொழி எனக் கருதப்படுவது வீட்டில் தாய் தந்தையர் பயன்படுத்தும் மொழியே ஆகும்.

மொழி என்றால் என்ன என்று பார்ப்பின் அது உணர்ச்சிகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் ஒரு பாலமாகும். மொழி அந்நியப்பட்டு நிற்கும்போது உணர்ச்சிகள் அந்நியப்பட்டே நிற்கும். ஒரு தூஷண வார்த்தையை ஒருவன் முகத்துக்கு முன் எமக்குப் புரியாத மொழியில் சொல்லும்போது கோபம் வருவதில்லை. காரணம் அவன் பயன்படுத்திய தொடர்புச் சாதனமான அந்த மொழி, இங்கு சக்தி அற்றுவிடுகிறது. அதேவேளை அந்த மொழி எமக்கு விளங்குமாயின் ஆத்திரம் வருகிறது. விளங்காமல் விடுவதால் பல கைகலப்பு களைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம்தான். ஆனால் அதே தாய்மொழியாக இருந்தால் அவன் கூறிய

அடுத்த நிமிடமே கைகலப்பு நிகழ்ந்திருக்கும். எந்த ஒரு மொழியில் உணர்வுப் பரிமாற்றம் நிகழ்ந்தாலும் அவை அனைத்தும் தாய்மொழியிலேயே ஆழ்மனதில் பதிந்துகொள்ளும்.

உணர்ச்சிகள் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும் அவற்றைக் காவியரும் மொழி வேறுபட்டு நிற்கும் போது, வாங்கியானவர் எம்மொழியில் அதை வாங்கிக் கொள்கிறார் என்பதைப் பொறுத்தே, செய்தியை அனுப்பியவரின் உணர்வுகளை வாங்கியானவர் புரிந்துகொள்வர். உலகில் எந்த இனமும் மொழியை வைத்தே தன்னை அடையாளப் படுத்திக் கொள்கிறது. தமிழ்மொழி பேசுபவர்கள் தமிழர் என்றும் சிங்களம் பேசுபவர்கள் சிங்களவர் என்றும் அரபு பேசுபவர்கள் அரபியர் என்றும் அடையாளப் படுத்திக் கொள்கின்றனர். இதே அடிப்படையில் எமது பிள்ளைக்கும் எமக்குமான அடையாளம் வேறுபட்டு நின்றால் அப்பிள்ளை எப்படி எமது பிள்ளையாக முடியும்.

அடையாளம் (Identity) என்பதை எடுத்து நோக்கின் மொழி, கலை, கலாச்சாரம், நிறம், மதம், சாதி, பரம்பரை என்று பலவாக விரிவடையும். புலம்பெயர்ந்த மக்களின் வாழ்வில் மொழி, கலாச்சாரம் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. வந்து வாழும் நாடுகளில் இவை விரிசலை ஏற்படுத்துகின்றன. எம்மைத் தாங்கி நிற்கும் இந்த மூன்று முக்கிய அடையாளங்கள் எமது பிள்ளைகளுக்கும் பொதுவானதே. இன்று சிறுவர் பூங்காக்களில் (Barnehaage/ Kinder garden) தாய்மொழித் தொடர்பு கட்டாயம் தேவை என்று அரசு உணர்ந்தபோதும், சில பெற்றோர்கள் ஏனோ அதை மறுக்கிறார்கள்.

மேலே மொழியைப் பற்றித் தொட்டு வந்தேன். ஆதலால் கலாசாரத்தை எடுத்துக்

கொள்கிறேன். தாய் தந்தையர் தமிழ்க் கலாசாரத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தால் வீட்டினுள் தமிழ்க் கலாசாரம் நடமாடுவதையாரும் தடுக்க முடியாது. தாய்நாட்டில் கலாசாரத்தில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலும், புலம்பெயர்ந்து வாழ்பவர்கள் தாம் அன்று எப்படியான கலாசாரத்தைச் சமந்து வந்தார்களோ அதையே இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொள்வது வழக்கம். இதற்கு சிங்கப்பூர், மலேசியத் தமிழர்கள் உதாரணமாவார்கள்.

வீட்டினுள்ளே ஒரு கலாசாரமும் வெளியிலே இன்னொரு கலாசாரமும் என வாழ்கிறார்கள், எமது புலம்பெயர்ந்த பாலகர்கள். இந்தப் பிள்ளைகளின் கலாசார அடையாளம் என்ன? கலாசார அடையாளம் பெற்றோரின் கைகளில் விடப்பட்டுள்ளது. இப்படியான நிலையிலுள்ள பிள்ளைகளை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம். 1. தமிழ் என்ற கலாசார அடையாளம் கொண்டவர்கள். 2. நோர்வேஜியர் என்ற அடையாளம் கொண்டவர்கள். 3. வெளியில் நோர்வேஜியர் போலவும், வீட்டினுள் தமிழர் போலவும் வாழ்பவர்கள். 4. தம்மைத் தனித்துவமாகக் காட்டிக் கொள்ள முயற்சிக்கும் பிள்ளைகளான, வெளியில் தமிழர்கள் போல் பெருமை பேசித் தனித்துவம் காட்டியும், வீட்டில் பெற்றோருடன் வாதம் செய்பவர்கள்.

மேற்கூறிய நாலு வகைகளுக்கும் சிறந்தது ஆராய்ச்சிகள் கூறுவது முதலாவது பிரிவையே. காரணம் நிறம் எம்மை சுலபமாகத் தனிமைப் படுத்துகிறது. அதை மறைக்க இயலாது. எந்த ஒரு ஐரோப்பிய நாட்டவர் இங்கு வாழ்ந்தாலும் வாய்திறந்து ஒரு சொல்லுச் சொல்லும்வரை அவரைத் தனிமைப்படுத்தி அடையாளம் காண்பது கடினம். முதலாம் வகையான பிள்ளைகளை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் தாம் வெளிநாட்டவர்கள்தான்; தமக்கென்று ஒரு நாடு அங்கு இருக்குகிறது என்ற

ஆதாரத்தையும் அடிப்படையையும் மனதில் கொண்டு, பெற்றோருடன் நல்ல பரஸ்பரமாக வாழ முயற்சிப்பார்கள்.

தனிய தம்மை நோர்வேஜியர்களாக அடையாளம் காண்பவர்கள் என்றும் பெற்றோருடன் சண்டை இடுவதும் வாக்குவாதப் படுவதும், வீட்டைவிட்டு ஓடுவதும், பிள்ளைநலன் ஸ்தாபனங்கள் (Barnevern) பிள்ளைகளைத் தூக்கிச் செல்வதும் நடக்கக் கூடியது. இதை முக்கியமாகப் பாகிஸ்தானியப் பிள்ளைகள் சிலரிற் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

வெளியில் நோர்வேஜியர் போன்றும் வீட்டினுள் நல்ல பிள்ளைகள் போன்றும் உள்ளவர்கள் பலருண்டு. இவர்களை இரு அடையாளம் கொண்ட, ஆனால் எந்த அடையாளமும் சரியாகக் கொண்டிராத பிள்ளைகள் எனலாம். இவர்கள் இரண்டாவது வகையையே அனேகமாகச் சார்ந்திருப்பதுண்டு. ஆனால் பெற்றோருடன் பிரச்சனைப்பட்டுக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் இவர்களின் வாழ்க்கை போலியாகவும் நடப்பாகவும், விலாங்கு பச்சோந்தி போன்றும் இருக்கும். இவர்களுக்கும் இரண்டாவது பிரிவினருக்கும் ஒரு பொதுப் பிரச்சனை வெளியில் உண்டு. இவர்களது நண்பர், நண்பரல்லாதார் யாராவது இவர்களைக் கறுப்பு என வசைபாடின இவர்கள் நிலைகுலைந்து அடையாளம் தெரியாது தவிப்பதுண்டு. இவர்கள் உள்ளே நோர்வேஜியர்களாயும், தோற்றத்தில் தமிழர்களாகவும் இருப்பர். மேற்கூறிய 2, 3ம் வகுப்பினர் நோர்வேஜியர் போல் வாழ முயன்றாலும் சமூகம் முழுமையாகவே இவர்களை ஏற்காது. ஆனால் இவர்கள் தமிழ் சமூகத்துடன் ஒத்துவாழ விரும்ப மாட்டார்கள். இவர்களது நிலை உண்மையிலேயே பரிதாபத்துக்குரியது. இவர்கள் மொழியில் நோர்வேஜியர் போல் இருப்பினும் நிறம் அவர்களைக் 'கழுத்தறுத்து' விடுகிறது. இவர்கள்

உண்மையில் அடையாளமற்ற முகமற்ற மனிதர்களாக உள்ளத்திலே பெரிய பூகம்பத்தைச் சமந்தபடி வாழ்வார்கள்.

நான்காவது வகுப்பினர் பற்றி ஒரு சொல்லில் அழகாக முடிக்கலாம். இவர்கள் தனித்துவத்தைக் காட்ட விரும்பித் தனித்து நிற்க வேண்டியுள்ளவர்கள். இவர்களுக்கு வீட்டின் உள்ளும் வெளியும் பிரச்சனைகள் அதிகம் இருக்கும்.

நிறம் எம்மை சுலபமாகப் பிரித்துக் காட்டுவதால் எமது பிள்ளைகளும் நாமும் சரியான எமது அடையாளத்தைத் தேட வேண்டியவர்கள் ஆகிறோம். இக்கட்டுரையில் எப்பகுதியிலும் தமிழ் - நோர்வேஜியக் கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்டவர்களின் பிள்ளைகள் கருத்திற் கொள்ளப்படவில்லை.

எமது பிள்ளைகளின் பெயர்கள் நிறம் அவர்களை இலகுவில் வேறுபடுத்துவதும், இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு

அந்திமம்

வேளிந்கால மாலைப்பொழுதுகள் என்றுமே வீண்போனதில்லை. வானத்தின் அந்தி வர்ணங்களை இலைகளின் அந்திக் காலம் வாங்கிக் கொண்டது. தொடர்வன மரணங்கள். சருகுகளை அள்ளி அலுத்த பூங்காவின் பராமரிப்பாளர் ஏக்கத்துடன் விழாத இலைகளை எண்ண அண்ணாருகிறார். அரச மருத்துவமனை முகாமையாளர் (செலவுகள் பற்றிக் கவனமாக இருக்க வேண்டும்) சாக மறுக்கின்ற கிழவர்களை எண்ணுகிறார்.

சி.சிவசேகரம்

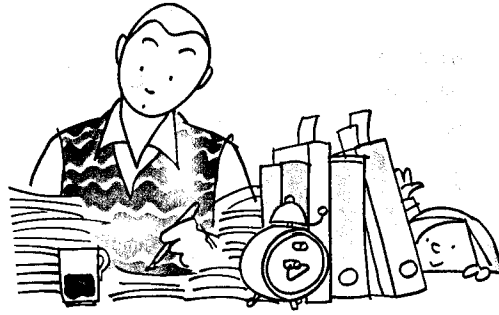
பகிடி பண்ணப்படுவதும் துவேசிக்கப் படுவதும் வழமையாகும் போது பிள்ளைகளின் மனதில் ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படுகிறது. இது அவர்களின் மனவளர்ச்சியைத் தடுக்கிறது; பலாத்காரம் கொண்டவர்களாக ஆக்குகிறது. உணர்வுகளால் நோர்வேஜியன் போன்று இருந்தாலும் அவர்களைச் சுற்றியுள்ள இந்தப் பெரிய சமூகத்தை நேசித்தாலும், சமூகம் அவர்களை வேறுபடுத்தும் போது பிரச்சனைகள் பெரிதாகிறது.

இனிப் பெற்றோரது வளர்ப்பு முறையும், சிறுவர் பூங்காக்களுக்குச் செல்லும் ஆறு வயதுக்குக் குறைந்த பிள்ளைகள் பற்றியும் பார்ப்போம். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களாகிய நாம், கால ஓட்டத்தில் காசுக்காகப் பறக்கின்றோம். தாய், தந்தையர் இருவருமே வேலைக்குப் போக வேண்டியுள்ளது, தமது கணக்குகளைக் கூட்டி முடிப்பதற்காய். கணக்குகள் கூடக்கொண்டே போகும். வீடு வேணும், கார் வேணும், வீட்டுக்கு அனுப்ப வேணும். தங்கைக்குச் சீதணம் கொடுக்க வேணும் எனப் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகும். அதே வேளை எமக்கும் எமது பிள்ளைகளுக்கும் இடையிலான தொடர்பு குறைந்துகொண்டே போகும்.

தாயைப் போலப் பிள்ளை; நூலைப் போலச் சேலை என்பார்கள். தாயகத்தில் இது மிக மிக உண்மையானது. காரணம் பிள்ளைகள் அதிக நேரம் தாயுடன் இருக்கின்றன. அதனால் தாயின் எதிர்வடிவம் (மறுவிம்பம்) பிள்ளையாகிறது. வீட்டிலிருக்கும் தாய் அல்லது பேரமக்கள் கதைக்கும்போது தமது குடும்பம், தந்தையார் பற்றியே கூடுதலாகக் கதைப்பார்கள். அவற்றைப் பிள்ளை கேட்கும்போது தனது தாய் தந்தையில் அன்பாகவும் தான் யார் என்ற அடையாளத்துடனும் பெருமையாக வளர்கிறது. இங்கே தாய் படித்தவளாக

இருப்பது மிக முக்கியமானது. படிப்பு தொழிலுக்காக அன்றி வாழ்வுக்காக இருத்தல் வேண்டும்.

இங்கு எமது பெற்றோர்கள் பலர் பிள்ளை பிறந்து எட்டு மாதம் முடிந்ததும் தாம் வேலைக்குப் போகவேண்டும் எனக் கூறிச் சிறுவர் பூங்காவில் விட்டுவிட்டுச் செல்கிறார்; அல்லது ஒரு பராமரிப்புத் தாயை ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். இது நோர்வேஜிய மக்களது இன்றைய வாழ்வு முறையாக உள்ளது. இதன் மறுதலிப்புகளை ஆராய வேண்டியது எமது பொறுப்பாகும். பெற்றோர் சில காரணங்களை முன்வைப்பர்; அதாவது, பிள்ளைகள் நோர்வேஜிய மொழியை நன்கு அறியவேண்டும், தமிழ் அறிந்து என்ன பலன், இருவரும் வேலைக்குப் போக வேண்டும் என ஆயிரம் காரணங்கள் சொல்லலாம். பிள்ளைகளை வித்தியாசமான

பிள்ளைகளுடன் பழகி, நன்கு தேறவேண்டும் என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் பொதுவான உண்மைகளை யதார்த்தங்களை மறுக்க இயலாது.

பிறந்து எட்டு மாதமான குழந்தைக்குத் தாயின் அரவணைப்பு முக்கியமா, மொழி

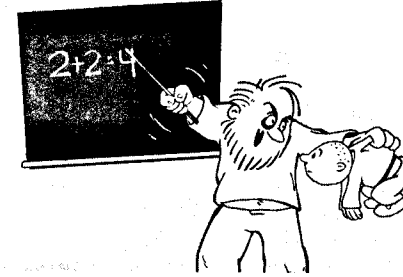
முக்கியமா? விஞ்ஞானம் சொல்கிறது, "ஏதாவது ஒரு மொழியில் ஆட்சி இருந்தால் மட்டும் போதுமானது, மற்றைய மொழிகளை இலகுவாகப் படித்துக்

கொள்வதற்கு" என. இரண்டு மொழியும் சரிசமமாக எந்தப் பிள்ளைக்கும் இருக்க முடியாது. ஏதோ ஒரு மொழிதான் பிள்ளையின் இலகுவான விளக்கத்துக்கு உரியதாகும். இப்படி நாம் எட்டு மாதத்தில் சிறுவர் பூங்காக்கு விடுவது ஒருவகைத் திணிப்பு அல்லது அழுத்தம் ஆகும். குழந்தைகள் அழும்போது நாம் தூக்கி

அணைக்கிறோம். அமுகை நின்றவிடுகிறது. காரணம் தாயின் உடல் குடு பிள்ளைக்குத் தேவைப் படுகிறது. அதுவும் இக்குளிர் நாட்டில் வேறு ஒருவரது உடல் குட்டில் வளர்கிறது எமது பிள்ளைகள். இந்தப் பிள்ளைகள் எவ்வாறு எமது சொந்தப் பிள்ளைகளாக முடியும்? (வரும்)

பிள்ளையை அடித்தல்

● மு. அகிலன்.

நோர்வே சட்டப்படி குழந்தைகளையோ, சிறுவர்களையோ அடிப்பது குற்றமாகும். இது பிள்ளைகளைப் பெற்ற பெற்றோராயினும் பாடசாலை ஆசிரியராயினும் எல்லோருக்கும் பொருத்தமானதாகும்.

பொதுவாக மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சேர்ந்த பெற்றோராயினும் பாடசாலை ஆசிரியராயினும் பிள்ளைகளை அடிப்பதை வழமையாகக் கொண்டுள்ளனர். இதன் பாதக விளைவுகள் பற்றி அவர்கள் சிந்திப்பதில்லை.

நோர்வேயிலும் சில தமிழ்ப் பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளை அடிப்பது தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது. நோர்வேயில் பிள்ளைகளை அடிப்பது தண்டனைக்குரிய குற்றம் என்பதோடு இது நிரூபிக்கப்படும்

பட்சத்தில் பிள்ளைகளைப் பெற்றோரிடம் இருந்து பிரித்து பிள்ளைகள் 'பராமரிப்பு நிலையங்களின்' கண்காணிப்பில் விடப்படுவர்.

நோர்வேயில் உண்மையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்று. தமிழ்ச் சிறுவன், 10, 11 வயது இருக்கும். கையில் சிறு காயம். வகுப்பறையில் பாடம் நடத்திக்கொண்டிருந்த நோர்வேஜிய ஆசிரியர் சிறுவனை அழைத்து விசாரித்தார். சிறுவன் "அப்பா அடித்துத்தான் இந்தக் காயம்....." என்று உண்மையைப் பூட்டுவைக்க ஆசிரியர் திகைத்தார்.

அவசர அவசரமாக சிறுவனின் தந்தையாரை அழைத்து விசாரித்திருக்கிறார்கள். தந்தையாரும் "ஆமாம் அவன் சரியான குழப்படி அதனால் அடித்தேன்!" என்று இறுமாப்புடன் சொன்னார்.

"தயவு கூர்ந்து சிறு பிள்ளைகளுக்கு அடிக்காதீர்கள்.... அத்தோடு இந்நாட்டு சட்டப்படி அது தண்டனைக்குரியது. ஆசிரியர் பதிலுக்குக் கூறினார்.

"ஆ..... நாங்கள் தமிழர், எங்கட கலாச்சாரத்தில் அப்படித்தான் அடிச்ச வளர்ப்பம்!" மீண்டும் தந்தையார்...

ஆசிரியர் பல தடவை விளங்கப் படுத்தியும் தந்தை கேட்பதாய் இல்லை. ஆசிரியரது இறுதிப்பதில் "அப்படியானால், உங்கள் பிள்ளையை இலங்கைக்குக் கொண்டு சென்று அடியுங்கள்!"

இன்றைய அரும்புகள்

அமிர்தவர்கினி உதயகரனிடம் மிக நேர்த்தியான வகையில் நாட்டிய உருப்படிகளை கற்றுத் தேர்ந்துள்ளார். வாய்ப்பாட்டினை சங்கீத வித்துவான் வாசுகி ஜெயபாலனிடமும், தற்போது வித்துவான் குணபூசணம் நாக்கராஜாவிடமும் கற்றுள்ளார். இவருக்கு நாட்டியத்தில் எந்த ஒரு

ஆண்டுகளாய் அன்னை பூபதிக்க கலைக் கூடத்தில் திருமதி. அமிர்தவர்கினி உதயகரனின் மாணவியாகி நாட்டிய உருப்படிகளின் கீர்த்தனம் வரை கற்றிருக்கிறார். வாய்ப்பாட்டில் இவர் திருமதி. குணபூசணம் நாக்கராஜாவின் மாணவி. ஒஸ்லோவின் தமிழ் இசைக்

யக்ஷகானா நாகராஜா

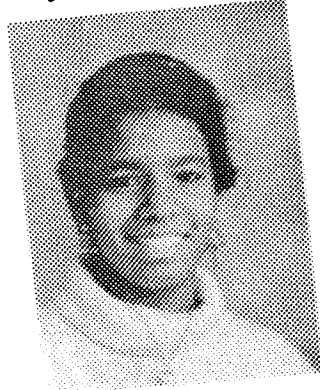
நோர்வே மண்ணில் பிறந்தவர். பதினேழு வயதினைத் தொட்டு நிற்பவர். பதின்மூன்று வயது முதல்

இன்று வரை திருமதி. சாந்தி சச்சிதானந்தத்திடம் வயலின் கற்று வருபவர். கர்னாடக இசையின் முக்கிய சங்கீத உருப்படிகளான கீர்த்தனைகள் வரை மிக நேர்த்தியாகத் தன் வயலின் குருவுக்கு மகத்துவம் சேர்க்கும் வகையில் வாசிக்கக் கூடிய இவர் வாய்ப்பாட்டினைத் தன் தாயாரான சங்கீத வித்துவான் திருமதி. குணபூசணம் நாக்கராஜா (மல்லிகா) விடமே கற்று வருகின்றார். வர்ணங்கள் வரை சுருதி சுத்தமாய்ப் பாடத்தெரிந்த இவருக்கு இவ்வருடம் அன்னை பூபதி தமிழ்க் கலைக் கூடத்தின் அதிமேற்பிரிவு வாய்ப்பாட்டுப் போட்டியில் முதற்பரிசு கிடைத்துள்ளது.

முயற்சித்தால் தாயாரின் உதவியோடு இவரால் வயலின் மூலம் நோர்வே மண்ணில் சாதனைகள் நிகழ்த்த முடியும்.

அமுதா. மரியதாசன்.

பதினாறு வயதாகும் இவர் வட இலங்கையினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பத்து வயது முதல் இரண்டு வருடங்கள் யாழ் நகரின் பிரசித்தி பெற்ற நடன ஆசிரியர் தொம்மைப்பிள்ளை அவர்களிடம் பரதக் கலையின் அடிப்படை அம்சங்களைக் கற்றுக் கொண்டவர். கடந்த மூன்று

குழுக்களில் மெல்லிசைப் பாடல்களைப் பாடி வரும் இவருக்கு இவ்வருடம் அன்னை பூபதிக்க கலைக் கூடத்தின்

அதிமேற் பிரிவிற்கான நாட்டியத் தேர்விலே முதற் பரிசு கிடைத்துள்ளது. மிகுந்த அக்கறை எடுத்து, மிகக் குறுகிய காலத்தில் எந்த உருப்படியினையும் கற்கவும், எந்த ஒரு கடின தாளக்கட்டினையும் லயம் பிசகாது தன் நாட்டியத்தில் உணர்த்தக் கூடியவர். இருந்தும் ஏனோ முக பாவத்தில் இவருக்கு முறையான பயிற்சியினை எந்த ஒரு ஆசிரியரும் வழங்கவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது. எனினும் இனி வரும் காலங்களில் தன் நடனத்தினை ஜீவனுள்ளதாகக் சய முயற்சி வேண்டும். முக பாவத்தில் அதிக கவனமும் பயிற்சியும் எடுத்துக் கொண்டால் பரத நாட்டியத் துறையில் இவருக்கு நல்லதோர் இடமும், பிரகாசமான எதிர் காலமும் நிச்சயம்.

அனிதா ஜெயாநந்தன்.

சென்னை "கலாஜெத்ராவின்" நாட்டியக் கலைமணி சாந்தகுமாரி ஆனந்தநாதனிடம் தன் ஆறு வயதிலே பரதக் கலையின் ஆரம்ப அடவகளைக் கற்றுக் கொண்டவர். பதினான்கு வயதினைச் சார்ந்து நிற்கும் இவர் கடந்த ஏழு வருடங்களாய்

கதாபாத்திரத்தினையும் பார்வையாளர்களின் மனதில் பதிய வைக்கக் கூடிய அபிநய ஆளுமை உற்ற முகம் அமைந்திருப்பது சிறப்பு. பத்மா சுப்ரமணியம் போன்ற ஆசிரியர்களிடம் ஓரிரு ஆண்டுகள் இவர் பயிற்சி பெற்றாலே நாட்டியத் துறையில்

நிலையான இடத்தினை இவர் பெறுவது திண்ணம். ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாத இவரது நாட்டியத் தன்மையும் தாள நிர்ணமும் ரசானுபவங்களை நுகர்ந்து வெளிப்படுத்தும் தன்மையும் பாராட்டிற்குரியது.

கல்யாணி சிவஞானம்.

சிறு பராயம் முதலே நாட்டியத்தில் ஆர்வம் இருந்தும் பதினொரு வயது வரை முறையான ஆசிரியர்கள் கிடைக்காமையினால் திரைப்படப் பாடல்க் காட்சிகளைப் பார்த்தே தன் நாட்டியத் திறனை வளர்த்துக் கொண்டார். முதற் கட்டமாக

முறையான நாட்டியப் பயிற்சியினை இவருக்கு வழங்கியவர் அமிர்தவாரசினி உதயகரன் அவர்களே. கடந்த இரண்டு உருடங்கள் நாட்டிய கலைமாமணி மாலதி மகேந்திரினிடம் முறையான பரதக் கலையில் பயிற்சி பெற்றுள்ள இவரிடம் அபிநய வெளிப்பாடுகளில் ஒரு பூரணத்துவத்தைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

குறிப்பாக ஆலய சிற்பங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கரணங்களை முதன்மைப் படுத்தும் நாட்டிய வகைகளில் இவர் பயிற்சி பெறுவது இவருக்கு பொருத்தமாக அமையும். அதற்கான நேர்த்தியான உடற்கட்டினைக் கொண்டிருக்கும் இவர் உடுப்பி லக்ஷ்மி நாராயணன் போன்ற தஞ்சை சிற்பங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நாட்டியக் கலையினைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்களிடம் சிறிது காலம் பயிற்சி பெறுவதும் சிறந்ததே.

அன்னை பூபதி கலைக்கூடத்தில் கடந்த இரு ஆண்டுகளாக நாட்டியப் போட்டியில் முதற் பரிசினைப் பெற்றுள்ளார்.

அயலின் அன்ரன் கபிரியேல்

சங்கீத வித்துவான் வாசுகி ஜெயபாலனிடம் முன்று வருடங்களாக

இசைப் பயிற்சிகளைத் தொடர்ந்தார். வண்டனின் இசைப் பரீட்சையில் மூன்றாம் பகுதி வரை சித்தி அடைந்தள்ள இவர் அன்னை பூபதி கலைக்கூடத்தின் வாய்ப்பாட்டுப் போட்டியில் தொடர்ந்து மூன்று ஆண்டுகள் முதற் பரிசினைத் தட்டிக் கொண்டார்.

'ஜீவராகம்' என்ற முரளிதரனின் சி.டி.யில் (C D) பாடியுள்ள இவர் தமிழ்நாடு ஒலிபரப்பின் 'சேர்ந்து பாடுவேவாம்' நிகழ்ச்சியிலும் மேடை நிகழ்ச்சிகளிலும் பரீடியுள்ளார்.

'கீபோட்' (Keyboard) வாத்தியத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றுள்ள இவருக்கு நல்ல சாரீரம் அமைந்திருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் முறையாக அகார சாதகம் செய்து, தன் நாகிக்குரலைத் தெளிவுபடுத்திப் பாடும் சொற்களின் பாவ சஞ்சாரங்களை உணர்ந்து பாடினால் தொடரும் காலங்களில் இவரது இசைப் பயணத்திற் பல மகுடங்களும், மாலைகளும் தேடிவரும்.

தளிகள் தொடரும்

நோர்வே நோர்வே

- * 1991 தகவற்படி நோர்வேயின் சனத்தொகையில் நான்கில் ஒரு பகுதியினர் (9,85,842 பேர்) சிறுவர்கள், குழந்தைகள்
- * 18 வயதுக்கு உட்பட்ட 472 பெண்கள் 1990 கணிப்பீட்டின்படி குழந்தைகளுக்குத் தாய்களாகி உள்ளனர். (14 வயது: 4 குழந்தைகள், 15 வ: 21 குழந்தைகள், 16 வ: 89 குழந்தைகள், 17 வ: 358 குழந்தைகள்
- * 100 வருடங்களுக்கு முன் ஒரு குடும்பத்தில் சராசரியாக 4.49 குழந்தைகள் இருந்தனர். இப்போது 1.82 குழந்தைகள் உள்ளனர்.

இரண்டாம் பாகம்

அத்தியாயம் 10

தலையைக் குனிஞ்சுகொண்டு நின்றான் ரகுநாதன். 'நனைஞ்சு கோழி' மாதிரி நிக்காதை என்று எப்போதோ அவனுக்குப் 'பச்சப் போட்டி' கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசிரியர் நினைவுக்கு வந்தார். தலையை நிமிர்த்தினால் முன்னே தெரிவது நீதிமன்றம். தலையைச் சரித்தால் வக்கீல்கள்.

வாயைத் திறந்தால் யூரிகள்.

தண்டனை.

தண்டனையில் இருந்து மனிதன் தப்ப முடியுமா?

குற்றத்திலிருந்து மனிதன் தப்ப முடியுமா?

நியாயப் படுத்தலிலிருந்து மனிதம் தப்புமா?

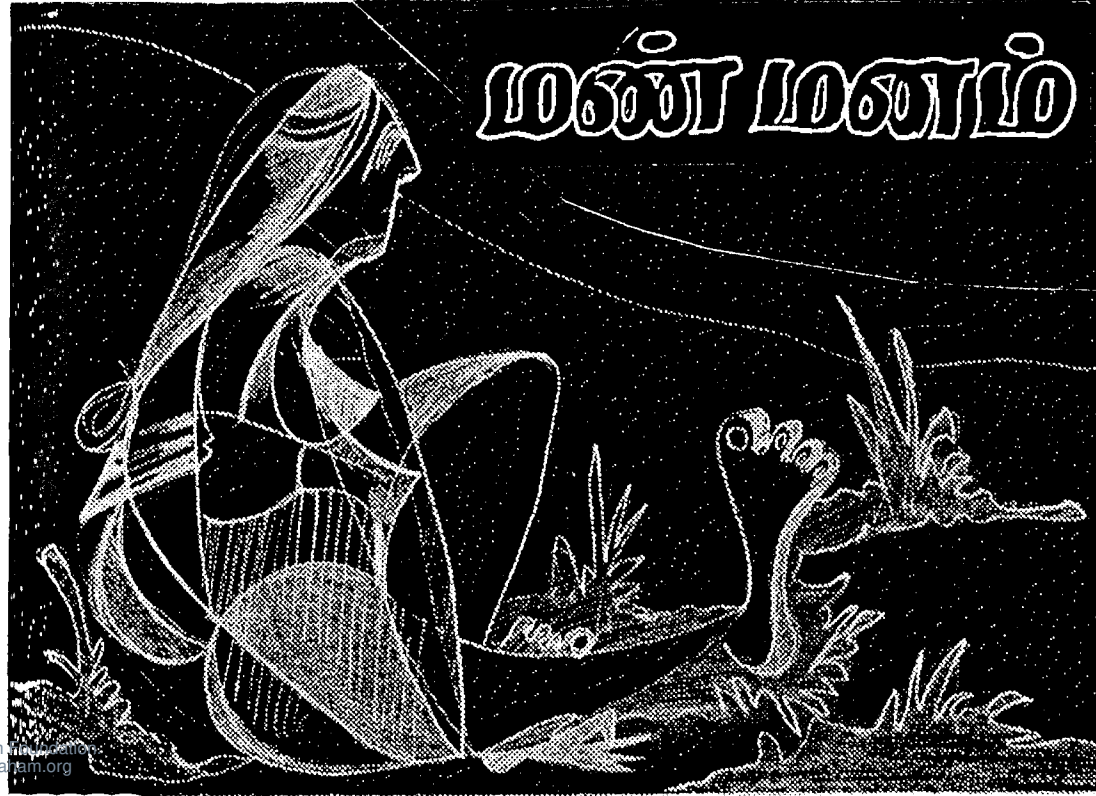
தலைக்குனிவு என்பது எல்லோருக்கும் ஏதோ ஒரு தளத்தில் கணத்தில் ஏற்படுவதுதான்.

சில நேரங்களில் குனிவதைத் தவிர குட்டுதல் மேம்பட்டுப் பேசுகாது.

"சும்மா சொல்லும் தம்பி, சசீலாவைக் கட்ட உமக்கு விருப்பமோ இல்லையோ?" கேட்டார் கந்தவன மாஸ்ரர்.

"அண்டைக்கு சும்மா தண்ணியிலை கதைச்சனர். அதை மனசிலை வைச்சிருக்காதையும். தண்ணி எல்லாரும் அடிக்கிறதுதான். சில சமயம் நிதானம் தவறுறதுதான். உதுகளைப் பார்த்தா ஒண்டும் முடியாது. நீங்கள் நல்லபடியாதானே புளங்கினியள்."

க. ஆதவனின்

எனிக் கலியாணமாத் தான் இது முடியவேணும். சீதணம் ஏராளமாக் கிடக்குது. இந்த ஊரிலை உமக்கு நிலத்துக்குப் பஞ்சமில்லை. வேண்டியதைச் செய்யும். அவளைப் பற்றி நான் உமக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. முடிவைச் சொல்லும்" என்றார் தம்பையர்.

தாய் ஈஸ்வரி நரைத்த தலைமுடிக்கூடாக ரகுவை, குழிவிழும் பார்வைகளால் அழுத்தினாள்.

வெத்திலையில் சுண்ணாம்பைத் தடவிய அருளண்ணை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

தமக்கை இந்திராவும் ஒரு பொழுதும்

இல்லாமல் இன்று மட்டும் வந்து - "ஓம் எண்டு சொல்லு தம்பி" என கமக்கட்டுக்குக் கீழே கிள்ளிவிட்டுப் போனாள். அடம்பிடித்து அழுதுகொண்டு போயிற்று இந்திராவின் 3 வயதுச் செல்லச் சிறுக்கி.

இவனைக் கிள்ளியபின் அவளையும் கிள்ளியிருக்க வேணும். அது 'வீல்' என்று தமிழ்ப் படத்தில் வருவதுபோல் அலறியது.

"தம்பி, அவரவர்க்கென வாழ்க்கையும் விதியும் இருக்கு. உமக்கென சீலா இருக்கு. 'ஓம்' எண்டு சொல்ல வேண்டியதுதானே! பிறகென்ன?" என்றார் கந்தவன மாஸ்ரர்.

"மாஸ்ரர் எனக்குக் கலியாணம் பேச வேண்டாம். என்றை கலியாணத்தை எப்பிடி எங்கை முடிக்கிறதெண்டு எனக்குத் தெரியும்"

சொன்னது குநாதனில்லை!

வேர்க்க விறுவிறுக்க வியர்வையுடன் கூடிய 'பிளவு'கடன் கூடிய சீலாதான்.

ஒருத்தரும் இதை எதிர்பார்க்கேல்லை. எல்லாரும் அவளைப் பார்த்தினம். 'நனைஞ்சு கோழி'யும்தான்.

"என்ன பிள்ளை?" - தம்பையர்.

"என்ன சீலா?" - மாஸ்ரர்.

"விசரே புள்ளை உமக்கு?" - அருளர்.

முச்சு வாங்கியது அவளுக்கு மட்டுமல்ல எல்லாருக்கும்.

ஈஸ்வரி தலையை எங்காவது சாய்க்க வேண்டுமென்று நினைத்துச் சும்மா கிடந்த 'ஸ்ரூலி'ல் சாய்க்கப் போய்... ஸ்ரூல் வழக்கி அதன் மேலுள்ள வெத்திலைத் தட்டமும் சுண்ணாம்புப் பேணியும் பறந்து போய்... தட்டம் சுவரில் மோதி 'டண்டாங்' என்றது.

அப்படியே சரிந்துவிட்டாள் ஈஸ்வரி.

"அம்மா" என்று குரல் கொடுத்ததோடு நனைந்துபோன கோழி ஓய்ந்துவிட்டது:

"நீங்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைச்சாலும் பறவாயில்லை. எனக்கு இந்தக் கலியாணம் வேண்டாம். அதுவும் இப்ப நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கிற கலியாணம் வேண்டாம். இன்னும் விளக்கமாச் சொல்லுறதெண்டா... இவரோடை..... ரகுவோடை எனக்குக் கலியாணம் வேண்டாம்"

அதிர்ந்தது! பூமி.

தட்டம், சுண்ணாம்புப் பேணி.

நனைஞ்சு கோழி.

கந்தவன மாஸ்ரற்றை சைக்கிள் அதுக்குள்ளை இருந்த முருங்கைக்காய், தம்பையற்றை மீசை.

அருளண்ணையின்ரை சுண்ணாம்பு சுரண்டும் நடுவிரல் நகம்.

ஈஸ்வரியின் உதடுகள், கண்கள்.

ரகு தன் கண்களால் அவளின் கண்களைச் சந்திக்க முயன்று தோற்றுப் போனான்.

அவள் மனிசர் பாக்கிறது மாதிரியே நிண்டவள். பே மாதிரி... கண்ணகி சிலம்பு எறியிறது மாதிரியெல்லே நிண்டவள்.

வந்த விசையிலேயே திரும்பிப் போனாள். சேலை மட்டும் அவளைத்

தடுத்தது. 'சொடுக்கு சொடுக்கு' என்று துடைகளைக் 'குறொஸ்' பண்ணி 'விடுக்கு விடுக்கு' எண்டு என்னெண்டு தான் நடந்து துலைக்குதுகளோ.

"எடி பிள்ளை" - 1

"நில்லும்" - 2

"அமைதியாய் இரு" - 3

"போறவளை விடுங்கோவன்" - 4

1,2,3,4 இவைகளால் இவைதான் சொல்ல முடிந்தது.

ரகு தலைதெறிக்க ஓடிப்போய்... "சீலா என்ன இது" என்றான்.

"கையை விடும் முதல்" என்றான். ரகு

விடவில்லை.

"கையை விடும்"

விடவில்லை.

"ரகு கையை விடுங்கோ"

விடவில்லை.

"பிளீஸ் ரகு நான் போக வேணும்.

கையை விடுங்கோ"

விடவில்லை.

"கையை விடுடா நாயே"

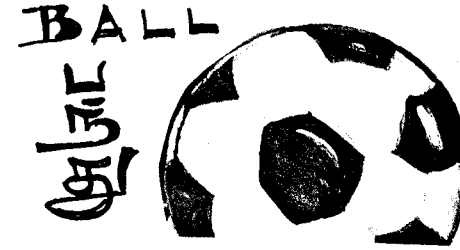
எல்லாமே விடுபட்டுப்போய்

அதிர்ந்துபோய்ச்

சிலையாய் நின்றான்,

ரகுநாதன்.

(இனி)

சிறுவர்கள் பற்றிய கலை, இலக்கியங்கள் மிகச் சிறிய அளவிலேயே நம்மவர்களால் படைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்பது கசப்பான உண்மை. மேடை நிகழ்வுகளாவதும் குறைந்த அளவிலேயே உள்ளது. அதிலும் தொலைக்காட்சிக் குறுந்திரைப் படங்கள் (Tledrama) ஆக்கும் முயற்சி இல்லவே இல்லைத்தான்.

இந்த வகையில் 1993ம் ஆண்டளவில் தொலைக்காட்சியில் ஒரு தமிழரின் படைப்பு வந்தது இன்ப அதிர்ச்சி தான்.

இதில் தந்தையரால் அடிக்கப்பட்ட சிறுவன் (இரண்டு மூன்று வயது) கோபத்துடன் வீட்டுக் கதவைத் திறந்து முற்றத்திற்கு வருகிறான். முற்றத்தில் ஒரு பந்து இருக்கிறது. அதைக்

காலால் தட்டித் தட்டி அவனையறியாமலே நீண்ட தூரம் வந்து விடுகிறான். பந்து ஒரு பள்ளத்தில் விழுந்து ஓடி கடல் நீருக்குள் விழுந்து மிதக்கின்றது. சிறுவனும் அப்பந்தை எடுக்கச் சென்று உயிரை விடுகிறான். இதன் மூலம் பெற்றோரின் கவனயீனம் எவ்வளவு பாரதூரமான விளைவை ஏற்படுத்துகின்றது எனக் காட்ட முனைகிறது படம்.

மிகக் குறைந்த சாதாரண தரக் கமெராவினால் தானே எழுதி இயக்கி, அட நோர்வேயில் தமிழன் என்னாலும் முடியும் எனக் காட்டியிருக்கிறார் கவிஞர் தமயந்தி.

இதற்கான இசை (ஒரு நோர்வேயியர்) பொருத்தமாக அமையவில்லை. இது போன்ற சிறிய குறைபாடுகள் இருப்பினும் மொத்தத்தில் பாராட்ட வைக்கிறது.

நம்மவர் இனியும் தமிழரைச் சுற்றி வட்டமிடுவதை உடைத்து நமது வாழ்வு பற்றி நோர்வேயியர்களுக்கு சொல்ல முன் வரலாம்.

- ஊர் சுற்றி.

நட்பு

நண்பர் இளைய அப்துல்லாஹ் (கார்த்திகை 94, நாற்சந்தி) எழுத்தாளர் தஸ்லிமா பற்றி எழுதியவை வாசித்தேன்.

நஸ்ரீன் கவீடன் வருவதற்கும், இங்கே வசிப்பதற்கு அனுமதி பெற்றமைக்கும், பென் (PEN) அமைப்பின் உதவித் தொகை பெற்றமைக்கும் அவரது இலக்கியத் திறமையே காரணம் என நண்பர் கருதுவதாகத் தெரிகிறது. தவிர, அவருடைய கருத்துகள் சிலவற்றில் எனக்கு ஒவ்வாமை இருப்பதையும் வெளிப்படுத்தவே இதை எழுதுகிறேன்.

நஸ்ரீன் எழுத்துகளைப் பற்றிய ('வஜ்ஜா' உட்பட) பலதரப்பட்ட விமர்சனங்களை நான் கவீடனில் வாசித்தும், தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்களுடாகக் கேட்டுமிருக்கிறேன்; எவருமே நஸ்ரீன் ஒரு திறமையான எழுத்தாளர் என்று கூறவில்லை, மாறாக அவரது படைப்புகள் குறித் தரமான இலக்கியங்கள் அல்ல என்றே சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். அடுத்துததாக, நஸ்ரீனுக்கு இல்லாமிய சம்பந்தமான விடயங்களில் போதிய பரிச்சயம் இல்லையென்று முடிவு செய்கிறார் இளைய அப்துல்லாஹ்; ஆனால், அதற்கு யார் அவருக்கு அங்கீகாரம் கொடுத்தார்கள் என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. ஈரான், சவுதி அரேபியா போன்ற பல நாடுகளில், இஸ்லாமிய மதக் காப்பாளர்களாகத் தம்மைத் தாமே பிரகடனஞ் செய்த பலரும் இருக்கையில், நண்பரே நீங்களும் அவர்களுக்குப் போட்டியா?

நஸ்ரீனின் படைப்பை விமர்சனம் செய்ய வந்தவர், அவரது திருமணங்களையும் விமர்சனம் செய்கிறார். நஸ்ரீன் பலவகை ஆண்களுடனும் திருப்தி அடையாதது (இளைய அப்துல்லாஹ் கூற்றுப்படி) அவரது சொந்தப் பிரச்சனை; உலகப் பிரச்சனையல்ல ஒருவரது படைப்புகளை விமர்சனஞ் செய்யும்போது அவரின் சொந்த வாழ்க்கையைப் பற்றி விமர்சனஞ் செய்வது அநாகரீகமானது. அது ஒரு விமர்சனஞ் செய்வது அழகல்ல! எப்படியிருப்பினும், ஒரு எழுத்தாளர் தான் வாரும் சமூகத்தைத் தான் புரிந்துகொண்டபடி தனது கண்ணோட்டத்தில் தான் எழுத முடியும். நஸ்ரீன் ஆண்களை அறியாததாகத்தான் எழுதியிருந்தால் கூட வெறுப்பதாகத்தான் எழுதியிருந்தால் கூட அதற்கு அவருக்கு உரிமை இருப்பதை எவராலும் மறுக்க இயலாது; ஏனென்றால் தனிமனிதனின் அடிப்படை உரிமைகளில், தனது கருத்தைச் சுதந்திரமாகப் பகிரங்கப் படுத்த இருக்கும் உரிமை மிக முக்கியமானது.

எல்லாம் மனிதகுலம் முழுவதற்குமே பொதுவானவை. அவற்றிலிருந்து ஒவ்வொருவரும் என்ன விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று கோட்டுக் காட்டவாமேயன்றிச், சட்டங்களியற்றி இப்படித்தான் என்று பலவந்தமாகக் கற்பிப்பதற்கு எவருக்கும், எந்த அரசாங்கத்துக்கும் உரிமை கிடையாது. எனவே குர் ஆனிலிருந்து தான் புரிந்துகொண்டதை வெளிப் படுத்தியமைக்காக நஸ்ரீனை நீதிமன்றத்தில் விசாரித்துத் தண்டனை கொடுக்க முயன்றது பங்களாதே அரசு செய்த பாரிய தவறு என்பதில் ஐயமில்லை.

சான்ஸ்.ஜெடோமன்.
கவீடன்.

ஆசிரியர்.
சவுகன்.

மதங்களுக்கிடையே, இனங்களுக்கிடையே நிகழும் போர்கள் இந்த நூற்றாண்டிலும் தொடர்ந்துவரும் அபவநிலையைக் கவனிக்கும் போது, மனித சமூகத்தின் தேங்கிய

சொற்கள் இழிவான சொற்களாகக் கருதப் படுகின்றன (உம்: negro). இதை எதிர்த்துத் தற்போது அமெரிக்காவில் ஒரு புதிய இசைக் கலாசாரம் வளர்ந்து வருகிறது. அவர்கள் இழிசொற்களாகக் கருதப்படும் சொற்களை வைத்தே பாடல்களை எழுதிப் பாடி வருவதன் மூலம் அச்சொற்கள் இழிவாகக் கருதப்படும் மனப்பான்மையை மாற்றிவிடப் போராடி வருகிறார்கள். இதே போன்ற முயற்சி தமிழிலும் பரவ வேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம்.

பங்களாதேசத்தில் நஸ்ரீனுக்கு எதிராகத் தூண்டப்பட்ட கலவரங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு (இங்கே கவீடனுக்கு) தங்களைப் புளிதர்களாக, ஜனநாயகத்தைக் கட்டிக் காப்பாற்றுவவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளக் கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பமே என்பதில் எனக்குக் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. வளர்ந்து வரும் எலெக்ட்ரானிக் தொலைத் தொடர்புச் சாதனமான இ.மெயில் (E-Mail) மூலம் தன்னுடன் நேரடியாக உதவிகேட்டுத் தொடர்பு கொண்டு நஸ்ரீனுக்குச் சவீடன் வர ஆதரவளித்தவர் கவீடனின் மாஜிப் பிரதமர் கான் பில் (Carl Bildt). தான் புதிய தோழியுட்பு வளர்ச்சியின் ஆதரவாளன் எனப் பீற்றிக் கொண்ட அவர், உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் தனது சிறுபான்மை அரசு இழந்துகொண்டிருந்த ஆதரவை மீட்க எடுத்த ஒரு தந்திரநான் இது என்பதே எனது முடிவு. நஸ்ரீனுக்கு ஆதரவளித்த அவரது அரசு, அரசியற் தஞ்சம் கோரி சவீடனுக்கு வந்த பெரும்பான்மையான பங்களாதேசத்தவரை - பல மனித உரிமை இயக்கங்களின் வேண்டுகோள்களையும் கருத்திற் கொள்ளாது - பலவந்தமாகத் திருப்பி அனுப்பியதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

எப்படியாயினும் சமயநூல்கள் சமயங்கள்

பாராட்டினார்கள். (இது இன்னும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் படவில்லை போலும்!) தினகரனில் வந்த கதைச் சடுக்கத்தை வைத்துக்கொண்டு லஜ்ஜாவை எப்படி விமர்சிக்க முடியாதோ அதுபோலவே அவரது ஆரம்ப காலக் கவிதைகளை (எல்லா எழுத்தாளர்களும் வளர்ச்சிக்கு உட்பட்டவர்களே) விமர்சிக்க முடிகலாம்.

கவிதைக்கும் ஆணாதிக்கத்தை எதிர்க்கும் மூட்டத்தனமான கொள்கையை சொல்கின்றன என்றும் அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வெளிப்படுத்தி (எரிச்சல்களை இந்த வகையிலும் தீர்த்துக் கொள்ள முடிகின்றது!) சரியான கணவன் தஸ்லிமாவுக்கு வாய்க்காததால் அவருக்கு ஆண் சமூகம் மீதே பயங்கர எரிச்சலாம். கவிஞரின் கற்பனை இறக்கை கட்டிப் பறக்கிறது. தமிழ் சினிமாக்க கதை மாதிரிச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார். சொல்கிறார். கட்டுப்பாடுகளை அலுமினிகின்ற பெண்கள்தான் தங்கள் துன்பங்களை உலகுக்குக் காட்ட முடியும்! இதனைப் புரிந்துகொள்ள விருப்பாத இளைய அப்துல்லாஹ், தஸ்லிமா தானே தன் தலையில் மண் போட்டார் என்பதன் மூலமும் தஸ்லிமாவுக்குரிய தண்டனை நியாயமானது எனப் புரியவைக்க முயல்கிறார். இந்தத் தண்டனை பற்றிக் கவலைப்படாது எதிர்ப்புக் குரலைத் தொடர்ந்து செய்வேன் என்று சொல்வார் இன்னும் தஸ்லிமா.

தஸ்லிமாவுக்குரிய இல்லாமியச் சட்டங்கள் பற்றிய அறிவு இல்லாதிருப்பதை உணர்ந்து கொள்ளும் இவருக்கு தஸ்லிமா இலக்கியம் படைக்கவில்லை என்பதற்கு அத்தாட்சியாக அவருடைய ஒரு சில வற்றை (உள்ளவாங்கியவைகளை வெளிப்படுத்துவதில்

ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் வித்தியாகமாளவர்கள்) அதிலும் சாடுவதற்கு ஒத்தாசையானவைகளை மட்டும் தூக்கிப் பிடிப்பது பற்றி நோக்கமுடைய ஒரு எழுத்தாளனுக்கு அநாகரிகமானது. தஸ்லிமா இல்லாமியச் சட்டங்களை மாற்ற வேண்டும் என்று சொன்னது தவறானால், அவைகளை மாற்றுவதற்கு ஏற்படும் தீமைகளை முன்வைக்கலாம்.

தஸ்லிமாவை மதவாதிகள் கண்டித்தனமரக எதிர்ப்புபோல் எழுத்தாளர்களும் சாடுவது பொறுப்பற்ற தன்மையும்.

தோ,
ஜேர்மனி

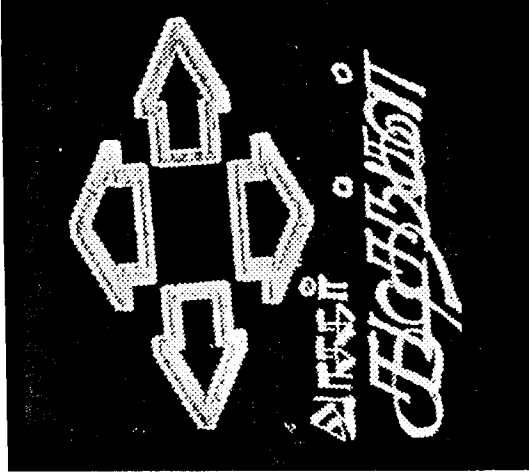
ஆசிரியர்,
கலடுகள்.

அஃபுஸாயீர்,
இளைய அப்துல்லாஹ் எழுதிய (கலடுகள் 61) கடிதத்தில் இரண்டு வெவ்வேறான விஷயங்கள் குழப்பப் பட்டுள்ளன. ஒரு எழுத்தாளரின் எழுத்தின் தரமும் அவரது எழுத்துச் சத்திரமும் பற்றிய பிரச்சினையில் தஸ்லிமாவுடைய எழுத்துப் பற்றிய நமது அபிப்பிராயங்களையும் மத்தின் போரல் எழுத்தாளர் மீது மரண தண்டனை விதிக்கும் நடவடிக்கை பற்றிய நமது நிலைப்பாட்டுடன் குழப்பவது ஆபத்தானது.

ஸ்லமான் ரஷ்டியின் 'சாத்தானின் பாடல்களை' நான் படிக்கவில்லை. பிற நாவல்களை வாசித்திருக்கிறேன். அவர் மேலைநாட்டு விமர்சகர்கள் கொண்டாடுமளவுக்கு அற்புதமான

இலக்கியவாதியல்ல. அவரது 'சாத்தானின் பாடல்கள்' மூலலிம்களது மனதைப் புண்படுத்துமளவில் அவரது எழுத்தை நான் கண்டிக்கிறேன். ஆயினும், ஒரு ஸ்லமான் ரஷ்டியின் மென்மை உணர்வற்ற ஸ்டப்போன்று இல்லாததை எவ்வகையிலும் பலவீனப்படுத்த முடியாது. அவ்வாறு முடியாமலே, இஸ்லாம் கவிதாப் பலவீனமான மதமரகவே இலக்க வேண்டும். மூலலிம்கள் இரண்டு விதமாக ரஷ்டிக்கு முகங் கொடுக்கலாம். ஒன்று, அவரது எழுத்து தாக்குறையானது என்று கருதும் பட்சத்தில் அதை அலட்சியம் செய்வது. மற்றது, அது எவ்வாறோ பதில் கொடுக்க வேண்டியது என்று கருதும் பட்சத்தில், அதை முழுமையாக விமர்சிப்பது. ரஷ்டி பற்றிய கண்டனங்கள், ரஷ்டி எழுதியது என்னவென்று அறியாமலே, இரண்டாங்ககை, முன்றாங் கையாகப் பேற்ற தகவல்களின் அடிப்படையில் எழுந்தவை என்பது வருத்தத்துக்குரிய உண்மை. ரஷ்டியை அலட்சியம் செய்திருந்தால், அவரது நோக்கம் ரஷ்டியை நிந்திப்பதாக இருந்திருக்கும் பட்சத்தில், அவருக்கு விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனையை விட வலுவான தண்டனையாக அவரது புறக்கணிப்பு அமைந்திருக்கும். ஈரானின் முல்லாக்களது நடத்தையே இஸ்லாமிய விஷயம் தஸ்லிமாவின் பிரச்சாரத்துக்கு ரஷ்டி விவகாரத்தை ஒரு ஆழமான வழங்கியது.

ரஷ்டி விஷயத்தின் பின்னணிகளில் ஒன்றே தஸ்லிமா மீது பங்களாதேஷ் ஆட்சியினர்தும் தீவிர மதவாதிகள்தும் சீற்றம். இங்கும் பிரச்சனைக்குரிய விஷயம் தஸ்லிமாவின் எழுத்தல்ல. தஸ்லிமாவை ஒரு சாட்டாக வைத்து அடக்குமுறை ஆட்சியைப் தொடர விரும்பும்

சக்திகளும் மத்தின் போரல் அதிகாரத்தைப் பிடிக்க முனைவோரும் எழுத்துச் சத்திரத்துக்கு ஆயு வைக்க முயல்கிறார்கள்.

தஸ்லிமாவின் கவிதை பற்றி இளைய அப்துல்லாஹ் எழுதியுள்ளவை தஸ்லிமா என்ன சொல்ல முயல்கிறார் என்ற அக்கறை இல்லாமலே எழுதப்பட்டுள்ளன. பெண்களை ஆண்கள் எவ்வாறு நடத்துகிறார்கள் என்பதையே அவர் உணர்ந்துகிறார். ஆண்கள் பெண் விபசாரிகளிடம் நடந்துகொள்ளும் விதத்தையே தலைக்கீழாக்கி, ஒரு பெண், ஒரு ஆண் விபசாரியை அவ்வாறு நடத்தினால் எப்படியிருக்கும் என்று காட்டுகிறார். தஸ்லிமா எழுதுவதைக் காணவே கொதிக்கிறவர்கள் இந்த

ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு நடக்கிறவை பற்றியும் கொஞ்சம் கொதிக்கலாமே என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

தஸ்லிமா ஆண்களை வெறுக்கிறார் என்பதோ அவருக்கு முன்று கணவர்கள் இருந்தனர் என்பதோ அவரது மனை உறவின் பிரச்சனைகள் எத்தகையவை என்பதோ அவர் மீதான மரண தண்டனையை நியாயப்படுத்தி விடுமா?

தஸ்லிமாவின் எழுத்தை விமர்சிக்க எவருக்கும் உரிமை உண்டு. ஆயினும் தஸ்லிமா நம்முள் நிறுத்தியுள்ள ஒரு பிரச்சனையினின்றும் எந்த மரண தண்டனையும் நம்மைத் தப்பிக்க மாட்டாது.

பேயும் இரங்குமாறான ஒரு பேதைப் பெண்ணாக அல்லாமல், பாலூறவில் ஆணாதிக்கத்தின் தன்மையை அதன் மிக ஒருவருக்கத்தக்க முறையில் முன்வைக்கும் ஒருவராக நிற்கிற ஒரு பெண்ணை நாம் எவ்வாறு எதிர்க்கொள்கிறோம்? பல ஆயிரமாண்டுகளாகப் பெண்களை அவமதித்து இம்சித்து வந்த நாகரிகங்களை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். பெண்களுக்குச் செய்யப்பட்ட கொடுமைகளை அசட்டை செய்கிறோம்.

கொடுமை செய்த ஆண்களது குற்றங்களையும் எளிதாக மன்னித்து விடுகிறோம். ஒரு பெண், எவ்வளவு தவறாகவேலும், மறுகேள்வி கேட்கத் துணியும்போது எல்லோரும் எறிவதற்குக் கல் தேடுவது ஏன்?

தஸ்லிமாவின் நிலைப்பாடு பெண்ணுரிமைக்கு உதவலாம் என்பது பற்றி எனக்கு மிகுந்த ஐயமுண்டு. பெண்ணுரிமை தொடர்பாக, ஆண்களும் பெண்களும் நியாயத்துக்கான குரலை எழுப்பாதவரை, தஸ்லிமாவின் குரல், அதன் குறைபாடுகள் அனைத்துடனும், உரத்து

ஒலிக்கும். அதாவது அதை அபிப்பித்த முடியாது. அதை அபிப்பித்துவதானால் பெண்ணுரிமைக்கும் மனித சமத்துவத்திற்குமான குரல்கள் ஒங்கி ஒலிக்க வேண்டும்.

முஸ்லிம் விரோத ஏகாதிபத்தியம், தஸ்லிமாவை விசுவலக்கு வாங்கவில்லை. மதவாதிகள் தஸ்லிமாவைத் தாரைவார்க்க துக்கி கொடுத்துள்ளார்கள்.

அஃபுன்,

சி.சிவசேகரம்

இஸ்லாம் கொலைகளைச் செய்யக் கோருகிறது

கலடுகள் 61ல் இளைய அப்துல்லாஹ் தஸ்லிமா நஸ்ரின் பற்றி மதவெறியர்களுடன் சேர்ந்து குரல் கொடுத்துள்ளார். தஸ்லிமாவுக்கு இஸ்லாம் பற்றிய போதிய அறிவு இல்லை என்றும், பெண் விடுதலை பற்றி அறிவு இல்லை என்றும், ஏகாதிபத்தியத்துக்குத் துணையாக முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு எதிராக இணையாளர் என்றும் கூறித் தஸ்லிமா நஸ்ரின் மீது தனது மதவெறித்தனத்தை வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

இங்கு அறிவு இருந்ததா இல்லையா என்பதில் பிரச்சனை; தஸ்லிமாவுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி என்பதை ஏற்று மதவெறியர்களை அம்பலப் படுத்தலாகும். தஸ்லிமா சரியான கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறாரா இல்லையா என்பதில் பிரச்சனை. மத்த தலைவர்களும் முஸ்லிம் மதவெறியர்களும் சரியாக இருக்கிறார்களா என்பதே பிரச்சனையாகும். ஏன் இவர்கள்

குர்ஆன்படி ஒருகியதே கிடையாது. தஸ்லிமா நஸரீன் பிரச்சனைக்கு வாழ்ந் மண்ணில் நடைபெறும் போராட்டங்களில் இயை அப்துல்லாஹ்வின அரசியல் என்ன என்பதை அவர்களின் கவிதைகளில் கூடக் காண முடியவில்லை. தமிழ்த் தேசிய இனம் முஸ்லிம் மக்களைச் சமய ரீதியாக இனங்கண்டு வெளியேற்றிய போது தமிழ்த் தேசியத்தில் உள்ளவர்கள் கண்டித்தனர். தமிழ்க் குறுந்தேசியவாதிகளால் மத ரீதியாக முஸ்லிம்களைப் பிரித்து வெளியேற்றியும், காட்டுமிராண்டித் தனத்தைப் பயன்படுத்திப் படுகொலைகளை முஸ்லிம் மக்கள் மீது பிரயோகிக்கினர். இதைத் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் எதிர்த்துப் போராடி வருகின்றனர். இதேநேரம் முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியிலும் இருந்து முஸ்லிம் மதவாதிகள் ஐக்கரத் மூலம் தமிழ் மக்களைத் தாக்கிப் படுகொலை செய்யும் குறுந்தேசியவாதத்தை இயை அப்துல்லாஹ் போன்றோர் என்றும் கண்டித்தது கிடையாது. இதுவரை இயை அப்துல்லாஹ் எழுதிய பல எழுத்துக்களில் இவைகளைக் காண முடியவில்லை. ஏன் இந்த இடடை நடக்கும்?

தஸ்லிமா நஸரீன் பற்றி மற்றவர்கள் சொன்னதைச் சொல்ல என வெளிக்கிட்ட இயை அப்துல்லாஹ், தஸ்லிமாவின சரியான பக்கத்தைத் திட்டமிட்ட முஸ்லிம் மதவாதிகளுள் இணைந்து மறைத்து திரிக்கின்றார்.

ஸ்டேட்டஸ்மன் பத்திரிகையில் 'குர்ஆன் காலாவதியாகி விட்டதாக நஸரீன் பேட்டி கொடுத்திருந்தார் என்ற பிரச்சனை ஒன்று கிளம்பியது. தஸ்லிமா மறுப்பு ஒன்றை வெளியிட்டார். அதில் அவர், "மக்களின் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் குரான்,

இந்த வகையில் தஸ்லிமாவின கருத்துகள் மிகத் தெளிவாக வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் இயை அப்துல்லாஹோ தஸ்லிமாமைத் தாக்க அவரின் சிவவற்றை மறைத்துச் சிவவற்றைக் காட்ட முனைகிறார். இயை அப்துல்லாஹ் எடுத்துக் காட்டிய வரிகளில் "பெண் ஒருத்தியை ஆண்/ வாங்குவதை/ நான் சம்மா பார்த்தால்/ கண்டேன்/ நான் ஓர் ஆணை வாங்க/ விருப்புகிறேன்/....." என எடுத்துக் காட்டும் வரிகள் இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகத்தைச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறது. இது ஆணாதிக்கச் சமூகத்துக்கு மாற்றாகப் பெண்ணாதிக்கச் சமூகத்தைக் கோருகிறதா என்பதை நாம் மேற்காட்டிய தொலைக்காட்சிப் பேட்டியுடன் மொத்தமாகப் பார்க்க வேண்டும். ஆண்கள் இன்று பெண்களை வாங்குவது ஒரு சாதாரண நிகழ்வு. அதுவும் முஸ்லிம் சமூகத்தில் அந்தப்புரங்களில் பணம் படைத்த ஷேக்குகள் அடிமையாக வாங்கிய பெண்கள் எண்ணில் அதிகமாகாது. இதை தஸ்லிமா நஸரீன் எடுத்துக்காட்ட எதிர்ப்பறையாகப் பெண் ஆணை வாங்குவதாகக் கற்பனை பண்ணி அதன் மூலம் சாட்டை அடி கொடுக்கிறார். இதைப் பொறுக்க முடியாத ஆணாதிக்க மதவெறியர்கள் உடன் இயை அப்துல்லாஹும் இணைந்து வக்கிரமாகப் பாட்கின்றார்.

"ஆணுக்குப் பெண் மீது/ அன்பு என்பதே இல்லை/ அவளுக்குத் தேவையானதெல்லாம்/ கன்னித் தன்மை கொண்ட/ அவள் உறுப்பை அழுத்தித் திறப்பது ஒன்றுதான்" என்ற தஸ்லிமா நஸரீனின் வாந்தத்தைகளை இயை அப்துல்லாஹ் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் மொத்த வடிவத்தையே இதன்மூலம் தஸ்லிமா விமர்சிக்கிறார். இயை அப்துல்லாஹ்

வேதங்கள், பைபிள் போன்ற எல்லா மதநூல்களும் இடப் பொருத்தமில்லாதவை: காலப் பொருத்தம் இல்லாதவை. எந்த சமூக வாழாற்று நிலைமையில் அவை வெளியிடப் பட்டனவோ அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நாம் கருத்து விட்டோம்.எனவே அந்தக் கருப்பொருள் நம்மை வழிநடத்தக் கூடாது. அவற்றை முழுமையும் திருத்த வேண்டுமா வேறு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமா என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. நாம் முன்னேற வேண்டுமாயின், பழைய நூல்களைக் கடந்து நாம் போகவேண்டும். நமது ஆன்மீகத் தேவைகளுக்கு நாம் மனித நேயத்தைப் புதிய நம்பிக்கையாகக் கொள்வோம்" என்று அறிவித்தார். இதையடுத்து வங்கதேச அரசு அவரைக் கைது செய்ய உத்தரவிட்டது. மதவாதிகள் அவரின் தலைக்கு விலைபேசினர். இந்த வகையில் இஸ்லாம் மதம் மட்டுமல்ல, எல்லா மதப் பிற்போக்கையும் அம்பலப் படுத்தியுள்ளார். இஸ்லாம் பற்றி சிறப்பாகவே தஸ்லிமா புரிந்துள்ளதை அவரின் அறிக்கையே ழுட்படுத்துகிறது. இது மதவாதிகளுக்கு அல்ல. பெண் மீதான ஒருக்குமுறையை எப்படி இஸ்லாம் புரிகின்றது என்பதை நஸரீன் சிறப்பாகப் புரியவைக்கிறார். அதாவது "எங்கள் மதம் (இஸ்லாம்) பெண்களுக்கு எவ்வித மதிப்பையும் வழங்கவில்லை. பெண்களை அடிமையாக நடத்துகிறது. பெண்கள் ஆண்களின் விவா எலும்புகளில் இருந்து உருவாகப் பட்டாள் என்று இஸ்லாம் கூறுகிறது. அதனால்தான் இஸ்லாத்தை எதிர்த்து எழுதுகிறேன். பெண்கள் மனிதர்களாக நடத்தப்பட வேண்டுமானால், அவர்கள் மதங்களிலிருந்து வெளியேறி வாழவேண்டும்" என அவுஸ்திரேலியத் தொலைக்காட்சிப் பேட்டியில் கூறுகின்றார்.

பெண்களுக்கு வழங்கிய உரிமைகளைச் செய்யும்படி பெண்ணையும், ஆணை அதை வழங்கவும் கோருகிறார். அதாவது குர்ஆனின்படி:

1. அப்பெண்கள் உங்களுக்குக் கட்டுப்பட மாட்டார்கள் என்று நீங்கள் (ஆண்கள்) யாந்தால் நீங்கள் அவர்களுக்கு நல்லுபதேசம் செய்யுங்கள். (கு-ஆ.4:34)

2. அவர்களைப் படுக்கையிலிருந்து தள்ளி வைப்புகள். (4:34)

3. அவர்களைத் திருத்துவதற்காக வேசாக அடிப்புகள். (4:34)

பெண்களை ஒருக்கும்படி இயை அப்துல்லாஹ் கோருகிறார். பெண்ணின் மீதான இக் கொடிய அடக்குமுறைதான் பெண்களைச் சிறையில் இட்டுள்ளது. இதை உடைப்பதுதான் பெண் விடுதலை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் இயை அப்துல்லாஹ் அவர்களே. 1200 ஆண்டுகளாக குர்ஆனுக்கு ஒரு நிலையான விளக்கம் இருந்து கிடையாது. எத்தனை குழுக்கள், எத்தனை விவாதகியானங்கள், எத்தனை நம்பிக்கைப் பிரிவுகள். முகம்மது நபி இறந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின் உள்நாட்டுப் போரில் மன்னர்களும், கலிஃபாக்கள் சாராயத் தொட்டியிலும் மகிழ்ந்தனர்.

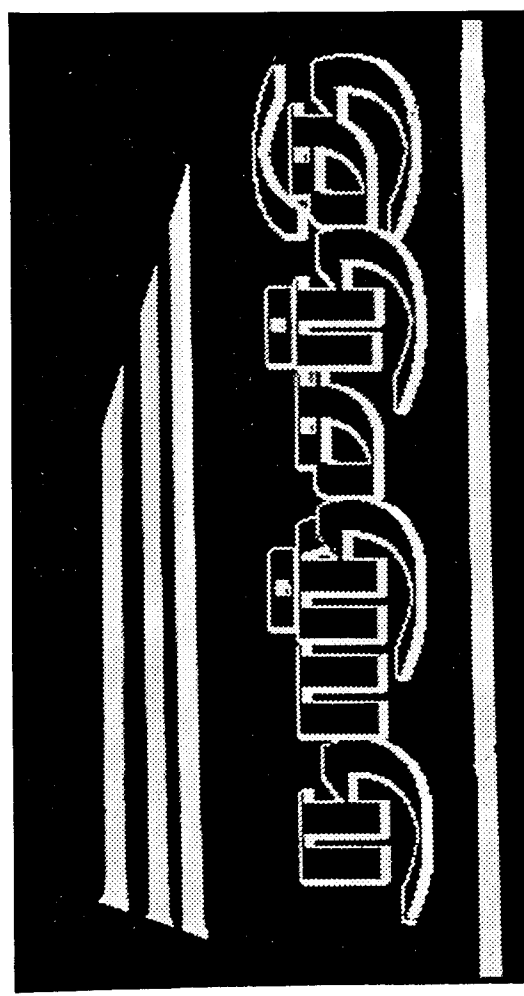
இஸ்லாமின் ஆணாதிக்க வெறியாட்டத்தை ஒட்டித் தென்னாபிரிக்க டர்ன் நகரில் நிகழ்ந்த முஸ்லிம் பெண்கள் மாநாட்டில் உரையாற்றிய கறைமா உசேன் என்ற போரீசியர் கூறியதைப் பாப்போம்.

"தென் ஆபிரிக்கா இஸ்லாமின் வரலாறு என்பது ஆணாதிக்கத்தின் வரலாறுதான். முகத்திலும் முதுகிலும் தலையிலும் மார்பிலும் பெண்கள் (கணவனிடம்) அடிவாங்கியதால்

ஏற்பட்ட காயங்களை மறைப்பதற்குத்தான் பல சமயங்களில் பர்தா பயன்படுகிறது" இப்படி எனில் கறைமாவும் 'ந-த்தை' கெட்டவனோ?

நடத்தை பற்றிக் கூச்சல் எழுப்பும் இயை அப்துல்லாஹே உங்கள் ஷேக்குகளினதும், கலிஃபாக்களதும், முஸ்லிம் மன்னர்களின் அந்தப்புரத்துக்குள் அதைத் தேடுங்கள். அப்போது நடத்தையைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஏன் இவ்வளவு கால மெனம்? இஸ்லாமிய மதம் எவ்வளவு போவியாக உள்ளது. இதை 'அடிமைத் தனத்தை இஸ்லாம் அங்கீகரித்ததா?' என்ற நூலில் முகம்மது குதுப் என்பவர் எழுதவில் இருந்து பாப்போம்.

"மது அருத்துவதையும் குதாடுவதையும் வட்டி வாங்குவதையும் இறைவன் தமது திருமறையில்

திட்டவட்டமாகத் தடை செய்துள்ளான். இவை போன்ற அடிமைத் தனத்தையும் அவன் ஏன் வெளிப்படையாகத் தடை செய்ய முடியவில்லை? இப்படியெல்லாம் எண்ணி முஸ்லிம் இளைஞர்கள் கலங்குகின்றனர்...."

பெண்ணின் உரிமையை இல்லாம் எப்படி மிதிக்கின்றது என்பதைப் பார்ப்போம்.

"திருமணத்திற்கு முன் பெண்ணின் விருப்பத்தை அறியவேண்டும்" ஒரு பெண் தன் கணவனை விவாகரத்துச் செய்ய விரும்பினால் அதற்கு அவள் காரணம் சொல்லத் தேவையில்லை. 2 மாதத்தில் ஆண் பெண் வீட்டார் அமர்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டியதுதான் என்று குர்ஆன் சொல்கிறது. ஆனால் இவை எங்கே இவ் ஆணாதிக்க சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஏனெனில் உள்ளது ஆணாதிக்க இஸ்லாம் அல்லவா?

பெண் குற்றவாளி என்பதற்குச் சந்தேகமே போதும். ஆண் எனில் சாட்சிகள் ஆதாரங்கள் தேவை. இந்தச் சந்தேகத்துடன் ஒவ்வொரு முஸ்லிம் நாட்டிலும் எத்தனையோ பெண்கள் சிறைகளில் வதைக்கின்றனர்.

இஸ்லாம் தானே எனக் கூறித் தம்மக்குள் அடிபடும் எத்தனை முஸ்லிம் நாடுகள். எத்தனை குழுக்கள், எத்தனை உள்நாட்டுச் சண்டைகள். இதில் எந்த முஸ்லிம் உண்மையானது?

பரதா பற்றியும், பெண்ணின் உடை பற்றியும் கூட முஸ்லிம் மதவெறியர்கள் ஆணை பிறப்பிக்கின்றனர். பார்சிலோனா ஒலிம்பிக் ஒட்டப் பந்தயத்தில் தங்கள் பதக்கம் வென்ற ஹசீபா என்ற அல்ஜீரியப் பெண்ணின் கதையைக் கேளுங்கள். அனாக்கால் சட்டை அணிந்து ஒட்டக்கூடாது என்று தடை வதித்தார்கள் அல்ஜீரிய முஸ்லிம்கள். இளைய

அப்துல்வாஹ் அவர்களே, பரதாவைப் போட்டுக்கொண்டு ஒட முடியுமா? பரதாவை விட ஏறிந்துவிட்டு அந்த வீராங்கனை ஓடித் தங்கப்பதக்கம் பெற்றார். அவர் கூறுகிறார் "என்னைப் போன்ற ஆயிரமாயிரம் அல்ஜீரியப் பெண்கள் பரதாவைக் கிழித்தெறியத் துடிக்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்காகப் போராடுகிறேன். இந்த முஸ்லாக்களிடம் நான் தோற்றுவிட்டால் அவர்கள் அத்தனை போது நம்பிக்கையும் கருகிவிடும்". ஹசீபா தோற்கவில்லை, வென்றார். மக்கள் ஹசீபா பெயரால் அல்ஜீரியாவை நினைவு கூர்கிறார்கள்.

அடுத்து தல்லிமா நஸ்ரீன் ஏகாதிபத்தியத்திற்குத் துணைபோய் முஸ்லிம் சமூகத்தை அழிக்க முனைகிறார் என்கிறார் இளைய அப்துல்வாஹ். அவர் துரோகம் இழைத்தாரா இல்லையா என்பதை இளைய அப்துல்வாஹ் ஆராயமுன்பு இஸ்லாம் துரோகம் இழைத்தா இல்லையா என்பதை ஆராயுங்கள்.

உலகில் உள்ள எந்த முஸ்லிம் நாடு சுயமாக உள்ளது? ஏகாதிபத்தியத்தை நக்கிப் பிழைக்கும் தொழிலைச் செய்தபடி அல் அரககரும் முஸ்லிம் தலைவர்களும், மதத் தலைவர்களும்

நாற்சந்திக்கு எழுதும் வாசகர்கள் தமது கடிதங்களைச் சுருக்கமாக எழுதமாறு வேண்டப்படுகிறார்கள். இதன் மூலம் பல வாசகர்களின் கடிதங்களைப் பிரசுரிக்க வாய்ப்பு உண்டாவதுடன், பதிலெழுதும் வாசகர்களுக்கும் இலகுவாக இருக்கும். கூடந்த இதழில் இடம்பெற்ற சமுத்திரனின் பேட்டித் தொடர் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் இந்த இதழில் இடம்பெறவில்லை. அடுத்த இதழில் அது இடம்பெறும். இந்த இதழிற் பிரசுரிக்கப் படாத சிறுவர் சிறப்பிதழுக்குரிய கட்டுரைகளும் வரும் இதழ்களிற் பிரசுரமாகும்.

- கவடுகள் -

துரோகத்தின் மொத்த வடிவங்களாகும். பாலஸ்தீனத்தை அழிக்க அரபாத் முதல் எத்தனை முஸ்லிம் தலைவர்கள் அமெரிக்க, மேற்கு நாடுகளின் கால்களில் விழுக்கின்றனர். ஈராக் மக்கள் மீது குண்டுகளை வீச சுவதி அரேபியாவும் முஸ்லிம் மன்னர்கள், மதத் தலைவர்கள் எப்படியெல்லாம் துரோகம் இழைத்தனர்.

ஏகாதிபத்திய சீரழிவுகளையும் இணைத்துப் பார்ப்பும் நடிகர்கள், நடிகைகளுக்கு எந்த இஸ்லாம் தண்டனை வழங்கியது.

குற்றவாளிகளும் துரோகிகளும் ஒழுக்கத்தை மீறுபவர்களும் இஸ்லாம் என்ற மத வெறியர்களுக்குள்ளேயே உள்ளனர். அதை முதலில் எதிர்த்துப் போராடுங்கள். அதன் விடுத்து இஸ்லாமின் இயலாமையை, அதன் பிற்போக்கை அம்பலப் படுத்துபவர்களைக் கொல்ல வேண்டும் எனக் கூக்குரல் இடுவது, அதை ஆதரித்து எழுதுபவர்களும் கொலைகாரர்களே.

சமர்,

● கோவிலூர் செல்வராஜன்

இந்த நாட்டில் சிறுவர் வளர்ப்பு முறையும் அதில் பெற்றோர் பங்கும்

ஓர் இனத்தில் அல்லது சமூகத்தில் சிறுவர்களது வளர்ச்சியும் அவர்களின் வளர்ப்பு முறையும், அவர்களின் எதிர்காலம் பற்றிய இலக்கும் மிக முக்கியமான காரணிகளாகக் கருதப் படுகின்றன. இந்த வகையில் நமது தாயகத்தை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து இங்கே வாழும் நம்மவர்களது வாழ்வுமுறையும், வளர்ப்பு முறையும் எமது கலாசாரம், பண்பாடுகளைப் பாதுகாக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளனவா? தாயகத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கும் இந்த நாட்டிலே பிறந்து வளரும் சிறார்களுக்கும் இடையே என்ன வேறுபாடுகள் உள்ளன? அப்படி வேறுபாடுகள் இருப்பின் அவற்றுக்கு யார் பொறுப்பாளிகள் என்ற கேள்விகளெல்லாம் எழுகின்றன.

குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தையும் பண்பு, பழக்க வழக்கங்களையும் பேணிப் பாதுகாத்து அவர்களைச் சமுதாயத்தில் ஒரு நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவரும் முழுப் பொறுப்பும் பெற்றோர்களையே சார்ந்ததாக இருக்கிறது, தமிழர்களாகிய ஒவ்வொரு பெற்றோரும் இக் கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்டே ஆகவேண்டும். இதை மறுதலிக்கும் எந்தப் பெற்றோரும் தமிழர் என்றே சொல்லிக்கொள்ள முடியாது.

நோர்வேயின் பல பகுதிகளிலும் பரவலாக வாழும் நமது சிறார்களது எதிர்காலம் எப்படி அமையப் போகிறது என்பது ஒரு கேள்விக்குரிய விடயமாகவே இருக்கிறது.

தமிழர்களுக்கு எனத் தனித்துவமான ஒரு கலாசாரம் இருக்கும்போது இங்கே முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு கலாச்சாரத்தின்

மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எம் சிறுவர்களின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதில் எத்தனை பெற்றோர் அக்கறையாக உள்ளனர்?

"கலாச்சாரம் மாறுபடலாம்; அது மாறுபடக் கூடியது" என்று சொல்பவர்களும், "எங்களுக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். இப்படித்தான் என்றில்லை, எப்படியும் வாழ்வோம்" என்று எதேச்சையாகக் கூறுபவர்களும், எதைப் பற்றியும் கவலைப் படாமல் வேலை, உழைப்பு என்று இருப்பவர்களும், பணத்தையும் பொருளையும் கண்டவடன் எமது பாரம்பரியத்தையே மறந்து ஒரு போலியான புதுவாழ்க்கையில் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்களும் நம்மிடையே இங்கு வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அதே நேரம் ஏதோ ஒரு கட்டாயத்தில் அல்லது அவசரத்தில் இந்த ஆரம்பித்தவர்கள்; இந்த நாட்டில் வாழப் பிடிக்காமலும், தாயகத்திற்குத் திரும்ப முடியாமலும், தங்கள் பிள்ளைகளின்

எதிர்காலம் என்ன ஆகுமோ என்ற பெருங் கவலையிலும் ஒரு இரண்டுங் கெட்டான் வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடத்தான் வேண்டும்.

இவர்கள் இங்கு எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்பதோ, எப்படிப் பேசுகிறார்கள் என்பதோ பற்றி ஆராய்வது எமது நோக்கமில்லை, எமது நோக்கம் அல்லது பிரச்சனை, இந்த நாட்டில் எமது சிறார்களின் எதிர்காலம் எப்படி அமையப் போகிறது என்பதே.

எமது இனத்தின், எமது சமூகத்தின் கலாசாரம், பண்பாடு, பாரம்பரியம் என்பன தொன்மையும், முதன்மையும் வாய்ந்தது என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். அப்படி இருக்கும்போது இந்த நாட்டிலே புலம்பெயர்ந்து வாழ்வதால் நமது மொழியை மறந்துவிட முடியுமா? நமது வாழ்க்கைமுறை புதுப்பிக்கப் படுமா? நாம் தமிழர்; எமது மொழி தமிழ்தான் என்ற உணர்வுடன் நாம் வாழவேண்டும். இந்த மறுக்க முடியாத உண்மையை எமது சிறார்கள் மத்தியில் நாம் விதைக்க வேண்டும். இது தமிழ்ப் பெற்றோர்களின் தலையாய கடமையாகும்.

அந்நிய மொழிகள் பலவற்றை நாம் படித்திருக்கலாம். நம் பிள்ளைகளுக்கும் படிப்பிக்கலாம். அதில் ஒன்றும் தப்பில்லை. மொழிகள் பலதைப் பயிற்வதால், உலக அறிவியல் அரங்கத்தின் தார்ப்பரியங்களை நாம் விரைவாக இலகுவில் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். அதேபோல், நோர்வேஜிய மொழி படிப்பதும் இந்த நாட்டில் நாம் வாழ்கிறோம் என்பதற்காகவும், எமது காரியங்களை நாமாகவே செய்து முடிக்க இந்த மொழி அவசியம் என்பதையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தொழில் வாய்ப்பு பெறுவதற்கு இந்நாட்டு மொழி மிக முக்கியம் என்ற கருத்துகளை மட்டுமே நாம் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் கருத்துக்களைத்தான் எமது

சிறுவர்களுக்கும், வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

எம்மில் சிலர் வீட்டிலும் பிள்ளைகளுடன் நோர்வேஜிய மொழியைப் பேசுகிறார்கள். அது தப்பென்று இங்கு சொல்வது எந்தவிற்குப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று தெரியாது; ஆனால் அப்படிச் செய்தால் எமது மொழியின் கதி என்னாவது? இந்த நாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்த தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் தாய்மொழி என்ன? நோர்வேஜிய மொழியா? அல்லது தாய் தந்தையரின் தாய்மொழியான தமிழ் மொழியா? எது என்பதை இங்கு வாழ்கிற பெற்றோர் தெட்டத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டு, தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்க் கல்வியைக் கற்றுக்கொடுக்க முன்வர வேண்டும். "யாம் அறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணோம்" என்று மகாகவி பாரதியார் சொன்ன உண்மையை எமது பிள்ளைகளுக்கும் நாம் சொல்லிவைக்க வேண்டும். கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ போன்ற தமிழ்ப் புலவர்கள் இந்தப் பூமியிலே இன்னும் பிறக்கவில்லை என்று பாரதி சொன்னான் அல்லவா? இதைச் சிறுவர்களின் மனதிலே பதியவைத்து அவர்களுக்கு எமது மொழியின் சிறப்பைத் தெளிவுபடுத்தி, தமிழ்மொழியிலே ஒரு மோகமும் பற்றும் ஏற்படச் செய்வது தாய் தந்தையரின் பொறுப்பாகும். இதை இப்போது செய்யத் தவறும் ஒவ்வொரு பெற்றோரும் பின்பு ஒரு காலத்தில் வருத்தப் படுவதற்கும் தமது வளர்ந்த பிள்ளைகளினால் குற்றம் சுமத்தப் படுவதற்கும் உரியவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள் என்பதை இங்கு குறிப்பிட விழுகிறேன்.

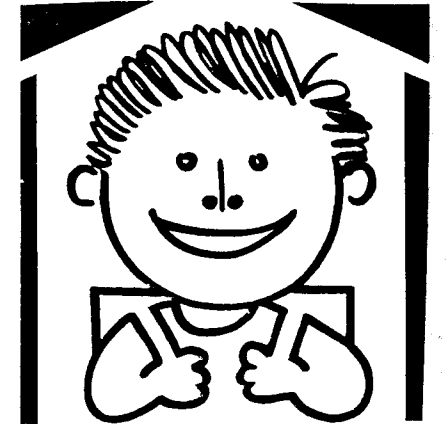
எமது பிள்ளைகள் இந்த நாட்டிலே பிறந்தவர்கள், அதனால் இந்த நாட்டு மொழியையும் கலாச்சாரத்தையும், பழக்க வழக்கங்களையும் தான் அவர்கள் பின்பற்றுவர் என்று சொல்லிக் கொள்ளும்

பெற்றோர்களையும், தமக்கு அந்நிய மொழியொன்று தெரியாவிட்டாலும் புரியாத ஒரு மொழியில் தம் பிள்ளைகள் பேசவேண்டும்; அதைக் கேட்டுத் தாம் புனகாங்கிதம் அடையவேண்டும் என்றும் எண்ணும் தாய் தந்தையரை நாம் என்னவென்று சொல்வது?

தாயக மண்ணின் தண்ணியையும், புழுதிக் காற்றையும், தெள்ளு தமிழையும், குடித்தும், சுவாசித்தும், கேட்டும் வளர்ந்த இவர்களுக்கு அந்நிய நாட்டு ஆடம்பர வாழ்க்கை ஒரு மாற்றத்தைத் தந்துவிட்டதா என்ன?

இல்லை, ஒருபோதும் இல்லை. அப்படியொரு நிலைக்கு நாம் ஆளாகிக் கொள்ளக் கூடாது. நமது தாயகத்தில் விடியலின் தரிசனத்திற்காகக் காத்திருக்கும் நமக்கு அந்நிய நாட்டு நாகரிகமோ பற்றுதலோ வேண்டவே வேண்டாம். குடியுரிமை பெற்று நாம் இந்த நாட்டிலே வாழ்ந்தாலும், இந்த நாட்டவருக்கு நாம் அந்நியர்தான். ஏதோ சட்டத்தின் அடிப்படையிலோ, அல்லது கொள்கையளவிலோ ஏழு வருடம் தொடர்ந்து அகதி அந்தஸ்தில் இருக்கும் அனைவருக்கும் இந்த நாட்டிலே குடியுரிமை கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. இது கிடைத்ததும், நாம் இந்த நாட்டு மக்களுடன் சேர்ந்ததாகவோ அல்லது எம்மை நாமே மறந்ததாகவே எண்ணி விடாதீர்கள். சட்டத்தின் பிரகாரம் நமக்கு இங்கு சகல அந்தஸ்துகளும் கிடைக்குமே தவிர, உண்மையான உள்ளார்த்தமான வரவேற்பு இந்த நாட்டு மக்களின் மத்தியில் ஒருபோதும் கிடைக்கப் போவதில்லை. இந்த நாட்டு மக்கள் தங்கள் தாய்மொழியான 'நொஸ்க்'கில் எவ்வளவு விசுவாசமாக இருக்கிறார்கள் எற்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். எத்தனை மொழி அவர்களுக்குத் தெரிந்தாலும் அவற்றைப் பேசுவதற்கு அவர்கள் ஒருபோதும் தயாரில்லை. ஏன்? அவர்கள்

தாய்மொழியில் கொண்டுள்ள பக்தி சிரத்தை. அதை மென்மேலும் வளர்த்துக் கொள்ளும் ஒரு ஆவல் என்று சொல்லலாம். குறிப்பிட்ட ஒருகாலத்திற்குள் உருவாகி, வடிவம் பெற்று, நடைமுறைக்கு வந்த இந்த மொழியை அவர்கள் பூஜிக்கிறார்கள் என்றால், கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்திற்கு முன்னோன்றிய முத்த மொழியாம் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட நமக்கு எவ்வளவு உயர்வும் முதன்மையும் இருக்க வேண்டும். இதைச் சிந்தித்து, இங்கு வாழும் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நம் தாய்மொழிப் பற்றை ஏற்படுத்துங்கள்.

சிலர் எண்ணலாம்; நான் ஒரு பக்கத்தைத் தான் பார்க்கிறேன் அல்லது எடுத்துக் கொள்கிறேன் என. இல்லை. எனக்கு மறுபக்கத்தையும் பார்க்கத் தெரியும். இந்த நாட்டிலே நமக்குச் சில நடைமுறைச் சிக்கல்கள் உள்ளன. இவை நமது நடையுடை பாவனைகளைப் பாதிப்பிற்கு உள்ளாக்குகின்றன. உதாரணமாக இங்கே காலநிலை சுவாத்தியம் காரணமாக எமது உடையில் நாம் மாற்றம் செய்கிறோம். குறிப்பாகப் பெண்கள். இதே போல வளர்ந்த பெண்பிள்ளைகள். இதை நாம் தவிர்க்க

முடியாது. மேல்நாட்டு நாகரிக உடை அணிந்து கொள்ளலை எடுத்துக் கொண்டால் இந்த நாட்டின் சீதோஷண நிலைக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் நாம் உடைகளை அணிகிறோம். ஆனால் இவை எமது கலாசார உடையல்ல என்பதை எமது சிறுவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள். இல்லையெனில் ஒரு காலத்தில் அவர்களுக்கு நாலுமுடி வேட்டியும் எட்டுமுடிச் சேலையும் தெரியாது போகச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. மற்றும் தாய் தந்தை இருவரும் வேலைக்குப் போவதால், குழந்தைகளை ஒரு பராமரிக்கும் இடத்திலோ அல்லது தனிநபரிடமோ கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் செய்வதால் பிள்ளைகள் ஒருநாளின் கூடிய பகுதியை வேற்றுமொழிப் பிள்ளைகளுடனும் பராமரிப்பவர்களுடனும் கழிக்க நேரிடுகிறது (சிலர் தமிழ் வீடுகளிலும் பராமரிக்கக் கொடுக்கிறார்கள்). பாடசாலைக்குச் செல்லும் சிறுவர்கள் முதல், வளர்ந்த பிள்ளைகள் வரை ஒருநாளின் பெரும் பகுதியை இந்த நாட்டு மாணவர்களுடனும், பிறநாட்டு மாணவர்களுடனும் செலவு செய்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் மொழியால், பழக்க வழக்கங்களால், பண்பாட்டினால் எம்மில் இருந்து வெகுவாக வேறுபடுகிறார்கள். இது ஒரு தவிர்க்க முடியாத, மனதிற்குச் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய விடயம். இதைத்தான் நான் ஆரம்பத்திலேயே கூறியபடி; தாயகத்தில் வளரும் பிள்ளைகளுக்கும் இந்த நாட்டில் வளரும் பிள்ளைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் என்ன என்ற கேள்வி இங்கு தலைகாட்டுகிறது.

ஆம், நிறைய வித்தியாசத்தை நாம் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. நமது நாட்டிலே வளரும் பிள்ளைகள் கட்டுப்பாட்டுடன் கலாசாரப் பின்னணியில் வளர்கிறார்கள். கல்வி கற்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு மாதா பிதா குரு தெய்வம்; மற்றும் அண்ணன், தம்பி தங்கை, மச்சான், மச்சான்ய, மாமன் என்ற உறவு முறைகளைக் கனம் பண்ண வேண்டும் என்றும் வணங்க வேண்டும் என்ற தன்மை தானாகவே வந்துவிடுகிறது; அல்லது கற்றுக் கொடுக்கப் படுகிறது. ஆனால் இங்கு வளரும் பிள்ளைகளிடையே இப்படியான ஒரு பக்குவத்தை, பண்பைக் காண்பது கேள்விக்குறியாகவே இருக்கிறது; இருக்கப் போகிறது. தாய் தந்தையரை எதிர்த்துப் பேசும் சிறுவர்கள் இங்கு உருவாகி விட்டார்கள். தாய் தந்தையர் கண்டிக்கும்போது, இந்த நாட்டுச் சட்டத்தை மேற்கோள் காட்டிக் காவல்துறைக்குத் தெரிவிக்கும் அளவிற்குப் பல பிள்ளைகள் முயன்றிருக்கிறார்கள். இது மட்டுமல்ல, பெரியவர்களை மதிக்கும் தன்மை, வயதிற்கு மூத்தவர்களுடன் கண்ணியமாக நடந்துகொள்ளும் பழக்கம் எல்லாம் இவர்களை விட்டு வெகுதூரம் விலகிச் சென்றுவிட்டன என்று சொல்லலாம். இவற்றிற்கு யார் காரணம்? அல்லது யார் பொறுப்பாளிகள். நிச்சயமாக பிள்ளைகளையோ குழந்தைகளையோ குற்றம் சொல்ல முடியாது. காரணம் அவர்கள் வளரும் குழல் அப்படி. அப்படியாயின் இவர்களை எப்படி எமது குழந்தைகளாக, நமது பண்பாடுகளுடன் வளர்த்து ஆளாக்குவது என்று வினா எழுப்பும் பெற்றோர்களே. கேளுங்கள்; இதற்கு நீங்கள் தான் முழுப் பொறுப்பாளிகள். எல்லாமே உங்கள் கையில் தான் இருக்கிறது. வீட்டிலே உங்களுக்கு நேரம் கிடைக்கும்போது எல்லாம் பிள்ளைகளுக்கு நமது மொழி, கலாசாரத்தைச் சொல்லிக் கொடுங்கள். அதைவிட இப்போது ஒவ்வொவிலே ஒரு சில தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடங்கள் இயங்குகின்றன. அவற்றை அணுகி உங்கள் குழந்தைகளைச் சேருங்கள். வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு நிறையத் தமிழ்ப் புத்தகங்களை வாங்கிக் கொடுங்கள். ஒய்வு

நேரத்தில் அவர்கள் வாசிப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்புக் கொடுங்கள். நமது பண்பாட்டுக் கோலங்கள் தடம் மாறாது இருப்பதற்கு நல்வழி செய்யுங்கள்.

வளர்ந்த பிள்ளைகளை வைத்திருக்கும் பெற்றோரே, நீங்கள் கண்ணில் எண்ணெயை ஊற்றிக் கொண்டு விழிப்போடு இருங்கள். காரணம், உங்கள் பிள்ளைகள் தவறிப் போவதற்கும், கெட்டுப் போவதற்கும் நிறைய வாய்ப்புகள் உள்ளன. கலாசாரம் மாறுபடலாம் என்று எண்ணும் அல்லது சொல்லும் எம்மவரிடம் ஒரு டேவி: கலாசாரம் மாறுபடலாம் மாறுபடக் கூடியது என்று சொல்வதிலோ அல்லது எழுதுவதிலோ இருக்கும் உறுதியை நடைமுறையில் செயல்படுத்தினால் நாரிப் போய்விடும். கலாசாரம் மாறுபடுவது என்றால் நாம் இந்த நாட்டுக் கலாசாரத்தை ஏற்றுக் கொள்வது என்றுதானே அர்த்தம். அப்படியானால் இங்கு யாரும் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். கணவன் வேறு பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருக்கலாம்; மனைவி தனக்குப் பிடித்த ஆணுடன் பழகலாம். வளர்ந்த பிள்ளைகள் தங்கள் விருப்பப்படி எது வேண்டுமெனினும் செய்யலாம். இவற்றை நான் ஏன் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன் எனில்; இதுதான் இந்த நாட்டுக் கலாசாரம் என்று உறுதியாகக் கூறாவிட்டாலும், நடைமுறைச் சாத்தியமாக இருக்கிறது. இதை எம்மவர்கள் ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை (ஏற்றுக் கொள்பவர்கள் இருக்கிறார்களோ தெரியாது). பின்பு ஏன் கலாசாரம் மாறுவது பற்றிப் பேச்சு. ஒரு வளர்ந்த பிள்ளையை வைத்திருக்கும் தாய், தனது முழுக் கவனத்தையும் பிள்ளையிடம் காட்டாத பட்சத்தில், இந்த நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் ஒரு பிள்ளை நிச்சயமாகத் தமிழர் பண்பாட்டில் இருந்து தடம் புரண்டு போவதற்கு நிறையத்தான் வாய்ப்புகள்

அடுத்த இதழ்

ஸ்தலங்கர்
சிறப்பிதழ்

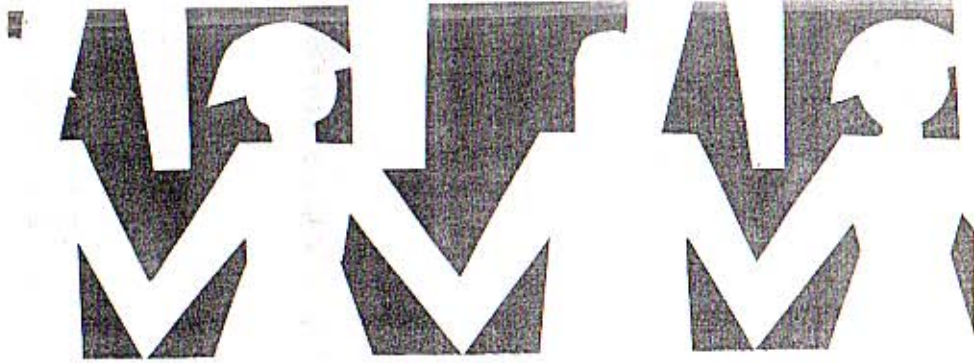
இருக்கின்றன. ஆகவே தாயகத்தில் இருந்து வந்த பிள்ளைகளுக்குத் தாயாக இருக்கும் சகோதரிகளே, உங்கள் பிள்ளைகளின் எதிர்கால வாழ்க்கையில் தென்றல் வீச வேண்டுமாயின் எதிர்நீச்சல் போடுங்கள். பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரை முழுப் பொறுப்பும் உங்கள் கைகளில்தான். எல்லா விதமான நடைமுறைச் சிக்கல்களையும் சமாளித்து ஒரு நல்ல பிள்ளை என்ற பெயர் பெற வழி செய்யுங்கள்.

முன் கூறியது போன்று, மறுபக்கத்திலுள்ள பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு பெற்றோர் கையில் தான் உள்ளது.

இறுதியாக நான் சொல்ல விரும்புவது, எத்தனை வளங்கள் எத்தனை நிலங்கள் எங்களின் பூமியிலே. அத்தனை இருந்தும் அகதிகளாய் நாம் அலைகிறோம் அவையிலே. எம்மோடு சேர்ந்து எம் பிள்ளைகளும் அலைகிறார்கள். இந்த உலகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் நமது தமிழ் வாழவேண்டும்; வளர வேண்டும். நமது பண்பாடு, கலாசாரம், நமது சிறுவர்கள், குழந்தைகள் வளர்ந்த பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் ஆகியவை பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை. இவற்றை நாம் ஒவ்வொருவரும் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். நமது தாயகத்தின் விடிவுக்காகக் காத்திருக்கும் நமக்கு எமது சிறுவர் சிறுமிகளின் உறுதியான பிரகாசமான எதிர்கால வாழ்வே மேலானது என்று எண்ணி இங்கு வாழ்வோமாக.

வி.உதயன்.

சமூக மாற்றங்கள் மத்தியில் குடும்ப உறவுகள்

மனிதர்களாகப் பிறந்த நாம் அனைவருமே, சமூக, பொருளாதார, கலாசார மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப பல ஸ்தாபன மயப்படுத்தப்பட்ட, ஓர் இயங்கியல் ரீதியான அமைப்புகளின் ஊடாக ஒன்றாகப் பிணைக்கப் பட்டிருக்கிறோம். மனிதனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப அவனைச் சுற்றி இருக்கிற அல்லது அவனால் உருவாக்கப்பட்ட சமூக அமைப்புகள் யாவும் வளர்ச்சி அடைகிறது. இதனால் சமூக மாற்றம் என்பது மானிட வளர்ச்சிக்கு மிகவும் முக்கியமானதாகப் படுகிறது. இந்த சமூக மாற்றத்துக்கு ஏற்பவே நாம் எமது சமூக இலக்குகளையும் தேவைகளையும் அடைய முயல்கிறோம். இந்த வகையில் சமூகம் பற்றியும் அதன் ஓர் முக்கிய ஸ்தாபனமான குடும்பம் பற்றியும் அதன் முக்கிய அலகுகள் பற்றியுமான தேவை இன்று வளர்ந்த, வளர்ச்சியுற்ற சமூகங்களில் முக்கியம் பெறுவதை நாம் காண்கிறோம். ஆரம்ப காலங்களில் இருந்து இன்றுவரை குடும்ப அமைப்பு முறை பல பரிணாம வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற மாற்றங்களை அடைந்துள்ளது.

குடும்பத்தின் வளர்ச்சியும் அதன் தேவையும் சமூக வாழ்வில் இன்றியமையாததாக உள்ளது. குடும்பம் என்பது பல சமூக, பொருளாதார, கலாசார ரீதியான தொடர்புபட்டு நிற்பதைக் காண்கிறோம். இதனால் ஏனைய பல அமைப்புகளில் இருந்து குடும்பம் முக்கியம் பெறுகிறது. குடும்பத்தின் செயற்பாடானது அதன் வித்தியாசமான சமூகத்திற்கு ஏற்ப வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. பழைய சமுதாயத்திற்கும் (Primitive society), நவீன சமுதாயத்திற்கும் (Modern society) குடும்ப அமைப்பு முறையிலே வேறுபாட்டை நாம் காணலாம். சமூக மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்ட அல்லது வளர்ச்சி அடைந்த நாட்டில் உள்ள பெற்றோர் - குழந்தைகள் உறவுமுறைக்கும், சமூக மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தப்படாத அல்லது வளர்ச்சி அடையாத நாடுகளில் உள்ள பெற்றோர் - குழந்தைகள் உறவுமுறைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் காணலாம். நவீன சமுதாயமானது அதன் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப குடும்ப அமைப்பு முறையிலே பல சிக்கல்களை உள்ளடக்கிய

போதிலும், சமூக வாழ்விலே குடும்பம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. இந்த வகையிலே பெற்றோர்கள் - குழந்தைகள் உறவுமுறை பல விழுமியங்கள், நம்பிக்கைகள், பெறுமதி ஆகியவற்றை மையப் படுத்திப் புதியதோர் சமூக அந்தஸ்தை எதிர்காலத்திலே உருவாக்கப் பெற்றோர்களது பங்களிப்பு அவசியமாவதை நாம் காண்கிறோம்.

குழந்தை பராமரிப்பைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு குழந்தையின் வளர்ச்சிக்கு தாய், தந்தை இருவரதும் பாத்திரம் (Roles) முக்கியமாகிறது. பிள்ளைகளின் மொழி வளர்ச்சியில் இருந்து கல்வி, தொழில் அனைத்திலுமே பெற்றோரின் பாத்திரம் முக்கியம் பெறுகிறது. இந்த வகையிற் சமூகப்படுத்தல் (socialisation) மூலம் பெற்றோர் - பிள்ளைகள் தொடர்பு வளர்ச்சி அடைவதைக் காணலாம். குழந்தைகள் தம்மைச் சுற்றி உள்ளவர்களைப் பார்த்தே அல்லது பெற்றோர்கள் செய்வதைப் பார்த்தே தாமும் செய்ய எத்தனிக்கின்றனர். இது ஓர் ஆரம்பப் படியென்று நாம் சொல்ல முடியும். அதன்பின் ஏற்படும் வளர்ச்சி குழந்தைகளால் சில காரணங்களைக் கொண்டு செய்ய எத்தனிக்கின்றதால் ஏற்படுவது. குழந்தைகளின் இவ்வாறான ஆரம்ப வளர்ச்சி நிலைக்குப் பெற்றோரின் பங்களிப்பு அவசியமாகின்றது. குடும்பத்தில் ஏற்படும் பிரச்சனைகள் அல்லது தாய் தந்தை விவாகரத்து, கணவன் மனைவி ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துணர்வின்மை இப்படியான பல சமூகப் பிரச்சனைகள் மூலம் குழந்தைகளின் வளர்ச்சி பாதிப்புறுகிறது. சமூகவியல் ஆராய்ச்சிகள் இதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

சம்பிரதாய ரீதியான சமூகங்களின் பெற்றோர் - குழந்தைகள் உறவுமுறை மிகவும் இறுக்கமாக இருந்தாலும், இங்கு பெற்றோர் ஆதிக்கம் பிள்ளைகளின்மேல்

அழுத்துவதை நாம் காணலாம். சம்பிரதாய சமூகங்களில் இருக்கும் சமூகக் கட்டுமானங்களான சாதி, வர்க்கம், சமூக அந்தஸ்து, பெண் ஒருக்குமுறை போன்ற காரணிகள் கூட குடும்ப வளர்ச்சியைப் பாதித்து சமுதாயச் சீர்கேட்டுக்கு வழிவகுக்கின்றன. சமூக மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப் படாத சாதீய அல்லது வர்க்க வேறுபாடுகளைக் கொண்ட சமூகங்களிடையே உள்ள சமூக அமைப்பு அதன் ஸ்தாபன ரீதியான வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டைகளாக அமைகின்றன. இதனால் சமூக மாற்றம் என்ற உண்மையின் நிமித்தம் அதன் முக்கிய அங்கமான குடும்பம் எனும் ஸ்தாபனம் தன் இலக்கை அடைய அதன் அங்கத்தவர்கள் அனைவரதும் கடமையும் பொறுப்பும் முக்கியம் ஆகின்றது.

நவீன சமூகத்தின் குடும்பக் கட்டுமானமானது அதன் திட்டமிடப்பட்ட அல்லது சமத்துவப் படுத்தப்பட்ட தொழிற்பாகுபாடு (Division of labour) மூலம் கணவன் மனைவியின் பொறுப்புகள், கடமைகள், உரிமைகள் வரையறுக்கப் படுவதை நாம் காண்கிறோம். இவை நவீன சமூகத்தின் முக்கிய அம்சங்களாகக் காணப்பட்டாலும் பொருளாதார அல்லது அரசியல் மாற்றத்தினூடாக இந்தச் சமூகத்தின் குடும்ப ஸ்தாபனமானது அதன் அங்கத்தவர் மத்தியில் தனிமைப் படுதலைக் (Alienation) காணலாம். பழைமை பேணும் சமூகங்களிலேயே உள்ள குடும்பங்களில் குடும்ப அங்கத்தவர்களின் தொடர்பு மிக இறுக்கமாகக் காணப்பட்டாலும் இங்கு பல சமூகப் பிரச்சனைகளை நாம் காண்கிறோம். ஆண் ஆதிக்கம் என்பது முக்கியத்துவம் பெற்று எல்லா முக்கிய விடயங்களிலும் ஆண்களே முடிவு எடுக்கின்றனர்.

தொடரும்...

அவளது
சிறுபாதங்களை
வந்து வருஷன
வசந்தகாலத்து
துருவ அலைகள்

குறுணிக்கற் தரையில்
சலசலத்து வந்தேறும்
அலைக் குழந்தைகளுடன்
தனகிக் கொண்டு நின்றாள்
என் மகள்.

'இந்த அலைகள்
எங்கிருந்து வருகின்றன?'

அலைகளுடனான
தனது தனகலை
நிறுத்தியிடையிற் கேட்டாள்

'தூரக் கடலிலிருந்து'

எனது பதில்
அவளை
திருப்திப் படுத்தவில்லைப் போலும்,
'தூரக் கடல்
எங்கிருந்து வருகிறது?'
மீண்டுமவள் வினா.

'நமது தேசத்திலிருந்து'

'நமது தேசமா?
எனக்கு ஏன்
காண்பிக்கவில்லையெய்யுவரை?'

'விரைவிற் போவோமங்கு'

'இங்குபோல்
தமிழ் படிக்க
பள்ளியுண்டோ அங்கு?'

முகத்திலடித்தது
அவளது கேள்வியென்னை.

'நிறைபவே உண்டு' என்றேன்.

கரையில் ஒதுங்கிக் கிடந்த
கணவாயோடொன்றில்
தனது பெயரை
கீறினாள் ஊரி முக்கால்.

சிறுதோணி விடுவதுபோல்
தனது
பிஞ்சுக்காங்களால்
பக்குமமாய் ஓடவிட்டாள்
அலைகளிடை
பெயர் பொறித்த
கணவாய் ஓட்டினை.

'என்ன செய்கிராய்?' என்றேன்.

'தமிழ் படிக்க
பள்ளி விண்ணப்பம்
அனுப்பியுள்ளேன்' என்றாள்.

ஒரு
பெரிய அலை வந்து
என்
முகத்தில் துப்பிவிட்டு உதிர்ந்தது.